DESTINUL VRACIULUI

7

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

DESTINUL VRACIULUI

Cronicile Wardstone 08

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

Cum se citesc simbolurile Vraciului

Duhuri rele

Beta pentru Duh

B

S spintecător

X rang

Gregory nume

B — Duh legat natural

B — Duh legat cu forța

P — periculos
X — abia observat

Stafii/Spectre

γ

P — periculos
X — abia observat

X

Gregory

Vrăjitoare

O

N — nocive
B — benigne
I — inconștiente

N

Gregory

Personajele

Tom

Thomas Ward este al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Aceasta înseamnă că s-a născut cu anumite haruri, care îl fac perfect pentru rolul de ucenic al Vraciului. Tom poate să-i vadă şi să-i audă pe cei morţi şi este duşmanul înnăscut al Întunericului. Dar asta nu îl împiedică pe Tom să se teamă, şi va avea nevoie de tot curajul dacă vrea să reuşească acolo unde alţi douăzeci şi nouă de ucenici au eşuat.

Vraciul

Vraciul este o figură inconfundabilă. Este înalt şi are o înfăţişare destul de înspăimântătoare. Poartă o pelerină lungă cu glugă, şi întotdeauna are la el un toiag şi un lanţ de argint. La fel ca şi ucenicul său, Tom, este stângaci şi este al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Timp de mai bine de şaizeci de ani el a apărat Comitatul de toate lucrurile înfricoşătoare.

Alice

Tom nu-şi poate da prea bine seama dacă Alice e rea său bună. Ea îi îngrozeşte pe băieţii din sat, se înrudeşte cu două dintre cele mai malefice clanuri ale vrăjitoarelor (Malkin şi Deane) şi de multe ori a folosit magia neagră. Însă ea a fost învăţată toate aceste lucruri vrăjitoreşti împotriva voinţei sale şi l-a salvat pe Tom din câteva situaţii foarte dificile. Pare să fie o prietenă loială, dar poate Tom să se încreadă pe deplin în ea?

Mama

Mama lui Tom a ştiut dintotdeauna că fiul ei va deveni ucenicul Vraciului. Ea îl numeşte „darul ei pentru Comitat”. Mamă iubitoare, tămăduitoare şi moaşă pricepută, ea a fost întotdeauna puţin diferită. Originea ei grecească rămâne un mister. De fapt, sunt destule lucruri misterioase legate de mama…

CAPITOLUL 01

ATENȚIE LA NHOADE!

Mânată de o briză dintre cele mai blânde, mica noastră barcă pescărească plutea încet spre apus, legănându-se uşor către ţărmul îndepărtat. Priveam drept înainte, spre dealurile verzi ale Irlandei, încercând să observ cât puteam de mult înainte să se însereze. Peste douăzeci de minute avea să fie întuneric.

Deodată, s-a auzit un soi de urlet, de vuiet, şi pescarul şi-a ridicat alarmat privirea. Un vânt puternic s-a pornit din senin. Un nor negru se apropia în goană de noi dinspre nord, cu fulgerele zigzagate licărind spre marea care acum clocotea şi se agita, făcând mica barcă să se zguduie alarmant. Cei trei câini ai noştri au început să scheaune. Celor trei câini-lupi de regulă neînfricaţi, Gheară, Sânge şi Oase, nu le plăceau călătoriile pe mare nici în cele mai bune situaţii.

Eu stăteam în genunchi, ţinându-mă de proră, iar frigul îmi pişca urechile şi stropii de apă de mare îmi înţepau ochii.

Vraciul şi prietena mea Alice se făcuseră ghem sub copastie, străduindu-se din răsputeri să se adăpostească. Valurile deveniseră dintr-odată mult mai mari – nefiresc de mari, m-am gândit eu. Părea că eram pe punctul de a ne răsturna. Şi, în timp ce ne strecuram printre două valuri, un talaz gigantic, un enorm perete de apă, s-a ivit din neant, planând deasupra noastră şi ameninţând să ne zdrobească mica ambarcaţiune, prefăcând-o în surcele şi înecându-ne pe toţi.

Totuşi, cumva, am scăpat cu viaţă şi ne-am suit pe coama valului. Atunci, a sosit un torent de grindină: un prundiş de gheaţă revărsat asupra bărcii şi a noastră, izbindu-ne capetele şi trupurile cu o forţă usturătoare. Încă o dată, fulgerele au scânteiat aproape drept deasupra noastră. Ridicându-mi privirea spre masa învolburată a norului negru de sus, am zărit deodată două globuri luminoase.

M-am holbat uluit la ele. Erau destul de aproape unul de celălalt, făcându-mă să mă gândesc la doi ochi căscaţi. Dar pe urmă, sub privirea mea, au început să se transforme. *Erau* ochi – şi încă doi ochi foarte distinctivi, privind în jos dinspre norul negru. Cel din stânga era verde, cel din dreapta, albastru şi păreau să scânteieze de răutate.

Oare să fi fost numai rodul închipuirii mele? M-am întrebat. M-am frecat la ochi, crezând că am vedenii. Dar, nu – încă erau acolo. Tocmai mă pregăteam să strig, ca să-i atrag atenţia lui Alice, însă au devenit din ce în ce mai şterşi chiar sub ochii mei, dispărând de tot până la urmă.

Vântul a încetat la fel de brusc pe cât se stârnise şi, în mai puţin de un minut, giganticele valuri nu mai erau. Însă apa era ceva mai însufleţită faţă de cum fusese înainte de furtună, iar vântul ne împingea încă o dată din spate, mânându-ne cu o viteză mai mare către uscat.

— Cinci minute, şi vă duc la ţărm! A strigat pescarul. Există o parte bună în orice, până şi într-o furtună.

Gândul mi-a zburat din nou spre ochii din norul de furtună. Poate că doar mi-i închipuisem. Poate că ar fi meritat să-i pomenesc Vraciului despre ei, însă acum nu era momentul.

— Ciudat cât de brusc s-a pornit furtuna aia! Am strigat.

Pescarul a clătinat din cap.

— Nicidecum, a zis. Pe mare vezi tot felul de ciudăţenii, însă asta n-a fost decât o furtună scurtă. Se iscă adesea din senin. Dar marea chiar c-a pus probleme. Aproape ca un val de reflux. Însă copaia asta e mai zdravănă decât pare, a adăugat, arătând destul de mulţumit de sine. Eu trebuie să fiu înapoi până se crapă de ziuă şi-acum avem un pic de vânt ca să ne umfle pânzele.

Vraciul îl plătise cu generozitate, dându-i aproape ultimii lui bani, însă, chiar şi-aşa, pescarul îşi asumase un mare risc. Plecasem de pe insula Mona cam cu opt ore în urmă, traversând spre vest, în direcţia Irlandei. Eram refugiaţi, ca urmare a invadării Comitatului, şi eu, Vraciul şi Alice petrecuserăm destule luni de primejdii pe acea insulă. Acum, locuitorii de pe Mona îi trimiteau pe toţi refugiaţii peste care dădeau înapoi în Comitat – în mâinile oştilor cotropitoare. Se desfăşurau căutări intense. Sosise vremea să plecăm.

— Sper să avem parte de o mai bună primire aici, a zis deznădăjduită Alice.

— Ei bine, fato, mult mai rău decât ultima oară n-are cum să fie, i-a răspuns Vraciul.

Şi avea destulă dreptate. Pe Mona, ajunseserăm fugari aproape imediat.

— N-ar trebui să aveţi multe necazuri pe-aici! A strigat

pescarul, străduindu-se să se facă auzit pe deasupra vaietelor vântului. Foarte puţini dintre ai voştri s-au aventurat atât de departe, şi-i o insulă mare. Câteva guri în plus de hrănit nu-i vor îngrijora prea tare. Poate c-o să găsiţi şi de lucru ca vraci. Unii o numesc „Insula bântuită”. Şi-i sigur că are o porţie mai mult decât zdravănă de fantome.

Vracii se ocupă cu Întunericul. E o meserie primejdioasă, şi eu mă aflam în cel de-al treilea an de ucenicie la magistrul meu, John Gregory, învăţând cum să mă descurc cu vrăjitoarele, cu duhurile şi cu toate felurile de creaturi supranaturale. De obicei, fantomele nu sunt prea periculoase, fiind cea mai măruntă dintre grijile noastre. Cele mai multe dintre ele nici măcar nu ştiu că au murit şi, dacă întrebuinţezi cuvintele nimerite, le poţi convinge să meargă spre lumină.

— Dar ei nu-şi au vracii lor? Am întrebat.

— Sunt o stirpe muribundă, mi-a răspuns pescarul. A urmat o tăcere stânjenită. Am auzit, a continuat el apoi, că în Dublin nu mai lucrează niciunul, şi un oraş ca ăsta sigur e infestat de năhoade.

— De năhoade? M-am mirat eu. Ce-i aia năhoadă?

Pescarul a izbucnit în râs.

— Tu, ucenic de vraci, să nu ştii ce-i aia năhoadă? Ar trebui să-ţi fie ruşine! Şi să fii mai atent la lecţii!

Comentariile lui m-au făcut să mă simt sâcâit. Magistrul meu se pierduse în propriile gânduri şi nu părea să fi ascultat măcar vorbele pescarului. El nu pomenise niciodată despre vreo năhoadă şi eram convins că nu exista o consemnare despre aşa ceva în Bestiarul lui, pe care şi-l îndesase în sac, la loc sigur. Îl scrisese cu mâna lui, ca o înregistrare ilustrată a tuturor creaturilor pe care le întâlnise şi de care auzise, şi notase cum trebuie să te comporţi cu ele. Cu certitudine, nu exista nicio referire la năhoade în secţiunea destinată „Fantomelor”. M-am întrebat dacă el ştia măcar de existenţa lor.

— Mhî, a continuat pescarul, nu mi-ar plăcea o meserie ca asta. Cu toate furtunile şi toanele ei, marea e un loc mult mai sigur decât alea unde înfrunţi năhoade. Atenţie la năhoade! Mai bine înecat decât înnebunit!

Ajunsă în acest punct, conversaţia s-a încheiat: pescarul acostase deja la un mic debarcader din lemn care se întindea

în mare de pe un ţărm cu pietriş. Cei trei câini n-au întârziat să sară din barcă. Noi am debarcat cu mult mai multă încetineală. După toată călătoria, eram înţepeniţi şi înfriguraţi.

Câteva clipe mai târziu, pescarul pornea din nou pe mare, iar noi ne începeam drumul spre celălalt capăt al debarcaderului, şi apoi pe ţărm, făcând să scrâşnească pietrele sub tălpile noastre. Oricine ar fi putut să ne audă de la kilometri depărtare, însă măcar n-avea cum să ne zărească prin penumbră. Şi, în orice caz, dacă pescarul spusese adevărul, probabil că nu ne-ar fi pândit vreo primejdie din partea insularilor furioşi.

Deasupra noastră pluteau nori groşi şi se întunecase tare mult, însă tot zăream contururile a ceea ce părea să fie o locuinţă profilându-se în faţa noastră. Până la urmă, s-a dovedit că era o baracă dărăpănată pentru bărci, care a devenit adăpostul nostru peste noapte.

* * *

Zorile ne-au adus o zi mai bună. Cerul s-a limpezit, iar vântul a încetat. Cu toate că era încă friguroasă, dimineaţa de sfârşit de februarie sugera apropierea primăverii.

Pescarul o numise „Insula bântuită”, însă cealaltă denumire, „Insula de smarald”, speram să fie mai potrivită… cu toate că, în realitate, Comitatul era exact la fel de înverzit. Coboram o pantă acoperită cu iarbă; dedesubtul nostru se întindea oraşul Dublin, clădirile sale îmbrăţişând ambele maluri ale unui fluviu mare.

— Ce e aia năhoadă? L-am întrebat pe Vraci.

Ca de obicei, eu căram ambii noştri saci, plus propriul toiag. El înainta într-un ritm vioi, iar mie şi lui Alice ne era greu să ţinem pasul.

— Nu ştiu precis, băiete, mi-a răspuns, privindu-mă peste umăr. Probabil că este numele dat de cei din partea locului pentru ceva cu care suntem deja familiarizaţi – este explicaţia cea mai probabilă. Spre exemplu, ceea ce numim noi un duh rău este cunoscut, în unele părţi ale lumii, drept nălucă sau chiar gogoriţă.

Se cunosc numeroase tipuri de duhuri, de la spintecătorii setoşi de sânge şi până la relativ inofensivii bubuitori, care nu fac decât să ciocănească şi să bufnească şi să sperie lumea. Mi se părea un lucru neobişnuit ca unii oameni să le atribuie

alte nume.

M-am hotărât să-i destăinuiesc magistrului meu ce văzusem în furtuna de noaptea trecută.

— Va mai amintiţi când ne-a lovit furtuna aceea? Am zis. Am zărit ceva ciudat în norul negru de deasupra: o pereche de ochi, privindu-ne.

Vraciul s-a oprit şi m-a fixat cu o căutătură stăruitoare. Cei mai mulţi dintre oameni ar fi fost neîncrezători, iar alţii mi-ar fi râs în faţă. Ştiam că spusesem ceva are părea o nebunie, însă magistrul meu mă lua în serios.

— Eşti sigur, băiete? M-a întrebat. Am fost în pericol. Până şi pescarul era speriat… cu toate că a încercat, mai târziu, să o dea pe glumă. În astfel de situaţii, mintea poate să ne joace feste ciudate. Imaginaţia noastră e mereu pusă la lucru aşa. Dacă priveşti fix norii îndeajuns de mult, începi să vezi chipuri în ei.

— Sunt sigur că n-a fost numai imaginaţia mea. Erau doi ochi, unul verde şi unul albastru, şi nu păreau deloc a fi prietenoşi, i-am răspuns.

Vraciul a încuviinţat din cap.

— Trebuie să fim vigilenţi. Suntem într-o ţară străină – ar putea să ne pândească tot felul de primejdii necunoscute pe-aici.

Şi, cu asta, şi-a reluat drumul. M-a surprins faptul că Alice n-a contribuit absolut deloc la conversaţie; avea pe chip o expresie de îngrijorare.

Cam după o oră, am simţit în aer miros de peşte; în scurt timp, ne căutam drumul pe îngustele şi aglomeratele străzi ale oraşului, îndreptându-ne spre fluviu. În ciuda orei timpurii, pretutindeni era o îmbulzeală zgomotoasă, oamenii îşi croiau drum împingându-se, iar negustorii ambulanţi ne împuiau capul la fiecare colţişor. Erau şi muzicanţi de stradă: un bătrân scripcar şi mai mulţi tineri cântând la flajolete[1]. Dar, cu tot acest haos, nimeni nu ne-a contestat dreptul de a ne afla în oraş. Era un început cu mult mai bun decât cel de care avuseserăm parte în Mona.

Hanuri se găseau din belşug, însă cele mai multe dintre ele

---

[1] Instrument muzical asemănător flautului, constând dintr-un tub lung şi subţire, din lemn sau din metal, cu orificii sau clape, întâlnit mai ales în fanfare (n. trad.).

aveau afişe în geam anunţând că au toate locurile ocupate. În cele din urmă, am găsit vreo două cu camere libere, însă la cel dintâi preţul s-a dovedit a fi mai mare. Magistrului meu abia dacă-i mai rămăseseră câteva parale şi spera să poată obţine cazarea pentru vreo trei sau patru nopţi, până când reuşeam să mai câştigăm ceva bani. La cel de-al doilea han, ni s-au refuzat camerele fără să ni se dea vreo explicaţie valabilă. Magistrul meu n-a încercat să discute în contradictoriu.

Unora nu le plac vracii; îi înspăimântă ideea că au de-a face cu Întunericul şi consideră că relele nu s-ar mai îndepărta de ei.

Abia apoi, pe o îngustă străduţă lăturalnică, aflată cam la o sută de metri depărtare de fluviu, am reuşit să găsim un al treilea han care să aibă şi camere libere. Vraciul l-a privit cu îndoială.

— Nu-i de mirare că au camere libere, a comentat Alice, al cărei chip drăguţ era încruntat. Cine-ar vrea să stea aici?

Am dat aprobator din cap. Faţada hanului avea mare nevoie de o porţie bună de vopsea, iar două dintre ferestrele de la primul etaj, ca şi una de la parter, erau astupate cu scânduri. Până şi firma atrăgea atenţia – atârna de un singur cui şi fiecare rafală de vânt ameninţa s-o azvârle pe pietrele pavajului. Numele hanului era Scripcarul Mort, şi firma aceea ponosită înfăţişa un schelet cântând la vioară.

— Ei bine, avem nevoie de un acoperiş deasupra capului şi nu ne permitem să fim prea mofturoşi, a declarat Vraciul. Aşa că haideţi să-l căutăm pe proprietar.

Înăuntru era atât de întuneric şi de lugubru, încât puteai să crezi că e miezul nopţii. În parte, de vină erau ferestrele acoperite cu scânduri, dar şi clădirea mare de vizavi, care se apleca spre aceasta peste străduţa îngustă. Pe tejgheaua din faţă pâlpâia o lumânare în spatele căreia se vedea un mic clopoţel. Vraciul a ridicat clopoţelul şi l-a făcut să răsune zgomotos. La început, chemărilor acestuia nu i-a răspuns decât tăcerea, însă apoi s-a auzit zgomot de paşi coborând scara, şi hangiul şi-a făcut apariţia în încăpere, intrând pe una dintre cele două uşi interioare.

Era un bărbat îndesat, cu înfăţişare aspră, cu părul lins şi unsuros căzându-i peste gulerul ros. Arăta abătut, învins de lume, însă când mi-a văzut magistrul, i-a studiat pelerina,

gluga şi toiagul şi şi-a schimbat instantaneu întregul comportament.

— Un vraci! A exclamat cu înflăcărare, luminându-se la faţă. Ca să vezi, în sfârşit mi-au fost ascultate şi mie rugile!

— Am venit să ne interesăm de camere, i-a zis magistrul meu. Dar să înţeleg oare că ai avea o problemă cu care să te pot ajuta?

— Eşti vraci, nu-i aşa? A insistat hangiul, apoi şi-a coborât deodată privirea spre pantofii cu bot ascuţit ai lui Alice şi a dat impresia că e puţin cuprins de îndoială.

Femeile şi fetele care poartă pantofi cu bot ascuţit sunt adesea bănuite că ar fi vrăjitoare. Ceea ce era întru totul adevărat în privinţa lui Alice, care fusese pregătită timp de doi ani de mama ei, Osoasa Lizzie. Era prietena mea apropiată şi trecuserăm împreună prin foarte multe – magia lui Alice mă salvase nu o dată –, însă magistrul meu era mereu îngrijorat la gândul că, într-o zi, ea s-ar putea lăsa din nou atrasă de partea Întunericului. S-a încruntat scurt spre ea, după care s-a întors iar spre hangiu.

— Aşa-i, sunt vraci, iar el e ucenicul meu, Tom Ward. Pe fată o cheamă Alice – lucrează pentru mine, îmi copiază cărţile şi se îndeletniceşte cu alte corvezi. Dar de ce nu-mi spui pentru ce ai nevoie de serviciile mele?

— Mai întâi, aşezaţi-vă colea şi lăsaţi-vă câinii în curte, a zis proprietarul, arătându-ne spre o masă dintr-un colţ. Vă aduc micul dejun şi pe urmă vă spun ce e nevoie de făcut.

Nici nu ne-am aşezat bine, că ne-a şi adus o altă lumânare, pe care a pus-o în mijlocul mesei. Pe urmă, a dispărut într-una dintre încăperile din spate şi n-a durat mult până când am auzit sfârâind ceva într-o tigaie şi-am simţit delicioasa aromă a costiţei prăjite plutind spre noi prin uşă.

În scurt timp, înfulecam din farfuriile pline de costiţă aburindă, ouă şi cârnaţi. Hangiul ne-a aşteptat răbdător să terminăm de mâncat şi abia apoi s-a aşezat alături de noi la masă şi şi-a început povestea.

— N-am mai avut un client plătitor aici de aproape şase luni încoace. Sunt prea speriaţi. De când a sosit, nimeni nu vrea să se mai apropie de hanul meu… aşa că mă tem că nu am cum să vă plătesc cu bani sunători. Dar, dacă mă scăpaţi de ea, vă dau trei camere gratis pentru o săptămână. Cum vi se pare?

— Să te scăpăm de ce? A vrut să ştie Vraciul.
— Oricine-o întâlneşte ajunge în câteva minute să privească în gol, ca nebunul, alb la faţă, i-a răspuns hangiul. E o năhoadă, şi încă una afurisită rău!

CAPITOLUL 02

SÂNGE PRETUTINDENI

— Şi ce anume e o năhoadă? S-a interesat magistrul meu.
— Ce, nu ştii? S-a mirat proprietarul, pe al cărui chip s-a citit din nou îndoiala.
— Acolo de unde vin eu, în Comitat, nu avem nimic din ceea ce se numeşte năhoadă, i-a explicat Vraciul. Aşa că dă-ţi osteneala şi spune-mi totul despre ea; pe urmă, voi şti mai bine cu ce am de-a face.
— O năhoadă apare de cele mai multe ori până într-o săptămână de când şi-a luat viaţa cineva şi asta-i ce s-a petrecut şi-aici, a început să istorisească hangiul. Camerista era în slujba mea de mai bine de doi ani – fată bună, muncitoare şi frumoasă ca o icoană. Asta i-a adus pieirea. A atras pe cineva mai presus de rangul ei.
Eu am prevenit-o, dar n-a vrut să mă asculte. În fine, ca să scurtez povestea, el i-a făcut făgăduieli… dar pe care n-avea de gând să le ţină. Şi chiar să fi avut în minte aşa ceva, nici pomeneală ca familia lui să le aprobe unirea. Era un tânăr în aşteptarea unei moşteniri şi cu un nume de familie bună. Vă întreb eu acum: putea el să ia de nevastă o biată slujnică, fără o para chioară la viaţa ei? El i-a spus c-o iubeşte. Ea sigur îl iubea. Dar, cum era de aşteptat, a ieşit rău. El s-a însurat cu o domniţă de rang; se pare că mariajul fusese aranjat cu luni înainte. O umilise tot timpul, iar când fata a aflat, i s-a frânt inima. Biata netoată şi-a tăiat beregata. O metodă nu prea comodă. Am auzit-o tuşind, sufocată, şi-am dat fuga sus, să văd care-i tărăşenia. Era sânge pretutindeni.
— Biata de ea, a murmurat Alice, cutremurându-se.
Am încuviinţat, încercând să-mi alung din minte imaginea cumplitei morţi a cameristei. E mare păcat să-ţi iei singur viaţa, oricât de rea ţi s-ar părea situaţia. Însă biata fată fusese copleşită de disperare şi nu ştiuse ce făcea.
— Încă sunt pete pe scară, a continuat birtaşul, şi oricât le-ai

freca, nu se iau. A durat ceva până să moară. I-am adus un doctor, dar n-a avut ce să-i facă. Doctorii sunt nefolositori, asta-i treabă ştiută. Ăstora nu le-aş zice nici cât e ceasul. În orice caz, fata ar fi ajuns la cimitirul sărmanilor, însă de vreme ce fusese muncitoare, cum v-am zis, i-am plătit eu însumi îngropăciunea. A trecut mai puţin de o săptămână de la moartea ei până a sosit năhoada. Abia dacă se răcise biata fată în mormântul ei, că...

— Şi care au fost primele semne ale sosirii? L-a întrerupt Vraciul. Gândeşte-te bine. E important.

— S-au auzit ciocănituri ciudate în scândurile duşumelelor... aveau un anume ritm: două bătăi repezi, după care trei mai încete, iar şi iar. După câteva zile, o răceală de gheaţă s-a simţit în locul în care a murit biata fată, drept deasupra petelor de sânge. În ziua următoare, unul dintre oaspeţii mei a înnebunit. A sărit pe fereastră şi şi-a frânt amândouă picioarele pe caldarâm. Picioarele i s-or vindeca, însă mintea e mai presus de orice lecuire.

— Dar sunt sigur că n-ai mai folosit camera aceea, nu? Fără îndoială, l-ai prevenit cu privire la ciocănituri şi la locul friguros?

— El nu locuia în camera în care a murit fata; aia fusese o cameră pentru servitori, la mansardă, tocmai în vârful casei. O năhoadă bântuie locul precis în care s-a petrecut sinuciderea, şi eu am presupus c-o să rămână acolo. Acum însă mi s-a spus că poate rătăci oriunde înăuntrul clădirii.

— Dar de ce i se spune năhoadă? Am întrebat eu.

— Din cauza zgomotului pe care-l face, băiete, mi-a răspuns hangiul. Scoate un zgomot de parc-ar trăncăni o femeie năroadă. Bolboroseşte de una singură – sunete care nu au vreo noimă, dar sunt înfricoşătoare. S-a întors din nou spre Vraci. Aşadar, crezi că poţi s-o scoţi la capăt? Preoţii n-au putut să facă nimic. Oraşul ăsta e plin de preoţi, însă nu-s cu nimic mai buni decât doctorii.

Vraciul s-a încruntat.

— Acum, după cum ţi-am spus, eu vin dintr-un cu totul alt loc – din Comitat, un tărâm de dincolo de mare, spre est, i-a explicat el. Sunt nevoit să recunosc că n-am auzit niciodată de ceea ce-mi descrii. Aş fi crezut că vestea despre ceva atât de neobişnuit ar fi ajuns până acum şi la noi.

— Păi, vezi dumneata, a răspuns hangiul, năhoadele sunt apariţii noi în oraşul nostru. Au început să apară cam acum un an. Şi sunt ca o molimă. Întâi, au fost văzute în sud-vest şi, cu încetul, s-au răspândit spre est. Primele cazuri au ajuns în oraş imediat înainte de Crăciun. Unii cred că ar fi lucrarea magilor-ţapi din Kerry, care s-au dedat dintotdeauna magiei negre. Dar cine poate şti?

Noi cunoşteam puţine despre magii irlandezi – doar că se aflau într-o permanentă stare de război cu unii dintre moşieri. În Bestiarul Vraciului nu exista decât o scurtă referire la ei. Cică s-ar fi închinat la vechiul zeu Pan în schimbul puterii lor. Se zvonea că în toată lucrarea lor ar fi fost implicate şi sacrificii omeneşti. Urâtă treabă.

— Am dreptate dacă afirm că năhoada asta a voastră nu este activă decât după lăsarea întunericului? S-a interesat Vraciul.

Hangiul i-a răspuns printr-un semn de încuviinţare.

— Ei bine, în cazul acesta, vom încerca s-o rezolvăm astă-seară. Te-ar deranja dacă ne-am ocupa camerele în avans pentru îndeplinirea însărcinării? Am vrea să mai recuperăm din somn, ca să fim în stare să-ţi înfruntăm năhoada asta a dumitale.

— Fără doar şi poate, însă dacă daţi greş, vă cer să plătiţi pentru fiecare zi în care veţi sta aici. Eu nu-mi petrec nici măcar un minut în casa asta după lăsarea întunericului; dorm la frate-meu. Aşa că, dacă se va dovedi necesar, îmi plătiţi mâine dimineaţă.

— Mi se pare destul de corect, a încuviinţat Vraciul, strângându-i mâna hangiului ca să pecetluiască înţelegerea.

Cei mai mulţi oameni nu se dădeau în vânt să se apropie prea mult de un vraci, însă omul acesta avea necazuri financiare grave şi-i era recunoscător magistrului meu pentru ajutor.

Ne-am ales fiecare câte o cameră şi ne-am petrecut restul dimineţii şi începutul după-amiezii recuperând somnul pierdut pe drum, stabilind să ne întâlnim în bucătărie cam cu o oră înainte de lăsarea întunericului. Somnul meu a fost unul agitat – am avut un vis îngrozim.

Eram într-o pădure. Nu se vedea luna, însă copacii străluceau într-o lumină nepământesc de argintie. Singur şi neînarmat, mă târâm în patru labe, căutând ceva de care aveam cumplită

nevoie: toiagul meu. Îmi dădeam seama că fără el nu puteam să supravieţuiesc.

Mai erau doar câteva minute până la miezul nopţii şi ştiam că la acea oră aveam să fiu atacat de ceva – de ceva înspăimântător. Mintea îmi era amorţită şi nu puteam să-mi amintesc despre ce creatură era vorba, însă ştiam că fusese trimisă de o vrăjitoare. Ea voia să se răzbune pentru ceva ce-i făcusem eu.

Dar ce se-ntâmpla cu mine? De ce nu reuşeam să-mi amintesc nimic ca lumea? Oare să fi fost deja sub efectul cine ştie cărei vrăji? Undeva, în depărtare, clopotul unei biserici a început să răsune rău-prevestitor. Împietrit de groază, număram fiecare bătaie.

La cea de-a treia, am sărit în picioare, cuprins de panică, şi am rupt-o la fugă. Crengile copacilor îmi şfichiuiau faţa, mărăcinii mi se agăţau de picioare şi mi le zgâriau în timp ce alergam disperat printre copaci, către biserica nevăzută. Ştiam acum că mă urmăreşte ceva, însă nu alerga prin hăţiş; nu era ceva pe două picioare, nici pe patru – auzeam bătăile furioase ale unor aripi gigantice.

Am privit înapoi peste umăr, şi sângele mi s-a prefăcut în apă. Eram urmărit de o imensă cioară neagră şi simpla ei vedere mi-a sporit groaza. Era Morrigan, vechea zeiţă a vrăjitoarelor celtice, zeitatea însetată de sânge care le ciugulea ochii morţilor. Totuşi, ştiam că, dacă reuşeam să ajung în biserică, eram la adăpost.

Nu ştiam însă de ce; de obicei, bisericile nu reprezentau locuri de refugiu împotriva Întunericului. Vracii şi ucenicii lor preferau să se bazeze pe instrumentele propriei meserii şi pe o cunoaştere sănătoasă a paşilor defensivi practici care puteau fi urmaţi. Cu toate acestea, ştiam că trebuie să ajung la biserică… fiindcă altfel aveam să mor şi să-mi pierd sufletul în favoarea Întunericului.

M-am împiedicat de o rădăcină şi m-am prăbuşit cu capul înainte. În timp ce mă zbăteam să mă ridic în genunchi, mi-am întors privirea spre cioara neagră, care tocmai poposise pe o creangă, făcând-o să pârâie şi să se îndoaie sub greutatea ei. Aerul din faţa mea tremura şi am fost nevoit să clipesc cu furie ca să-mi limpezesc vederea. Când, în sfârşit, am reuşit să zăresc, m-am trezit în faţa unei privelişti înfiorătoare.

La câţiva paşi de mine era o siluetă înaltă, într-o rochie neagră care cădea aproape până la pământ. Era împroşcată toată de sânge. Arăta a femeie de la gât în jos, însă avea un cap imens de cioară, cu ochii ca mărgelele plini de cruzime, şi un plisc enorm. Şi, chiar sub ochii mei, capul ciorii a început să se preschimbe. Pliscul s-a micşorat, ochii ca mărgelele şi-au îndulcit căutătura şi s-au mărit până când capul s-a prefăcut într-unul omenesc. Dintr-odată, mi-am dat seama că era un chip cunoscut! Îi aparţinea unei vrăjitoare care acum era moartă: vrăjitoarea celtică pe care vraciul Bill Arkwright o omorâse odinioară în Comitat. Eu făcusem ucenicie şi pe lângă Arkwright şi-l văzusem aruncându-şi pumnalul în spinarea vrăjitoarei, apoi hrănindu-şi câinii cu inima ei, ca să se asigure că n-o să se mai întoarcă din morţi. Bill era necruţător faţă de vrăjitoare; mult mai dur decât magistrul meu, John Gregory.

Dar ea să fi fost? O văzusem pe vrăjitoarea aceea destul de îndeaproape şi ştiam sigur că ambii ei ochi avuseseră aceeaşi culoare. Şi, în momentul acela, am ştiut că nimic din toate acestea nu era adevărat. Aveam un coşmar… şi încă unul de cea mai rea speţă – un coşmar lucid, unul în care eşti captiv şi nu poţi să scapi, nu poţi să te trezeşti. Era acelaşi pe care-l tot aveam de luni de zile… şi de fiecare dată era şi mai îngrozitor.

Acum, vrăjitoarea venea spre mine cu braţele întinse, cu ghearele pregătite să-mi sfâşie carnea de pe oase.

M-am chinuit să mă trezesc. Eliberarea de coşmar însemna o luptă adevărată. Deschizând ochii, am simţit cum frica mi se stinge treptat. Însă a trecut mult timp până când am putut să mă liniştesc de tot. Acum eram complet treaz şi nici gând să mai adorm la loc. Şi nu eram în dispoziţia cea mai favorabilă pentru înfruntarea unei năhoade… indiferent ce-ar mai fi fost şi asta.

Ne-am întâlnit jos, în bucătărie, însă nu aveam de gând să mâncăm ceva consistent. Ne pregăteam să înfruntăm Întunericul, aşa că Vraciul a insistat să ajunăm, permiţându-ne să înghiţim doar câte o bucăţică de brânză, cu care să prindem un pic de putere. Magistrul meu ducea dorul brânzei lui sfărâmicioase preferate din Comitat şi, oriunde s-ar fi aflat, se plângea de fiecare dată că hrana din partea locului nici nu se compară cu ea. Totuşi, de data aceasta a ciugulit în tăcere, apoi s-a întors cu faţa spre mine, cu întrebarea pregătită.

— Ei bine, băiete, ce părere ai despre asta?

L-am privit drept în faţă. Părea să-i fi fost dăltuită în granit, însă pe frunte avea acum cute mai adânci, iar în ochi i se zărea oboseala. Barba îi fusese sură încă din prima clipă în care-l văzusem, acum aproape trei ani, când sosise în vizită la ferma tatei, ca să discute despre ucenicia mea. Totuşi, pe atunci mai erau amestecate şi alte culori: mai mult roşu, dar şi brun, şi negru; acum era cu totul sură. Iar el arăta îmbătrânit: întâmplările ultimilor trei ani îşi spuseseră cuvântul.

— Mă îngrijorează, i-am răspuns. E o creatură de care nu ne-am mai ocupat până acum şi aşa ceva e întotdeauna primejdios.

— Da, aşa este, băiete. Sunt prea multe necunoscute. Ce anume este o năhoadă şi oare o fi vulnerabilă în faţa sării şi a piliturii de fier?

— E posibil să nici nu existe vreo năhoadă, a intervenit Alice.

— Şi cam ce-ai vrea să spui prin asta, fato? A luat-o la rost magistrul meu, arătând sâcâit.

Fără îndoială, gândea că ea îşi vâra nasul unde nu-i fierbea oala, amestecându-se în treburile lui de vraci.

— Dacă acela care provoacă problemele e spiritul oricărei persoane moarte, rămas cumva în captivitate? A întrebat ea. Magia neagră poate să înfăptuiască aşa ceva.

Încruntarea a dispărut de pe fruntea Vraciului şi el a dat gânditor din cap, în semn de încuviinţare.

— Vrăjitoarele din Pendle au un astfel de descântec? S-a interesat el.

— Vrăjitoarele specializate în magia oaselor ştiu un descântec cu care pot să lege un spirit de zona din preajma propriului mormânt.

— Unele spirite sunt oricum legate astfel, fato. Noi le numim spirite *care zăbovesc pe lângă mormânt.*

— Da, dar astea nu doar că zăbovesc: ele îi mai şi sperie pe oameni, a precizat Alice. Descântecul se foloseşte adesea ca să-i ţină pe oameni la distanţă de o parte a curţii bisericii, astfel încât vrăjitoarele să poată jefui mormintele şi culege netulburate oasele.

Vrăjitoarele care se ocupau cu magia oaselor adunau oase omeneşti ca să le folosească în genul lor de magie. Oasele degetelor mari erau deosebit de preţuite. Ele le fierbeau într-

un cazan, ca să le dăruiască puteri magice.

— Prin urmare, ca să continuăm în aceeaşi idee, dacă sunt spirite captive, atunci sunt silite cumva să-i mâne pe oameni spre pragul nebuniei. Toate acestea au o noimă, dar cum şi de ce se răspândesc? A mai întrebat magistrul meu.

— Dacă e o vrajă, i-a răspuns Alice, atunci înseamnă că a scăpat de sub control… aproape ca şi cum şi-ar fi dezvoltat o energie de sine stătătoare, răspândindu-şi răul, căutându-şi drum către răsărit. Osoasa Lizzie a aruncat odată o puternică vrajă, care a scăpat de sub control. A fost prima oară când am văzut-o înfricoşată.

Vraciul şi-a scărpinat barba, ca şi cum i-ar fi mişunat pe-acolo vreo gânganie dezgustătoare.

— Mda, are noimă, a confirmat el. Ei bine, presupun că ar trebui să vizităm mai întâi locul în care sărmana fată şi-a curmat zilele. Voi avea nevoie ca băiatul să vină cu mine şi nu mă îndoiesc că ne vei însoţi şi tu, fato.

Cea din urmă afirmaţie fusese rostită cu o undă de sarcasm. Eu şi Alice ne aflam la mare ananghie şi n-aveam cum să scăpăm. Anul trecut, ca să salvez vieţile mai multor oameni, inclusiv pe-a Vraciului şi-a lui Alice, îmi vândusem sufletul Necuratului – Diavolului însuşi, Întunericului întruchipat. El fusese adus pe pământ de o adunare a clanurilor vrăjitoarelor din Pendle, şi acum devenea din ce în ce mai puternic; o nouă epocă a Întunericului se aşternea peste lumea noastră.

Numai magia neagră a lui Alice îl mai împiedica acum pe Diavol să vină şi să-mi ia sufletul. Ea lăsase să cadă trei picături din sângele ei şi trei dintr-al meu în ceea ce se numea „urciorul cu sânge”. Eu îl căram după mine într-un buzunar, şi Diavolul nu se mai putea apropia de mine… însă Alice era nevoită să-mi stea prin preajmă, ca să beneficieze şi ea de protecţia lui.

Exista totdeauna riscul ca eu să fiu cumva despărţit de urcior şi, în consecinţă, privat de vraja lui protectoare. Şi nu numai asta: atunci când aveam să mor – fie peste şase fie peste şaizeci de ani –, Diavolul va aştepta să ceară ce-i aparţine şi să mă supună chinurilor veşnice. Singura cale de scăpare era ca eu să-l nimicesc cumva sau să-l leg înainte de asta. Perspectiva unei astfel de corvezi îmi apăsa greu umerii.

Grimalkin, vrăjitoarea asasină a clanului Malkin, era

duşmanca Diavolului; ea credea că el ar putea fi legat într-un puţ dacă mai înainte era străpuns cu ţepi dintr-un aliaj de argint. Alice luase legătura cu ea, şi Grimalkin se declarase de acord să ni se alăture într-o astfel de încercare. Însă de-atunci trecuseră săptămâni întregi şi nu mai primiserăm veşti de la ea. Alice se temea că, oricât ar fi fost de invincibilă, tot păţise ceva. Comitatul se afla sub ocupaţia oştilor străine – poate că, până la urmă, acestea le atacaseră pe vrăjitoarele din Pendle, măcelărindu-le sau întemniţându-le. Oricare ar fi fost adevărul, urciorul cu sânge era mai important ca oricând.

La scurt timp după căderea întunericului, cu o lumânare în mână, Vraciul a pornit înaintea noastră, urcând spre mansardă – acolo era mica şi înghesuita cămăruţă din vârful clădirii hanului în care trăise şi murise sărmana slujnică.

Patul fusese despuiat de saltea, de aşternuturi şi perne. Lângă marginea lui dinspre fereastră am văzut pete întunecate de sânge pe scândurile duşumelei. Vraciul şi-a pus lumânarea pe mica noptieră şi ne-am aşezat cât am putut de comod pe podea, chiar în faţa uşii închise. După care am aşteptat. Era rezonabil să presupunem că dacă năhoada avea nevoie să facă victime astă-seară, va veni după noi. În definitiv, nu mai rămăsese nimeni altcineva în han.

Eu îmi umplusem buzunarele cu sare şi cu pilitură de fier – substanţe care îndeobşte aveau efect împotriva duhurilor rele şi, într-o ceva mai mică măsură, asupra vrăjitoarelor. Dar dacă teoria lui Alice era corectă, şi noi aveam de-a face cu un primejdios spirit captiv, sarea şi pilitura de fier deveneau ineficiente.

N-am avut prea mult de aşteptat până să sosească năhoada. Ceva invizibil a început să ciocănească în scândurile podelei. Două bătăi iuţi, urmate de trei tărăgănate. Se repetau iar şi iar şi îmi simţeam nervii întinşi la maxim. Pe urmă, lumina lumânării a început să pâlpâie şi aerul s-a răcit brusc. Pe dinăuntru, mie îmi era chiar şi mai frig – era semnalul de alarmă pe care-l primeşte adesea un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu atunci când se apropie o creatură a Întunericului.

Drept deasupra petelor de sânge şi-a făcut apariţia o coloană de lumină purpurie; sunetul emanat din ea îmi confirma că năhoada îşi merita numele. Avea o voce subţire, de fetişcană,

dar şuierătoare. Boscorodea aiureli, zgâriindu-mi timpanele şi făcându-mă să mă simt nelalocul meu şi puţin ameţit. Era de parcă lumea s-ar fi aplecat într-o parte, şi eu n-aş mai fi putut să-mi ţin echilibrul.

Am simţit răutatea năhoadei: voia să mă rănească rău de tot. Îmi voia moartea. Neîndoios că şi Vraciul, şi Alice auzeau aceleaşi sunete tulburătoare; cu toate acestea, când am aruncat câte-o privire în stânga şi-n dreapta, am observat că niciunul nu se clintea, ci doar priveau fix, cu ochii mari, spre coloana aceea de lumină, ca transfiguraţi.

Totuşi, în ciuda ameţelii mele, *puteam* să mă mişc, aşa că m-am hotărât să trec la acţiune înainte ca boscorodeala să-mi pătrundă în cap şi să mă determine să fac exact ce voia creatura. Aşa că m-am ridicat în picioare şi am pornit drept înainte, înfundându-mi mâinile în buzunarele nădragilor: cea dreaptă a apucat sarea, iar cea stângă, pilitura de fier. Apoi, le-am azvârlit pe amândouă spre coloana de lumină.

Substanţele au nimerit drept la ţintă. Ochisem bine. Dar vestea proastă era că n-am obţinut vreun efect. Coloana de lumină continua să licărească, iar particulele de sare şi de fier se prăbuşeau inofensive, împrăştiindu-se pe duşumea şi pe lângă pat.

Acum, bolboroseala începea să-mi provoace durere. Mă simţeam de parcă mi-ar fi fost înfipte ace ascuţite în ochi, şi o bandă de oţel mi-ar fi strâns fruntea, strivindu-mi cu încetineală ţeasta. Pe dinăuntru, senzaţia de panică sporea. La un moment dat, nu voi mai fi capabil să tolerez durerea. Oare urma să fiu mânat spre nebunie? M-am întrebat. Împins către comiterea unui gest sinucigaş, care să-mi pună capăt chinurilor?

Deodată, zguduit de şoc, mi-am dat seama de altceva. Bolboroseala nu era doar o flecăreală fără sens. La început, repeziciunea şi tonul şuierător mă păcăliseră. De fapt, era Graiul Vechi: o înşiruire de cuvinte cu un anume înţeles. Era un descântec!

Brusc, lumânarea s-a stins, cufundându-ne în beznă... cu toate că lumina purpurie era încă vizibilă. Dintr-odată, am descoperit că nu mă mai puteam mişca. Voiam să fug din mansarda asta dătătoare de claustrofobie, în care biata fată îşi pusese capăt zilelor, însă nu puteam: parcă prinsesem

rădăcini în podea. Mă mai simţeam şi ameţit şi-mi pierdeam echilibrul. Clătinându-mă, am căzut greoi într-o rână. M-a săgetat o durere ascuţită, ca şi cum m-aş fi prăbuşit peste o piatră.

În timp ce mă străduiam să mă ridic, am auzit o altă voce: una de femeie, intonând la rândul ei ceva în Graiul Vechi. Această a doua voce creştea tot mai mult, în timp ce prima se stingea cu iuţeală, până când a ajuns să piară cu totul. Spre uşurarea mea, boscorodeala a încetat.

Pe urmă, am auzit brusc un strigăt torturat. Mi-am dat seama că a doua voce era a lui Alice: se folosise de un descântec de-al ei ca să pună capăt bolboroselii. Spiritul fetei era acum liber, însă în chinuri. Ştiam că era mort şi că rămăsese prins în Limb.

Acum însă auzeam o a treia voce, una mai profundă, bărbătească, una pe care o cunoşteam bine. Era a Vraciului.

— Ascultă, fato, zicea el. Tu nu trebuie să rămâi aici…

La cât de buimac eram, am crezut pentru o clipă că vorbeşte cu Alice; abia apoi am înţeles că i se adresa spiritului fetei moarte.

— Du-te spre lumină, i-a poruncit el. Du-te imediat spre lumină!

S-a auzit un vaiet chinuit.

— *Nu pot!* A ţipat spiritul. *Sunt pierdută în ceaţă. Nu pot să-mi găsesc drumul.*

— Drumul e chiar în faţa ta. Priveşte cu atenţie şi vei zări calea spre lumină.

— *Eu am ales să-mi pun singură capăt vieţii. Am comis un păcat, şi acum sunt pedepsită!*

Întotdeauna, sinucigaşilor şi celor care pieriseră de moarte violentă şi subită le era mai greu să-şi găsească drumul spre lumină. Uneori, sufletele lor rătăceau ani de-a rândul prin ceţurile din Limb. Dar era posibil. Un vraci le putea ajuta.

— Te pedepseşti fără să fie nevoie, i-a spus magistrul meu spiritului fetei. Nu este necesar. Ai fost nefericită. N-ai ştiut ce faci. Acum, vreau să te gândeşti foarte bine. Ai vreo amintire fericită din viaţa ta de dinainte?

— *Da. Da. Am o mulţime de amintiri fericite.*

— Atunci, care ar fi cea mai fericită… cea mai fericită dintre toate? A întrebat-o el insistent.

— *Eram foarte mică, n-aveam mai mult de cinci, şase ani. Mergeam pe o pajişte, culegând margarete împreună cu mama, într-o dimineaţă caldă şi însorită, ascultând zumzetul albinelor şi cântecul păsărilor. Totul era proaspăt, luminos şi plin de speranţă. Ea mi-a împletit din margarete o cunună pe care mi-a pus-o pe cap. Îmi zicea că sunt o prinţesă şi că într-o zi aveam să întâlnesc un prinţ. Dar asta n-a fost decât o nesăbuinţă. Viaţa adevărată e foarte diferită. Poate fi peste măsură de crudă. Am cunoscut un bărbat despre care credeam că e ca un prinţ, însă el m-a trădat.*

— Întoarce-te la momentul acela. Întoarce-te la vremea când viitorul încă ţi se aşternea în faţă, plin de promisiuni calde şi speranţe. *Concentrează-te,* a povăţuit-o Vraciul. Acum, eşti din nou acolo. Poţi să vezi imaginea? Poţi să auzi păsările? Mama e lângă tine, ţinându-te de mână. Poţi să-i simţi atingerea?

— *Da! Da!* A strigat spiritul. *Mă strânge de mână. Mă duce undeva...*

— Te duce spre lumină! A exclamat Vraciul. Nu-i vezi strălucirea în faţa ta?

— *O văd! Văd lumina! Ceaţa s-a risipit!*

— Atunci, du-te! Pătrunde în lumină! Te duci acasă!

Spiritul a scos un lung suspin de alean, după care a început dintr-odată să râdă. Un râs vesel, urmat de o tăcere desăvârşită. Magistrul meu izbutise. O trimisese în lumină.

— Ei bine, a rostit el apoi pe un ton ameninţător, trebuie să stăm de vorbă despre ce s-a petrecut aici.

Cu toată izbânda noastră, nu se bucura. Alice se folosise de magia neagră ca să elibereze spiritul fetei de sub înrâurirea vrăjii.

CAPITOLUL 03

OASPETELE

Jos, în bucătărie, am luat o cină uşoară, alcătuită din azime şi costiţă. Când am terminat, Vraciul şi-a împins deoparte farfuria şi şi-a dres glasul.

— Ei bine, fato, acum spune-mi ce-ai făcut.

— Spiritul cameristei era legat printr-o vrajă întunecată de constrângere, a început să explice Alice. Era captiv în interiorul hanului şi silit să rostească un descântec de

tulburare a minţit, care să-l aducă pe oricine l-ar auzi în pragul nebuniei. Pe oameni îi sperie în aşa hal, zău că da, încât ar da orice să scape.
— Şi ce *anume* ai făcut? A insistat nerăbdător Vraciul. Nu omite nimic!
— M-am folosit de ce m-a învăţat mai demult Osoasa Lizzie, i-a răspuns Alice. Ea se pricepea foarte bine să-şi exercite controlul asupra morţilor. De îndată ce căpăta de la ei tot ce dorea… şi atât timp cât ei nu încercau să i se împotrivească prea tare, îi lăsa liberi. Şi, ca să-i elibereze, avea nevoie de un alt descântec. Se numeşte *avaunt:* un vechi termen pentru „te du”.
— Aşadar, în ciuda tuturor dăţilor în care te-am avertizat să n-o faci, tu ai întrebuinţat din nou magia neagră?
— Şi ce altceva aş fi putut să fac? A protestat Alice, ridicând înfuriată tonul. Sarea şi pilitura de fier nu aveau efect! Cum ar fi putut să aibă, când înfruntam spiritul chinuit al unei fete tinere, şi nu ceva din lumea Întunericului? Foarte curând, am fi putut ajunge cu toţii într-o situaţie foarte gravă. Aşa că am făcut ce era de făcut.
— Şi rezultatul a fost unul bun, m-am grăbit eu să vin în sprijinul lui Alice. Spiritul fetei şi-a găsit calea spre lumină, iar hanul este din nou un adăpost sigur.
Vraciul era, evident, profund îngrijorat, însă nu prea mai avea ce să spună. La urma urmei, deja îşi compromisese principiile permiţându-ne să păstrăm urciorul cu sânge. Simţind că tăcerea lui era, în cea mai mare parte, îndreptată împotriva ei, Alice s-a ridicat de la masă şi a urcat tropăind în camera ei.
Mi-am întors privirea spre magistrul meu; m-am întristat, văzând durerea şi necazul din ochii lui. În decursul ultimilor doi ani, între noi trei începuse să se creeze o prăpastie tot mai adâncă, din cauza întrebuinţării magiei negre. Eram nevoit să încerc aplanarea situaţiei, însă mi-era greu să găsesc ceva de spus.
— Cel puţin, am rezolvat-o cu năhoada, am zis până la urmă. Cred c-o să-mi însemnez totul în caiet.
— Bună idee, băiete, m-a aprobat Vraciul, luminându-se puţin la faţă. Şi eu voi scrie un nou articol în Bestiarul meu. Orice s-ar întâmpla, noi trebuie să consemnăm trecutul şi să tragem învăţăminte din el.

Aşa că, în timp ce eu schiţam, în carnetul meu, o scurtă relatare a celor întâmplate, Vraciul şi-a scos Bestiarul – singura carte care supravieţuise incendierii casei şi bibliotecii sale din Chipenden – din sac. O vreme, am scris amândoi în tăcere şi, printr-o coincidenţă, ne-am încheiat însemnările aproape în acelaşi timp.

— Voi fi fericit când se va sfârşi războiul şi vom putea să ne întoarcem liniştiţi în Chipenden. N-ar fi frumos să ne întoarcem la obiceiurile noastre normale? …

— Mda, băiete, ar fi. Categoric, duc dorul Comitatului şi abia aştept să-mi reclădesc casa aia a mea.

— Dar nu va mai fi la fel fără duh, nu-i aşa? Am comentat eu.

Duhul fusese un locatar aproape invizibil, făcându-şi din când în când apariţia sub forma unui motan mare, brun-roşcat. Îl slujise bine pe Vraci în multe privinţe şi-i păzise casa şi grădina. Când casa fusese arsă din temelii, şi acoperişul i se prăbuşise, pactul dintre magistrul meu şi duh îşi aflase sfârşitul. Duhul devenise liber să plece.

— Categoric nu va mai fi. Va trebui să ne îndeletnicim singuri cu gătitul şi curăţenia, iar tu vei fi răspunzător cu micul dejun. Sărmanului meu stomac îi va fi greu să se împace cu asta, a adăugat Vraciul, cu un zâmbet aproape imperceptibil.

Totdeauna glumea pe seama slabei mele priceperi la gătit şi mă bucuram că-l văd punându-şi din nou la încercare umorul.

Părea un pic mai vesel şi ne-am dus la culcare la scurt timp după aceea. Aveam un sentiment de nostalgie gândindu-mă la vechea noastră viaţă şi mă întrebam dacă de-acum s-o fi zis cu ea pentru totdeauna.

Cu toate acestea, spaimele nopţii încă nu se sfârşiseră. Ajuns înapoi în camera mea, am făcut o descoperire înfricoşătoare.

Mi-am vârât mâna stângă în buzunarul nădragilor şi imediat mi-am dat seama ce anume îmi provocase durerea aceea când căzusem într-o rână. *Fusese urciorul cu sânge.*

Să se fi spart? Am simţit cum mi se prăbuşeşte inima până-n ghete. Cu mâna tremurătoare, mi-am extras grijuliu micul urcior din buzunar, l-am dus până la lumânare şi l-am examinat. M-am cutremurat de teamă. Avea o crăpătură care i se întindea pe aproape jumătate din lungime. M-am întrebat: oare acum urciorul era în pericol să se spargă?

Aproape pradă panicii, m-am dus până alături, unde era

camera lui Alice, şi am bătut încetişor în uşă. Când a deschis, i-am arătat urciorul. La început, a fost la fel de alarmată ca şi mine, însă după ce l-a examinat temeinic, mi-a zâmbit liniştitor.

— Pare să nu aibă nimic, Tom. Doar o crăpătură fină, atât. Sângele nostru e încă înăuntru, ceea ce înseamnă că suntem la adăpost de Diavol. Sunt urcioare zdravene şi nu se sparg aşa, cu una, cu două. Suntem încă în siguranţă, aşa că nu-ţi face griji.

M-am întors în camera mea, uşurat să aflu că avusesem un atât de mare noroc.

Curând, s-a dus vestea prin oraş că a apărut un vraci capabil să se ocupe de năhoade.

Aşa că, în vreme ce ne bucuram de răsplata pentru izbânda noastră – o săptămână de şedere la han –, am fost vizitaţi de alte persoane care ne-au cerut ajutorul.

Vraciul a refuzat să mai lucreze cu Alice, însă, fără tragere de inimă, mi-a permis mie s-o fac. Aşa că în noaptea de după prima noastră vizită, eu şi Alice am pornit să ne ocupăm de o altă năhoadă, de data aceasta una care bântuia camera de lucru din fundul locuinţei unui ceasornicar. Omul se înglodase în datorii şi-şi luase viaţa într-o seară, târziu, după ce băuse prea mult vin. Rudele lui aveau nevoie să vândă prăvălia, dar nu puteau, cu o năhoadă ca locatar.

Întâlnirea a imitat-o aproape exact pe cea dintâi, de la han. După bătăile ritmice, a apărut o coloană luminoasă, şi spiritul şi-a început lucrarea ucigătoare. Cu toate acestea, abia a apucat să-şi înceapă boscorodeala, că Alice a şi contracarat-o cu un descântec. S-a descurcat mult mai bine decât mine, închizându-i gura la repezeală; în ce mă priveşte, am avut nevoie de trei încercări ca să trimit spiritul ceasornicarului spre lumină. Nu era o sarcină lesnicioasă: el avusese viaţă grea, mereu drămuindu-şi banii şi făcându-şi griji că i-ar putea pierde. Nu avea prea multe amintiri fericite pe care să le scot la suprafaţă şi de care să mă agăţ. Totuşi, până la urmă am izbutit, şi spiritul a fost eliberat.

Însă tocmai atunci s-a întâmplat un lucru care m-a umplut de spaimă. Alături de bancul de lucru, am văzut ceva pâlpâind şi o coloană de lumină cenuşie şi-a făcut apariţia. Din câte se părea, un alt spirit venise să ne ţină companie. Şi iată,

aproape de vârful coloanei era o pereche de ochi, privindu-mă cu o răutate extremă. Unul era verde, şi celălalt, albastru; semănau foarte mult cu cei pe care-i văzusem în norul de furtună şi m-au făcut să mă dau înapoi, alarmat.

Apoi, coloana de lumină a pâlpâit, şi în faţa noastră a apărut o femeie. Nu era prezentă în carne şi oase: silueta ei era translucidă, lumânarea de pe bancul de lucru rămânând vizibilă şi prin rochia ei de culoare închisă; era doar imaginea ei, proiectată de altundeva. Deodată, i-am recunoscut chipul. Era vrăjitoarea pe care-o omorâse Bill Arkwright.

Am mai privit-o o dată şi, cu un junghi de spaimă, mi-am dat seama că era vrăjitoarea din repetatul meu coşmar.

— Sper că ţi-a plăcut furtuna mea! A răcnit, cu o expresie lacomă în ochii ei ciudaţi. Aş fi putut să te înec atunci, dar te păstrez pentru mai târziu. Am eu altceva în minte! Te-am aşteptat, băiete! Cu atâtea năhoade pe-aici, ştiam c-o să te arăţi până la urmă. Cum ţi se par? E cea mai bună vrajă pe care am făcut-o de mulţi ani încoace!

Nu i-am răspuns, şi ochii vrăjitoarei s-au rotit spre Alice.

— Şi iat-o şi pe Alice… V-am tot urmărit. Am văzut ce prieteni buni sunteţi. Curând, veţi fi *amândoi* în ghearele mele.

Mânios, am făcut câţiva paşi înainte, postându-mă între vrăjitoare şi Alice. Cotoroanţa s-a strâmbat hidos.

— A! Bag de seamă că-ţi pasă de ea. Îţi mulţumesc pentru asta, băiete. Mi-ai confirmat ceea ce bănuiam. Acum, cunosc încă un mod de a-ţi face rău. Şi rău îţi voi face. Fii sigur c-o să te răsplătesc de mult mai multe ori pentru ce-ai făcut!

Imaginea ei s-a destrămat cu repeziciune, şi Alice a venit lângă mine.

— Cine a fost, Tom? M-a întrebat. Dădea impresia că te-ar cunoaşte.

— Îţi aminteşti de ochii aceia pe care i-am văzut în norul de furtună? Ea era. Faţa era cea a vrăjitoarei celtice ucise de Bill Arkwright.

— Cred că suntem amândoi în primejdie. Magia ei e puternică: pot s-o simt, mi-a destăinuit Alice, făcând ochii mari. Tot ea este răspunzătoare de apariţia năhoadelor. Şi înseamnă că e într-adevăr foarte puternică, dac-a putut să facă aşa ceva.

Ajungând înapoi la han, i-am povestit Vraciului despre

întâlnirea noastră cu imaginea vrăjitoarei.

— E primejdios să fii vraci, a zis el. Ai putea înceta să te ocupi de năhoade, însă asta ar însemna ca mulţi oameni să fie vătămaţi: oameni nevinovaţi, care ar putea fi salvaţi, dacă tu îţi faci treaba cu mult curaj. De tine depinde. Vrăjitoarea este un element necunoscut – ceva care trebuie tratat cu mare precauţie. Nu te-aş învinovăţi dacă te-ai da deoparte. Aşadar, ce vei face?

— Vom merge mai departe… amândoi, am răspuns, arătând spre Alice.

— Bun băiat… mă gândeam că acesta-ţi va fi răspunsul… Încă mă întristează gândul că singura cale de a ne descotorosi de năhoade este întrebuinţarea magiei negre, a adăugat magistrul meu. Totuşi, poate că vremurile se schimbă. Poate că, în viitor, aceasta va fi o nouă metodă prin care un vraci să lupte împotriva Întunericului, folosindu-se de însuşi Întunericul. Eu, personal, nu sunt de acord cu aşa ceva, însă fac parte dintr-o cu totul altă generaţie. Eu aparţin trecutului, pe când tu eşti viitorul, băiete. Tu vei înfrunta primejdii noi, diferite, şi te vei ocupa de ele într-o modalitate diferită.

Aşa că eu şi Alice ne-am continuat munca, iar pe parcursul a şase zile am eliberat împreună de năhoade două hanuri, încă o prăvălie şi cinci case particulare. De fiecare dată, Alice contracara descântecul, după care eu convingeam spiritul eliberat să se desprindă din Limb şi să se îndrepte spre lumină. De fiecare dată, aveam temeri, însă vrăjitoarea n-a mai apărut. Oare să nu fi fost decât un bluf, doar o încercare de a mă izgoni printr-o spaimă straşnică? Eu aveam totuşi o treabă de făcut.

Spre deosebire de Comitat, se părea că în Irlanda obiceiul era să plăteşti pe cineva imediat cum şi-a desăvârşit treaba, aşa că aveam bani din belşug prin buzunare. Apoi însă, am avut un oaspete – cineva care a sosit într-a şaptea zi, trimiţându-ne pe un cu totul alt drum.

Stăteam la masa noastră obişnuită şi ne luam micul dejun. Hanul încă nu avea alţi clienţi în afara noastră, însă proprietarul era încrezător în faptul că situaţia se va schimba cât de curând şi ne bătuse apropouri cum că plecarea noastră ar grăbi sosirea celor dintâi oaspeţi plătitori ai săi. Acum, prezenţa noastră aici era bine cunoscută şi, cu toate că hanul

nu mai era acum bântuit, puţini şi-ar fi dorit cu adevărat să ocupe o cameră într-o casă care găzduia şi un vraci. Magistrul meu înţelesese asta şi deja ne hotărâserăm să ne luăm calabalâcul chiar astăzi, ceva mai târziu, probabil pornind spre sud, pe firul fluviului Liffey, care împărţea oraşul în două.

Eu tocmai înghiţeam ultima felie de bacon şi îmi înmuiam o bucăţică de pâine unsă cu unt în gălbenuşul de ou când a intrat în încăpere un străin venit din stradă. Era un bărbat înalt şi drept, cu părul alb şi mustaţa şi barba contrastant de negre. Fie numai şi asta şi tot era de ajuns ca să-l mai priveşti şi a doua oară pe oricare dintre ticsitele artere ale Dublinului; dacă însă adăugam şi veşmintele – o haină protocolară, lungă până la genunchi, pantaloni negri impecabil călcaţi şi cizme scumpe, ceea ce-l arăta ca fiind un gentleman de prim rang – şi ochii, trecerea sigur i-ar fi fost remarcată. Mai ducea cu el şi un baston de fildeş, cu măciulia albă de forma unui cap de vultur.

Hangiul s-a repezit să-l întâmpine, înclinându-se adânc încă dinainte de a-l pofti în han şi de a-i oferi cea mai bună cameră din câte avea. Însă străinul abia dacă-i dădea ascultare gazdei – privea stăruitor dincolo de hangiu, spre masa noastră. Şi, fără să mai piardă timpul, s-a apropiat de noi şi i s-a adresat Vraciului.

— Am oare plăcerea să vorbesc cu John Gregory? A întrebat. Iar dumneata trebuie că eşti Tom Ward, a adăugat privindu-mă.

Cât despre Alice, a salutat-o doar cu o scurtă înclinare a capului.

Vraciul i-a răspuns şi el înclinându-şi capul şi s-a ridicat.

— Mda, eu sunt, a zis. Şi el este ucenicul meu. Ai venit să ne soliciţi ajutorul?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Dimpotrivă, am venit să vă ofer sprijinul meu. Succesul pe care l-aţi reputat în privinţa debarasării oraşului de numeroase dintre apariţiile acelea supărătoare au atras asupra dumneavoastră atenţia unei grupări puternice şi periculoase. Mă refer la magii-ţapi din Staigue. Avem şi noi spionii noştri, şi ei m-au informat că magii şi-au trimis deja asasini în oraş. Ca slujitori ai Întunericului, ei nu vă pot tolera prezenţa în ţara noastră. Iată de ce şi cei câţiva vraci irlandezi rămaşi evită

marile oraşe şi nu se stabilesc niciodată într-un loc anume pentru mai mult de două zile.

Vraciul a încuviinţat gânditor.

— Am auzit că sunt o stirpe pe cale de dispariţie. Ceea ce spui dumneata are noimă, însă de ce ai vrea să ne fii de ajutor? Prin asta, nu te-ai supune dumneata însuţi la riscuri?

— Viaţa mea este în permanenţă supusă riscurilor, i-a răspuns omul. Permiteţi-mi să mă prezint. Eu sunt Farrell Shey, conducătorul Alianţei Funciare, o ligă a moşierilor care se războieşte cu magii de mulţi ani.

În plus faţă de ceea ce citisem în Bestiarul Vraciului, cât timp lucrasem cu Bill Arkwright cunoscusem un moşier care fugise din Irlanda ca să scape de magi. Nu-i fusese de niciun folos. Trimiseseră după el o vrăjitoare celtică, să-l omoare în refugiul său din Comitat, şi ea se achitase cu succes de sarcină, cu toate eforturile noastre susţinute de a-l salva.

— Ei bine, în cazul acesta, sprijinul dumitale este cu certitudine bine-venit, a zis Vraciul.

— Iar în schimb, a adăugat Shey, poate vă veţi întrebuinţa priceperea şi ne veţi ajuta. În faţă ni se aştern câteva luni de primejdie… luni din care unora dintre noi le va fi foarte greu să scape cu viaţă: magii-ţapi se pregătesc pentru următorul lor ritual în Killorglin… aşa că nu trebuie să mai pierdem vreo clipă. Strângeţi-vă bunurile şi vă voi scoate imediat din oraş.

Am procedat aşa cum ne povăţuise şi, în doar câteva minute, ne luam rămas-bun de la recunoscătoarea noastră gazdă şi-l urmam pe Shey pe o serie de alei înguste, ieşind pe o stradă lăturalnică unde aştepta o trăsură. Trasă de un echipaj alcătuit din şase cai, părea să fie menită pentru viteză, şi aparenţa nu s-a dovedit deloc înşelătoare. Vizitiul era îmbrăcat frumos, într-o livrea verde, şi avea ca ajutor un bărbat masiv şi bărbos, cu o spadă la cingătoare, care s-a înclinat în faţa lui Shey şi ne-a deschis nouă uşile trăsurii, după care şi-a ocupat din nou locul alături de vizitiu.

Aşezaţi confortabil şi ascunşi de privirile curioase de perdelele din dantelă, am traversat în scurt timp fluviul, îndreptându-ne spre apus, afară din oraş; monotonul *tropa-trop* a devenit curând un tunet ritmic al ropotului de copite.

Alice s-a întors spre mine şi, când ni s-au întâlnit privirile, am ghicit că şi ea gândea acelaşi lucru ca mine: că totul se

petrecuse mult prea repede. Acest Farrell Shey era obişnuit să se afle la comandă şi avusese nevoie de prea puţină putere de convingere ca să ne determine să-l urmăm. Cam în ce ne vâram noi acum?

— Care ne este destinaţia? S-a interesat Vraciul.

— Ne îndreptăm spre Kerry, în sud-vest, a răspuns Shey.

— Dar nu acolo îşi au reşedinţa magii-ţapi? Am întrebat, începând să mă simt şi mai stânjenit.

— Într-adevăr, aşa este, a răspuns el. Dar acolo locuim şi noi. Este o regiune frumoasă, dar periculoasă a mândrei noastre insule. Câteodată, ca să parăm o ameninţare, trebuie s-o înfruntăm cu îndrăzneală. Aţi fi preferat să muriţi în oraş, aşteptând să vină asasinii să vă caute? Sau vreţi să veniţi şi să vă uniţi puterile cu ale noastre în încercarea de a pune capăt pentru totdeauna înrâuririi magilor?

— Ne vom uni puterile cu ale voastre, a răspuns Vraciul. Nu te îndoi de asta.

Am mai schimbat o privire cu Alice. Era limpede că Vraciul luase o hotărâre.

— Am luptat toată viaţa împotriva Întunericului, i-a spus el lui Shey, şi voi continua s-o fac până în ziua morţii mele.

Toată ziua, trăsura ne-a dus spre vest, oprindu-se doar de două ori, ca să schimbe caii. Câinii au călătorit împreună cu noi, alergând din când în când pe lângă trăsură, ca să-şi mai dezmorţească picioarele. Pe urmă, drumurile au devenit mai înguste, iar ritmul înaintării noastre a încetinit considerabil. Deja puteam să distingem în depărtare contururile munţilor purtând cuşme de zăpadă.

— Aceştia sunt munţii din Kerry; casa mea este pe peninsula Uibh Rathach, ne-a informat Shey. Dar nu vom putea să ajungem până acolo în seara asta. Avem un han în faţa noastră pe care putem să-l transformăm într-un loc sigur.

— Aşadar, suntem deja în primejdie? A dedus Vraciul.

— Primejdia există totdeauna. Sigur am fost urmăriţi de la plecarea din oraş, şi duşmanii noştri se găsesc atât în faţa, cât şi în spatele nostru. Dar nu vă faceţi griji – suntem bine pregătiţi.

Locul în care urma să poposim era situat la marginea unei păduri şi se putea ajunge la el doar pe o singură cărare îngustă. În realitate, nu se vedea nicio firmă atârnând afară şi,

cu toate că Shey îl numise „han”, semăna mai degrabă a casă particulară, rechiziţionată ca să ofere refugiu într-un loc primejdios.

Seara, după ce am plimbat câinii, am cinat bine, mâncând porţii generoase de tocană de cartofi cu ceapă, plină cu bucăţi de carne suculentă de oaie. În timp ce mâneam, magistrul meu a început să-l interogheze pe Shey cu privire la magii-ţapi. Ştia deja răspunsurile cu caracter general la unele dintre întrebările sale, însă aşa era metoda Vraciului: ceea ce-i spunea Shey putea să cuprindă şi noi informaţii importante, capabile eventual să facă diferenţa dintre victorie şi înfrângere. Supravieţuirea noastră poate că depindea tocmai de ce reuşeam să aflăm aici.

— Ai pomenit despre faptul că magii-ţapi îşi pregătesc ritualul lor din Killorglin…? A întrebat el.

— Ai reţinut corect, i-a răspuns Shey, mângâindu-şi mustaţa neagră. Şi asta atrage întotdeauna o situaţie de criză.

— Dar e încă iarnă, şi eu am auzit că o astfel de ceremonie se desfăşoară în august…

— Acum ei se adună de două ori pe an, a replicat Shey. Odinioară, era un eveniment anual, organizat la sfârşitul verii, cunoscut sub numele de Târgul lui Puck. Obişnuiau să priponească un ţap de munte pe o estradă înaltă şi să-l lase acolo; ritualurile lor sumbre se sfârşeau cu sacrificii umane. Scopul lor era să-l convingă pe zeul Pan să pătrundă în trupul ţapului viu. Dacă intră, atunci puterile lor magice devin şi mai mari, permiţându-le să-şi vâneze şi să-şi ucidă duşmanii; în schimb, dacă magia lor dă greş, vine rândul nostru să-i vânăm. În sforţările lor de a ne înfrânge, ei încearcă să invoce acum zeul de două ori pe an: atât în martie, cât şi în august. Anul trecut, au eşuat în ambele situaţii, însă în întreaga lor istorie îndelungată în care s-au ocupat cu Întunericul, nu s-a cunoscut să dea greş de trei ori la rând.

Shey s-a oprit puţin să ne privească, apoi şi-a continuat povestirea.

— În plus faţă de toate astea, ei au un nou conducător: un fanatic periculos, numit Magistrul Doolan, care nu se dă în lături de la nimic când e să-şi atingă scopurile. E un ticălos însetat de sânge a cărui plăcere e să fie numit „Măcelarul din Bantry”. S-a născut pe malul golfului Bantry, din sud, şi chiar a

fost ucenic de măcelar înainte de a-şi descoperi talentul pentru artele Întunericului. Omoară oameni doar de dragul de a omorî, tăindu-le degetele de la mâini şi de la picioare unul câte unul; îi ciopârţeşte în sute de bucăţele doar ca să le prelungească agonia înainte de a le reteza, în sfârşit, capetele. Prin urmare, este o vreme de mare primejdie pentru noi. Suntem nevoiţi să presupunem că luna următoare, dacă nu-i împiedicăm, îl vor invoca pe Pan şi vor dobândi şi mai multe puteri asasine.

— V-am promis ajutorul… dar, în mod normal, cum aţi încerca să-i împiedicaţi? S-a interesat Vraciul.

— Purtăm război împotriva magilor de secole; metoda noastră obişnuită este să recurgem la forţa armelor… cu toate că succesul obţinut este limitat. Ei beneficiază de un adăpost invulnerabil în fortificaţia de la Staigue, însă majoritatea se aventurează să iasă pentru ceremonia din Killorglin. Aşa că deseori îi hărţuim pe drum sau îi atacăm chiar în oraş. În trecut, astfel de încercări n-au făcut decât să-i întârzie pe magi, însă când magia lor a dat greş, chiar am izbutit să omorâm o bună parte din ei înainte de a se putea întoarce în fort.

— Dar ştiţi cumva *pentru ce* se duc ei la Killorglin? S-a mirat magistrul meu. De ce acolo? De ce nu-şi desfăşoară pur şi simplu ceremonia la adăpostul fortificaţiilor?

— Noi credem, i-a răspuns Shey, ridicând din umeri, că amplasamentul pieţei din Killorglin are importanţa lui: acolo este locul în care puterile întunecate naturale ies din pământ. Din câte ştim noi, ei n-au încercat niciodată să-şi desfăşoare ritualul altundeva…

Ceea ce spunea avea logică. Într-adevăr, există locuri speciale pe pământ unde practicarea magiei negre este facilitată: întregul Comitat este ca un liman pentru duhurile rele. Între hotarele lui se găsesc locuri cu un foarte mare potenţial, în special în jurul dealului Pendle. Cu toate apele sale curgătoare, deloc lesne de traversat, Pendle a atras mai multe clanuri mari de vrăjitoare.

— Nu s-ar putea ca magii să fie atraşi afară din refugiul lor odată pentru totdeauna? A întrebat magistrul meu.

— E imposibil; a răspuns Shey. Fortul Staigue este o aşezare formidabilă, clădită de vechile neamuri care au populat insula

în urmă cu două mii de ani sau chiar mai mult. O încercare de a-l ataca ne-ar costa mult prea scump. Practic vorbind, e invulnerabil.

— Dar cu vrăjitoarele celtice? Am intervenit eu. Cu ele aveţi vreo problemă, domnule Shey?

Mă gândeam la ochii din nor şi la vrăjitoarea care ne ameninţase după ce ne ocupaserăm de năhoadă. Vrăjitoarele celtice se presupunea că ar fi aliatele magilor.

— Uneori, ele joacă rolul de spioane ale magilor, însă nu-şi alcătuiesc clanuri. Noi nu avem de-a face decât cu vrăjitoare izolate, răzleţe – ele reprezintă mai degrabă o sâcâială întâmplătoare decât o ameninţare gravă, aşa cum este cea a magilor, mi-a explicat Shey.

— Este posibil ca Tom chiar să fie într-o primejdie cu totul specială din partea vrăjitoarelor, l-a informat Alice. Mai demult, acasă, a ajutat la omorârea unei vrăjitoare celtice. Şi, înainte să moară, vrăjitoarea l-a ameninţat că o să fie ucis de Morrigan dacă va cuteza vreodată să pună piciorul pe insula asta.

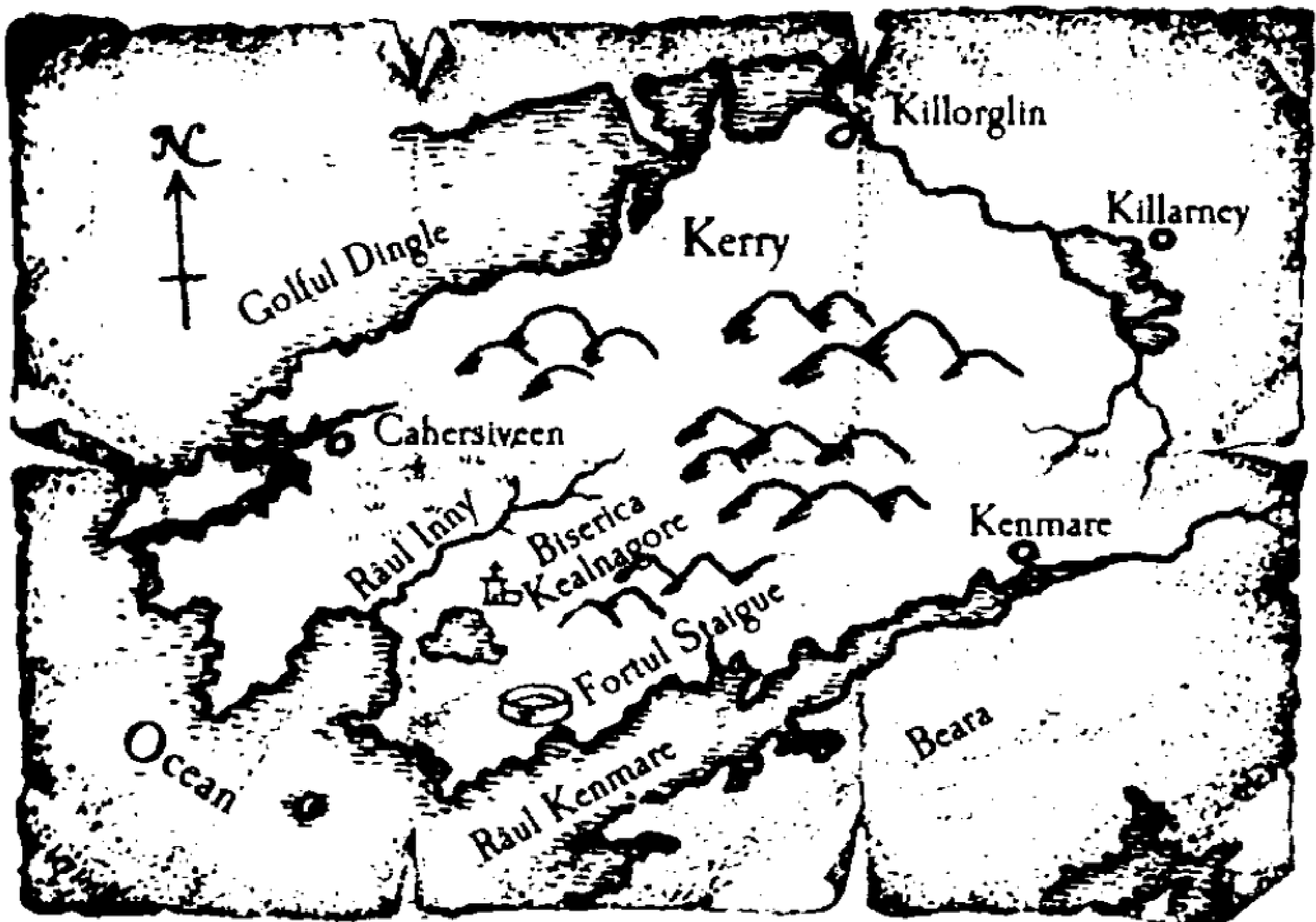
— Probabil că nu e decât o ameninţare în vânt, şi-a dat cu părerea Shey. În cea mai mare parte a timpului, Morrigan doarme; ea se trezeşte şi pătrunde în lumea noastră doar atunci când e chemată de o vrăjitoare. Ceea ce se întâmplă doar extrem de rar, fiind o zeiţă cu care e greu să te înţelegi şi care-şi varsă adesea mânia asupra propriilor săi slujitori. Aşa că nu-ţi bate capul fără rost cu asta, băiete. Magii sunt cei care reprezintă cel mai mare pericol pentru noi. Iar mâine, cu cât ne vom afunda mai mult în Kerry, primejdia aceasta va spori.

Shey a pus pe masă o hartă, pe care a desfăşurat-o, întinzând-o complet.

— Asta ne e destinaţia, a zis, înfigându-şi degetul într-un punct situat chiar în centrul hărţii. Aici îmi e casa. Eu o numesc Ţara lui Dumnezeu!

Era un nume foarte potrivit pentru un loc pe care să-l agreezi – însă era plin de magi malefici care practicau magia neagră şi, fără îndoială, de câteva vrăjitoare celtice. Am început să studiez harta şi mi-am încredinţat memoriei cât mai multe amănunte am putut. În îndeletnicirea de vraci, nu se ştie niciodată când ar putea să-ţi fie de folos buna cunoaştere a

terenului.

N
Golful Dingle
Killorglin
Kerry
Killarney
Cahersiveen
Râul Inny
Biserica
Kealnagore
Kenmare
Fortul Staigue
Ocean
Râul Kenmare
Beara

CAPITOLUL 04

OGLINDA

În noaptea aceea, am avut un nou vis lucid, retrăind un incident înfricoşător din trecutul meu: cea din urmă întâlnire cu vrăjitoarea celtică pe care Bill Arkwright şi cu mine o înfruntaserăm mai demult acasă, în Comitat.

Acum o vedeam pe vrăjitoare chiar în faţa mea, alergând printre copaci în lumina pestriţă a lunii. O fugăream, apropiindu-mă vertiginos, pregătindu-mi lanţul de argint, simţindu-mă încrezător că puteam s-o leg. Însă tocmai când mă pregăteam să-l arunc, s-a abătut brusc din drum, astfel încât acum un copac stătea între mine şi ţinta mea. Deodată, statura vânjoasă a lui Bill Arkwright s-a înălţat, înfruntând-o, şi ei doi s-au ciocnit. El a căzut, dar ea doar s-a clătinat şi numai pentru o clipă, după care şi-a continuat goana mai iute ca oricând.

Acum eram în câmp deschis, dincolo de copaci, sprintând spre un gorgan funerar acoperit cu iarbă. Dar tocmai când eram pe cale să-mi azvârl lanţul de argint, o lumină strălucitoare m-a izbit drept în faţă, orbindu-mă pe moment. Pentru câteva clipe, silueta vrăjitoarei s-a profilat pe fondul galben al unei uşi rotunjite. Apoi, dintr-odată, numai întuneric şi tăcere.

M-am oprit scurt, icnind după aer, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Aerul era acum mai cald şi absolut nemişcat. Înăuntru, dincolo de uşa aceea, lumini ardeau pe pereţii stâncoşi: lumânări negre, de vrăjitoare. Mai puteam să văd şi o măsuţă cu două scaune din lemn.

Spre groaza mea, mi-am dat seama că mă aflam acum înăuntrul gorganului funerar! O urmasem pe vrăjitoare prin uşa vrăjită pe care o deschisese… şi iat-o acum, stând în faţa mea, cu o expresie de furie pe chip. Am tras de câteva ori aer adânc în piept, ca să mă liniştesc şi să-mi încetinesc bătăile inimii.

— Cât de nechibzuit poţi să fii, după mine ca să vii! A strigat ea.

— Mereu vorbeşti aşa, în rime? Am întrebat-o, încercând s-o descumpănesc.

Mi-a reuşit, iar vrăjitoarea n-a mai avut ocazia să-mi dea

replica, fiindcă, în timp ce vorbeam, mi-am şi aruncat lanţul de argint; am silit-o să cadă în genunchi, zalele care i se strângeau peste gură reducând-o la tăcere. Fusese o aruncare perfectă. O legasem pe vrăjitoare, însă acum mă confruntam cu o veritabilă problemă. Nu mai vedeam nicio uşă. Şi-atunci, cum aveam să mai ies din gorgan?

Poate că eram prins acolo, în captivitate, pentru totdeauna. Şi nu mai puteam să mă trezesc vreodată... Ce gând îngrozitor!

Am cercetat cu grijă interiorul încăperii, plimbându-mi degetele peste locul prin care aveam impresia că intrasem. Însă stânca nu avea nici cea mai măruntă crăpătură. Arkwright era încă pe dinafară; eu eram, într-adevăr, închis înăuntru. Oare eu o legasem pe vrăjitoare, sau *ea* mă legase pe *mine?*

Am îngenuncheat aproape de ea, privind-o fix în ochii care păreau să formeze riduri de amuzament pe la colţuri. Dincolo de lanţ, îi vedeam buzele răsfrânte peste dinţi, pe jumătate a zâmbet, pe jumătate a strâmbătură.

Dintr-odată, simţeam nevoia urgentă de a afla cum să ies de-acolo. Trebuia să iau lanţul de pe gura vrăjitoarei, astfel încât să poată vorbi.

Dar nu voiam să fac aşa ceva, fiindcă îmi amintisem dintr-odată ce s-a întâmplat în continuare.

Acea parte din mine care rămăsese conştientă – fărâma care ştia că visez – se lupta cu disperare să preia controlul. Cumva, ştiam că nu trebuie să fac asta. Dar nu mă puteam împiedica. Eram prizonierul visului, forţat să urmez acelaşi riscant curs al acţiunii. Aşa că am slăbit strânsoarea lanţului în dreptul gurii. Acum, eram nevoit să suport consecinţele.

Având buzele eliberate de lanţ, vrăjitoarea era capabilă să rostească descântece de magie neagră, ceea ce a şi început, fără întârziere. Vorbind în Graiul Vechi, a pronunţat trei fraze rapide, fiecare încheindu-se cu câte o rimă. Pe urmă, a deschis gura foarte larg şi un nor gros de fum negru a izbucnit din ea.

Am ţâşnit în picioare şi m-am dat înapoi, clătinându-mă, în timp ce ameninţătorul nor continua să crească. Faţa vrăjitoarei era eclipsată încetul cu încetul, norul devenind tot mai dens şi luând o formă întunecată, malefică.

Puteam acum să văd aripile cu pene negre, ghearele întinse

şi pliscul ascuţit. Norul se prefăcuse într-o cioară neagră. Gura căscată a vrăjitoarei era un portal către Întuneric! Şi ea îşi invocase zeiţa, pe Morrigan!

Însă nu era o pasăre de mărimea şi de proporţiile normale: era imensă, diformă şi schimonosită în ceva grotesc şi malefic. Pliscul, picioarele şi ghearele erau lungite, întinse, venind spre mine, în timp ce capul şi trupul rămâneau la distanţă, părând relativ mărunte.

Pe urmă însă, au început să crească şi aripile, ajungând să se întindă de-o parte şi de cealaltă a monstruoasei păsări şi să umple tot spaţiul existent. Băteau aerul, fâlfâind sălbatic peste pereţii încăperii, izbind măsuţa şi rupând-o în două. Ghearele s-au repezit spre mine. M-am lăsat în jos, şi ele au zgâriat peretele deasupra capului meu, săpând în stânca solidă.

Aveam să mor acolo! Deodată însă, m-am simţit plin de o forţă interioară. Încrederea a luat locul fricii; mai era şi mânie acolo.

Am acţionat fără vreo hotărâre conştientă şi cu o iuţeală care m-a uluit până şi pe mine. Am făcut câţiva paşi înainte, apropiindu-mă de Morrigan, făcând să ţâşnească lama retractilă a toiagului meu şi şfichiuind cu ea pieziş, de la stânga la dreapta. Lama a spintecat adânc pieptul păsării, săpând o dungă roşie de sânge prin penajul ei negru.

S-a auzit un ţipăt înfiorător. Trupul zeiţei a fost cuprins de convulsii, s-a contractat, micşorându-se cu repeziciune, până când a ajuns să fie nu mai mare decât pumnul meu. Pe urmă, a dispărut… cu toate că pene negre mânjite de sânge continuau să plutească încet spre pământ.

Acum, puteam s-o văd din nou pe vrăjitoare: clătina din cap, cu o expresie de adâncă uimire.

— Nu e posibil! Striga. Cine eşti tu de poţi să faci una ca asta?

— Numele meu e Tom Ward, i-am zis. Sunt ucenic de vraci şi meseria mea este să lupt împotriva Întunericului.

Mi-a răspuns cu un zâmbet hain.

— Ei bine, ţi-ai dat cea din urmă bătălie, băiete. N-ai cum să mai scapi de-aici, şi foarte curând zeiţa se va întoarce. Nu ţi se va mai părea la fel de uşor şi a doua oară.

Am zâmbit la rândul meu şi mi-am coborât privirea spre penele împroşcate de sânge, presărate pe jos. Apoi am privit-o

pe vrăjitoare drept în ochi, făcând tot posibilul să nu clipesc.

— Vom vedea. Data viitoare poate c-o să-i tai capul…

Era un bluf, desigur. Eu doar mă străduiam să mă arăt mai încrezător decât mă simţeam de fapt. Trebuia s-o conving pe vrăjitoare să deschidă uşa gorganului.

— Nu cumva să-mi vizitezi vreodată ţara, băiete! M-a prevenit ea. Acolo, Morrigan e mult mai puternică. Şi e răzbunătoare. Te va chinui mai presus de orice ţi-ai putea imagina. Orice-ai face, stai departe de Irlanda!

M-am trezit scăldat într-o sudoare rece, cu inima bătându-mi nebuneşte, uşurat să văd că se apropiau zorii.

Mi-am amintit de întunecatele zile petrecute de noi pe insula Mona, când ne luptam să scăpăm cu viaţă. Apoi, de Vraci şi de coşmarurile care-l bântuiau. Din fericire, ale lui dispăruseră, însă se părea că le moştenisem eu. Acum rareori mă mai bucuram de un somn odihnitor, fără vise.

Am derulat în minte ce s-a întâmplat mai departe în realitate, atunci, în Comitat. Făcusem un târg cu vrăjitoarea. Ea urma să deschidă uşa vrăjită şi, în schimb, eu îi promisesem că poate să plece liberă, atât timp cât părăsea Comitatul şi se întorcea în Irlanda. Numai că, imediat cum am ajuns afară, nici n-am apucat bine s-o eliberez din lanţul meu de argint, că Bill Arkwright şi-a şi azvârlit cuţitul în spinarea ei, omorând-o pe loc. Ceva mai târziu, îi scosese inima şi le-o dăduse câinilor lui s-o mănânce… asigurându-se astfel că ea nu se va mai putea întoarce din morţi.

Aşadar, nici pomeneală ca una şi aceeaşi vrăjitoare să poată fi aici, în Irlanda, căutându-şi răzbunarea. Am încercat să mă conving de asta, însă tot mă simţeam stingherit şi aveam o puternică presimţire urâtă: ca şi cum ceva s-ar fi desprins din coşmarul meu, m-ar fi urmărit şi s-ar fi aflat acum în cameră cu mine.

Deodată, din cel mai îndepărtat colţ al camerei, foarte aproape de uşă, am auzit un zgomot slab. Oare să fi fost un şoarece sau un şobolan?

Am ascultat cu atenţie, dar nu s-a mai auzit nimic. Poate că mă înşelasem… Deodată, a reapărut. Acum era ca un zgomot de paşi, însoţit fiind de un alt sunet… unul care mă umplea de o groază reînnoită.

Era sfârâitul şi şuieratul lemnului arzând.

Sunetul acela mi-a readus în minte amintirea uneia dintre cele mai rele experienţe ale mele de când devenisem ucenicul Vraciului. De obicei, vestea apropierea Diavolului, copitele lui despicate arzând scândurile podelelor.

Inima mi-a săltat până-n gât când am auzit înspăimântătoarele sunete de încă două ori, într-o succesiune rapidă. Acum chiar simţeam mirosul lemnului ars!

Dar tocmai când mă gândeam că Diavolul îşi va face apariţia lângă mine dintr-o clipă în alta, sfârâitul a încetat, şi mirosul de ars s-a risipit. Şi a urmat tăcerea. Am aşteptat timp îndelungat până când am îndrăznit să cobor din pat. În cele din urmă, adunându-mi curajul, m-am ridicat, întinzând lumânarea ca să examinez duşumeaua. Ultima oară când îl văzusem pe Diavol manifestându-se astfel, lăsase urme adânci de arsură în podea. Aici nu erau decât semne slabe imprimate în lemn. Însă, fără putinţă de îndoială, erau patru urme de copite despicate, ducând de la uşă spre pat.

Cu grijă să nu trezesc toată casa, m-am dus să-i caut pe magistrul meu şi pe Alice şi i-am adus în camera mea. Magistrul meu a clătinat din cap; în schimb, Alice mi s-a părut cu adevărat înfricoşată.

— E prea puţin loc de îndoială, băiete, a zis Vraciul. E Diavolul, asta-i sigur. Dar credeam că urciorul acela ar fi trebuit să-l ţină la distanţă…

— Dă-mi voie să-l mai văd o dată, Tom, mi-a cerut Alice, întinzând mâna.

— Am căzut peste urcior atunci când am înfruntat prima năhoadă, i-am mărturisit magistrului meu în timp ce-i întindeam micul vas lui Alice. Dar i l-am arătat, iar ei i s-a părut că nu e nicio problemă.

— Dar acum nu-s chiar atât de sigură, a replicat ea, clătinând din cap, cu o expresie neliniştită.

Cu mare grijă, şi-a plimbat degetul de-a lungul crăpăturii. Când l-a ridicat apoi, avea pe el o foarte slabă urmă roşie.

— Nu se poate spune că s-ar scurge… dar, la drept vorbind, nu erau în el decât şase picături de sânge. Puterea lui de a-l ţine la distanţă pe Diavol scade încetul cu încetul. Timpul nostru se scurge…

Nu mai era nevoie să-şi sfârşească fraza. Pe măsură ce puterile urciorului scădeau, Diavolul avea să fie în măsură să

se apropie din ce în ce mai mult. Până la urmă, putea să mă înşface şi să mă ducă în Întuneric… şi s-o nimicească şi pe Alice, ca răzbunare pentru faptul că mă ajutase.

— Am crezut că avem timp mai mult decât suficient ca să ne ocupăm de Diavol, i-am zis magistrului meu. Acum însă, devine urgent. Urciorul ar putea să nu mai aibă putere dintr-o clipă în alta.

M-am întors apoi spre Alice.

— Ce-ar fi să mai încerci să dai de Grimalkin?

— Fac tot posibilul, Tom. Sper numai să nu i se fi întâmplat nimic.

Vraciul n-a scos o vorbă, însă expresia de pe chipul lui era îndârjită. Din punctul lui de vedere, totul era de rău. Prin faptul că depindeam de urciorul cu sânge, eram deja în cârdăşie cu Întunericul. Dacă n-o chemam pe Grimalkin, urciorul avea să-şi piardă până la urmă puterea, şi Diavolul urma să vină după mine şi după Alice… chiar şi după Vraci, dacă bătrânul ar încerca să-i stea în cale. În schimb, cerându-i ajutorul lui Grimalkin, ne foloseam încă o dată de Întuneric. Ştiam că se simte încolţit şi compromis de întreaga situaţie şi că totul era numai din vina mea.

Noaptea fusese rece şi lipsită de vânt şi o chiciură groasă albea pământul în timp ce noi porneam spre vest, către Kerry. Soarele dimineţii timpurii făcea să sclipească încă îndepărtatele piscuri îmbrăcate în zăpadă din faţa noastră. Încă o dată, Alice eşuase în încercarea de a lua legătura cu Grimalkin. Se folosise de o oglindă, însă, cu toate eforturile ei, vrăjitoarea asasină nu răspunsese.

— O să mai încerc, Tom, mi-a zis ea. E tot ce pot să fac. Dar mi-e frică. Nu se poate şti cât timp mai avem până ca urciorul să-şi piardă puterea.

Vraciul doar clătina din cap, privind fix afară, pe fereastră, cum alergau câinii noştri pe lângă trăsură. Nu mai era nimic de spus. Nimic de făcut. Dacă Grimalkin nu răspundea cât mai curând, totul avea să se termine. Moartea şi o eternitate de chinuri ne aşteptau.

Până într-o oră, un grup de călăreţi înarmaţi, înveşmântaţi în tunici verde-smarald, ni s-a alăturat în chip de escortă: doi mergeau în faţa trăsurii, şi alţi patru, în spate. Toată ziua ne-am continuat drumul în direcţia sud-vest, altitudinea crescând

pe măsură ce munţii din faţa noastră se înălţau spre cerul albastru-deschis, fără pic de nor. Apoi, când soarele a început să coboare spre apus, am văzut marea dedesubtul nostru şi un orăşel îngrămădit la marginea estuarului unui fluviu.

— Acela e Kenmare, oraşul meu, ne-a informat Shey. E un refugiu împotriva magilor. Aici nu ne-au atacat niciodată… cel puţin, nu deocamdată. Casa mea e la marginea unei păduri, spre vest.

Casa s-a dovedit de fapt a fi un elegant conac, clădit în forma literei E; cele trei aripi aveau fiecare câte trei niveluri. Uşile erau zdravene, iar ferestrele de la parter aveau obloane. În plus, mai era un zid înalt, care o înconjura complet. Intrarea pe proprietate se făcea printr-o singură poartă din fier forjat, largă exact cât să permită trecerea trăsurii noastre. În mod sigur oferea destulă protecţie împotriva atacurilor. Mai erau şi paznici înarmaţi, care patrulau atât dincolo, cât şi dincoace de zid.

Ospitalitatea gazdei noastre era de foarte bună calitate şi am cinat bine în acea seară.

— Ce părere aveţi de ţara asta verde a noastră? A întrebat la un moment dat.

— E ca la noi acasă, i-am zis. Îmi aminteşte de Comitatul în care locuim.

Faţa i s-a destins într-un zâmbet larg. Dădusem replica potrivită, însă în realitate îi răspunsesem chiar sincer. Crezusem în fiecare cuvânt rostit.

— E o ţară necăjită, cu oameni mândri, dar buni la suflet, a zis el. Însă Lumea cealaltă nu e niciodată prea departe.

— Lumea cealaltă? S-a mirat Vraciul. Ce vrei să spui cu asta?

— E locul în care sălăşluiesc eroii căzuţi ai Irlandei, aşteptându-şi şansa de a renaşte.

Vraciul a dat aprobator din cap, însă era mult prea politicos ca să dea glas adevăratelor sale gânduri. La urma urmei, eram oaspeţi, iar gazda noastră fusese într-adevăr foarte generoasă. Prin „Lumea cealaltă”, Farrell Shey probabil că înţelegea Întunericul. Nu ştiam nimic despre eroii irlandezi, însă era cu siguranţă adevărat că unele vrăjitoare malefice se întorseseră din Întuneric ca să renască pe lumea aceasta.

— Noi nu avem prea mulţi eroi în Comitat, fie ei vii, fie morţi, a intervenit Alice cu un zâmbet viclean. Nu-i avem decât pe

vraci şi pe cutezătorii lor ucenici!

Vraciul s-a încruntat la Alice, însă eu n-am făcut decât să zâmbesc. Ştiam că n-o spusese cu răutate.

Apoi, magistrul meu s-a întors din nou spre Farrell Shey şi l-a întrebat:

— Eşti amabil să ne spui câte ceva despre eroii voştri irlandezi? Noi suntem străini de ţara voastră şi am vrea să aflăm mai multe despre ea.

— Dac-ar fi să vă ofer o relatare completă despre eroii Irlandei, a replicat Shey zâmbind, am sta zile întregi la taclale, aşa că n-o să vă povestesc decât foarte pe scurt despre cel mai mare dintre ei. Numele lui este Cuchulain, dar mai este cunoscut şi drept Dulăul din Calann. Acest al doilea nume i s-a dat deoarece, pe când era tânăr, s-a luptat cu mâinile goale cu un imens şi fioros câine de vânătoare. L-a omorât, izbindu-l cu capul de un stâlp din gard şi zburându-i creierii. Avea o putere enormă şi era priceput cu spada şi cu suliţa, însă faima i se datora mai ales furiei cu care se lupta: un soi de furie fanatică. Muşchii şi întregul trup i se umflau; un ochi i se înfunda în orbită, iar celălalt îi ieşea, holbat, de sub fruntea masivă. Unii spun că, în bătălie, sângele îi erupea din fiecare por al corpului; alţii, că nu era decât sângele duşmanilor pe care-i căsăpea. Şi-a apărat patria în numeroase rânduri, obţinând victorii măreţe când sorţii erau cumplit de potrivnici. Dar a murit tânăr.

— Cum şi-a găsit sfârşitul? S-a interesat Vraciul.

— A fost blestemat de vrăjitoare, a răspuns Shey. I-au sleit umărul şi braţul stâng, astfel încât puterea i-a slăbit la jumătate. Dar chiar şi-aşa, el a continuat să lupte şi a luat vieţile multora dintre duşmanii săi. Sfârşitul i-a sosit atunci când Morrigan, zeiţa omorurilor, s-a întors împotriva lui. Ea îl iubise, însă el îi respinsese avansurile. Ca răzbunare, Morrigan şi-a folosit puterile împotriva lui. Slăbit, el a suferit o rană mortală la stomac, iar duşmanii i-au tăiat capul. Acum, aşteaptă în Lumea cealaltă până când va veni vremea să se întoarcă şi să salveze din nou Irlanda.

Am mâncat apoi în tăcere pentru o vreme; Shey era în mod evident întristat de amintirea morţii lui Cuchulain, în timp ce Vraciul părea adâncit în propriile gânduri. În ce mă priveşte, fusesem tulburat de menţionarea lui Morrigan. Întâlnindu-i

privirea lui Alice, am constatat că ironia aceea răutăcioasă fusese înlocuită între timp de teamă. Şi ea se gândea la ameninţarea care mă pândea.

— Mă intrigă ceea ce spui despre această „Lume cealaltă”, a zis deodată Vraciul, rupând tăcerea. Ştiu că vrăjitoarele voastre sunt capabile să folosească uşi magice ca să pătrundă în străvechile gorgane funerare. Pot ele să între şi în Lumea cealaltă?

— Pot… şi adesea o şi fac, i-a răspuns Shey. De fapt, un alt nume pentru Lumea cealaltă este acela de Dealurile scobite. Gorganele acestea sunt, de fapt, porţi de intrare spre acele domenii. Dar nici măcar vrăjitoarele nu stau acolo mult timp. Este un teritoriu primejdios, însă în interiorul lui există locuri pentru refugiu. Li se spune *sidhe* şi, cu toate că în ochii oamenilor obişnuiţi ele arată ca bisericile, în realitate sunt forturi capabile să reziste până şi asediului unui zeu. Însă o *sidhe* este un adăpost pentru eroi: numai cei merituoşi pot să pătrundă. O fiinţă inferioară ar fi nimicită într-o clipă – i s-ar distruge atât trupul, cât şi sufletul.

Cuvintele lui mi-au readus în memorie o imagine din repetatul meu coşmar. Când fugeam de Morrigan, mi-am căutat refugiu în ceea ce părea să fie o biserică. Oare să fi fost de fapt o *sidhe?* Visele mele începeau să capete un oarecare soi de înţeles. Oare învăţam din ele, dobândeam cunoştinţe care mi-ar putea ajuta pe viitor? M-am întrebat.

— Vezi dumneata, asta-i ceea ce caută, în esenţa, magii, a continuat Shey. Atrăgând suficientă putere de la Pan, ei speră ca într-o zi să obţină stăpânirea peste Lumea cealaltă… aceasta conţinând anumite lucruri care i-ar putea înzestra aici cu puteri imense.

— Ce fel de lucruri? S-a interesat Vraciul. Descântece? Puteri ale magiei negre?

— Posibil, a zis Shey. Dar şi arme de mare eficacitate, meşterite de înşişi zeii. Unii cred că un ciocan făurit de Hefaistos, zeul fierar, ar fi ascuns acolo. Odată azvârlit, el nu-şi ratează niciodată ţinta şi se întoarce mereu în mâna stăpânului. Doolan, Măcelarul, ar fi înnebunit să pună mâna pe aşa ceva!

Vraciul i-a mulţumit gazdei noastre pentru informaţie, şi subiectul conversaţiei s-a schimbat, trecându-se la agricultură

şi la aşteptările pentru viitoarea recoltă de cartofi. Fuseseră doi ani de mană – încă o recoltă slabă i-ar fi adus pe mulţi oameni în pragul înfometării. Începeam să mă simt vinovat. Noi mâncaserăm bine pe timpul şederii noastre în Irlanda, în timp ce, pe undeva, erau oameni înfometaţi.

* * *

Eram cu toţii istoviţi de pe urma călătoriei, aşa că ne-am dus devreme la culcare. Alice era în camera alăturată, suficient de aproape încât să fie protejată de urciorul cu sânge, iar Vraciul, ceva mai încolo, de-a lungul coridorului. Tocmai mă pregăteam să mă dezbrac şi să mă sui în pat când am auzit o voce înfundată.

Am deschis uşa şi am privit cu atenţie. Nu era nimeni pe coridor. Am trecut dincolo de prag, am auzit din nou vocea şi mi-am dat seama că venea din camera lui Alice. Cu cine vorbea? M-am rezemat de uşa ei şi am stat să ascult. Era, fără doar şi poate, vocea lui Alice, însă numai şi numai a ei. Părea să fi rostit o incantaţie mai degrabă decât să fi vorbit cu altcineva.

Am deschis încetişor uşa şi m-am furişat înăuntru, închizând-o cu grijă după mine, astfel încât să nu fac nici cel mai mic zgomot. Alice era aşezată în faţa oglinzii mesei pentru toaletă, privind concentrată în ea. Lângă ea era o lumânare.

Deodată, s-a oprit din intonat şi am văzut-o că mimează ceva din buze, fără să scoată vreun sunet, spre oglindă. Unele vrăjitoare scriau pe oglinzi, însă cele mai pricepute se foloseau de cititul pe buze. Alice sigur încerca iarăşi să între în legătură cu Grimalkin.

Mi-a sărit inima, fiindcă, în locul reflexiei lui Alice, am zărit în oglindă contururile unui cap de femeie. Din poziţia mea de lângă uşă, nu puteam să-i disting trăsăturile, însă pentru o clipă am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine. Cu toate acestea, după ce m-am mai apropiat de oglindă, fiorii reci mi-au trecut foarte repede, fiindcă de-acum îi recunoşteam chipul lui Grimalkin.

Alice stabilise în sfârşit legătura. Eram în culmea fericirii, plin de speranţă. Poate că vrăjitoarea asasină avea să vină curând în Irlanda şi să ne ajute să-l legăm pe Diavol, astfel încât să putem în sfârşit renunţa să ne bizuim pe urciorul cu sânge, care şi-aşa slăbea ca putere.

Ştiam că dacă ieşea din transa ei şi mă găsea acolo, era posibil să sufere un şoc cumplit, aşa că am plecat, închizând fără zgomot uşa în urma mea. Cum am ajuns în propria mea cameră, m-am aşezat pe scaun şi am început s-o aştept. Eram sigur că ea avea să vină curând şi să-mi povestească tot ce era legat de conversaţia ei cu Grimalkin.

Următorul lucru pe care mi-l mai amintesc este că m-am trezit cu un zvâcnet, ridicându-mă în capul oaselor. Adormisem. Era miezul nopţii, şi lumânarea mea se mistuise până jos. M-am mirat să aflu că Alice nu-mi făcuse vreo vizită, ci poate că adormise şi ea între timp. Călătoream de două zile şi eram amândoi epuizaţi. Aşa că m-am dezbrăcat şi m-am urcat în pat.

M-a trezit o uşoară bătaie în uşă. M-am ridicat în capul oaselor. Soarele dimineţii se revărsa prin perdele. Uşa s-a deschis puţin şi am văzut-o pe Alice, care stătea în prag, zâmbindu-mi.

— Tot în pat, somnorilă? Mi-a zis. Am întârziat deja la micul dejun. Îi şi aud vorbind. Nu simţi mirosul de costiţă?

— Ne vedem jos! Am replicat, întorcându-i zâmbetul.

Abia după ce a plecat Alice şi am început să mă îmbrac mi-am dat seama că ea nu-mi pomenise nimic despre faptul că stătuse de vorbă cu Grimalkin în oglindă. M-am încruntat. Sigur era ceva foarte important, ca să fie lăsat pe mai târziu, mi-am zis.

Pentru o clipă, m-am gândit la posibilitatea ca eu doar să fi visat totul, însă magistrul meu pusese mereu accent pe importanţa de a discerne diferenţa dintre trezie şi somn. Starea intermediară putea uneori să reprezinte o problemă pentru vraci; acelea erau momentele în care vrăjitoarele şi alţi slujitori ai Întunericului încercau să te influenţeze, pentru atingerea propriilor scopuri. Era de importanţă vitală să ştii care şi cum este. Şi ştiam că nu fusese un vis.

Am coborât la micul dejun şi foarte curând înfulecam cârnaţi de porc şi costiţă, în timp ce magistrul meu punea gazdei alte şi alte întrebări despre duşmanii noştri, magii-ţapi.

Eu nu ascultam decât în parte ce se spunea. Voiam să rămân cât mai curând posibil singur cu Alice, ca s-o pot întreba despre ce se petrecuse aseară. Oare Grimalkin pornise, în sfârşit, pe drumul spre noi? Va reuşi să ajungă la noi înainte ca

protecţia oferită de urciorul cu sânge să dispară? De ce nu menţionase Alice nimic despre conversaţia ei nici faţă de Vraci? Ceva ciudat şi îngrijorător se petrecea aici.

— Am nevoie de puţin aer… ies la o plimbare, am anunţat, ridicându-mă de la masă. Oricum, şi câinilor le-ar prinde bine un pic de antrenament.

— Vin cu tine, mi-a zis zâmbind Alice.

Desigur, era şi ceea ce plănuisem: nu-şi putea permite să se lase despărţită de urciorul cu sânge.

— Ar fi de preferat să nu vă aventuraţi prea departe de casă, ne-a sfătuit Shey. Kenmare o fi el un refugiu, dar chiar dacă am paznici care supraveghează împrejurimile oraşului, regiunea nu e în totalitate sigură. Duşmanii noştri, aproape sigur, sunt cu ochii pe noi.

— Aşa-i, băiete. Fii cu băgare de seamă, a adăugat Vraciul. Suntem într-o ţară străină nouă şi avem de-a face cu necunoscutul.

Manifestându-mi acordul printr-o înclinare a capului, am ieşit din sufragerie împreună cu Alice. Ne-am dus până la cuşti, să-i luăm pe Gheară, Sânge şi Os, şi la scurt timp după aceea ieşeam pe poartă, coborând în pas vioi panta care ne îndepărta de casă. Era din nou o minunată dimineaţă însorită, cât de frumoasă puteam spera pentru o zi de sfârşit al iernii, şi câinii goneau entuziasmaţi în faţa noastră, urmărind tot felul de mirosuri şi lătrând zgomotos.

Căutând în permanenţă ceva nelalocul lui, am pătruns într-o pădurice în care solul era încă alb de chiciură; ajungând acolo, am trecut pe sub crengile dezgolite ale unui sicomor şi am intrat direct în subiect.

— Te-am auzit spunând o incantaţie la oglindă aseară, Alice. Am intrat în camera ta şi te-am văzut discutând cu Grimalkin. Ce ţi-a spus? E în drum spre noi? Mă miră că nu mi-ai povestit până acum despre asta…

Mă străduisem ca vocea să nu-mi exprime iritarea.

Alice mi s-a părut fâstâcită pentru o clipă; şi-a muşcat buza.

— Scuză-mă, Tom, mi-a zis. Aveam să-ţi spun, dar m-am gândit că-i mai bine să aştept o vreme. Nu-s veşti bune.

— Ce? Adică ea nu poate să vină la noi?

— Ba vine, nici vorbă, dar ar putea să treacă niscaiva timp până reuşeşte. Soldaţii inamicului au făcut razii prin întregul

Pendle, încercând să-l cureţe de toate clanurile vrăjitoarelor. La început, le-a mers după cum au vrut: au ars câteva case şi au omorât câteva vrăjitoare. Dar, cum s-a lăsat întunericul, clanurile au chemat o ceaţă deasă şi, după ce i-au speriat bine pe oameni, i-au atras în Valea Vrăjitoarelor, unde şi-au găsit toţi sfârşitul. În noaptea aia, vrăjitoarele au avut un ospăţ pe cinste. Cu toate că asta n-a avut darul de a satisface şi clanul Malkin, fiindcă pe Grimalkin au trimis-o după comandant, care se refugiase în castelul Caster. Grimalkin a escaladat zidurile la miezul nopţii şi l-a asasinat în patul lui. I-a luat falangele degetelor mari şi a scris, cu sângele lui, un blestem pe pereţii dormitorului.

M-am cutremurat auzind toate acestea. Vrăjitoarea asasină era necruţătoare şi ştia să fie şi crudă atunci când o impunea situaţia. Nimeni nu-şi dorea să-i stea în calea mâniei.

— După asta, s-a pus un preţ pe capul lui Grimalkin, şi toţi soldaţii inamici aflaţi la nord de Priestown o vânează, a continuat Alice. Ea speră să ajungă în Scoţia şi de acolo să ia o barcă astfel încât să poată veni în Irlanda.

— Dar eu tot nu-mi dau seama de ce nu mi-ai spus asta până acum.

— Scuză-mă, Tom, dar eu chiar am crezut că e mai bine să-ţi ascund veştile proaste pentru o vreme.

— Dar asta nu e o veste chiar atât de *proastă,* Alice. Grimalkin a scăpat şi, chiar dacă mai întârzie, tot e pe drum.

Alice şi-a lăsat privirea în jos, uitându-se la boturile ascuţite ale pantofilor.

— Nu e numai atât, Tom… nu pot să-ţi mai ascund asta mult timp, nu-i aşa? Ştii, Grimalkin e îngrijorată pentru tine. Ea vrea să-l nimicească pe Diavol, chiar vrea, însă e de părere că nu poate s-o facă decât cu ajutorul tău. Ea crede în ce a spus mama ta… că vei găsi tu un mod prin care să-i dai lovitura de graţie. Acum însă, o ghicitoare a avertizat-o că eşti în primejdie… că rişti să mori de mâna unei vrăjitoare moarte…

— Ce… vrei să spui…?

— Da… vrăjitoarea celtică despre care ai pomenit… cea pe care a omorât-o moş Arkwright. Grimalkin spune că s-a întors din morţi şi că te vânează pe tine.

Imagini din coşmarul meu mi-au răsărit însufleţite în minte. Să fi însemnat ele un avertisment? Poate tocmai de aceea

aveam acelaşi vis, iar şi iar. Dar cum era posibil ca vrăjitoarea *aceea* să fie pe urmele mele? M-am întrebat.

— Nu e cu putinţă, Alice. Ea n-are cum să se întoarcă. Bill Arkwright i-a scos inima şi le-a dat-o câinilor s-o mănânce!

— Eşti sigur? Grimalkin părea convinsă că are dreptate, mi-a zis Alice.

— Am fost acolo când a făcut-o, Alice. L-am văzut cum i-a aruncat-o lui Gheară şi căţeluşilor ei.

Dacă spânzurai o vrăjitoare, ea putea să se întoarcă din morţi, însă existau două modalităţi prin care te puteai asigura că nu mai revine. Una era s-o arzi; cealaltă era să-i scoţi inima şi să i-o mănânci. Acesta era motivul pentru care Bill Arkwright le scotea mereu inimile vrăjitoarelor de apă şi le dădea câinilor să le mănânce. La fel procedase şi cu vrăjitoarea celtică: era o metodă încercată şi verificată de-a vracilor; *totdeauna* reuşea. Iar vrăjitoarea aceea era moartă, cu neputinţă de a se mai întoarce.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus despre visul meu, Alice… visul despre Morrigan? Am întrebat-o.

Alice mi-a răspuns printr-un semn de încuviinţare.

— Ei bine, în fiecare noapte am acelaşi coşmar. O cioară mare şi neagră zboară după mine. Sunt într-o pădure şi alerg către o capelă. E singura mea şansă de a-mi găsi refugiu şi trebuie să ajung înăuntru înainte de miezul nopţii… altfel îmi găsesc sfârşitul. Dar deodată cioara îşi schimbă înfăţişarea. Acum stă aproape de mine, cu trup de femeie, dar cu cap de cioară…

— Nu e nici urmă de îndoială… e Morrigan, asta-i sigur, a încuviinţat Alice.

— Şi pe urmă capul ciorii se schimbă, încetul cu încetul, într-unul omenesc. Şi faţa aia e una pe care am mai văzut-o. E a vrăjitoarei pe care a omorât-o Bill Arkwright. Dar de ce şi-ar lua Morrigan faţa unei vrăjitoare moarte?

— Poate îşi doreşte răzbunare pentru ce-aţi făcut tu şi Bill Arkwright, şi-a dat cu părerea Alice. Faptul că se foloseşte de faţa slujitoarei ei moarte e un mod de a te preveni în legătură cu ce-o să se-ntâmple. Nu-mi face plăcere să-ţi spun asta, Tom, dar se poate să fie ceva mai mult decât un coşmar ca toate coşmarurile.

Am încuviinţat fără să spun nimic. Oricât era de înfricoşător,

părea plauzibil. Putea să fie un avertisment direct din partea lui Morrigan, una dintre cele mai răzbunătoare şi mai însetate de sânge dintre Vechile Zeităţi.

Senzaţia rău-prevestitoare mi se accentua. Nu doar că aveam de înfruntat data tot mai apropiată a ritualurilor magilor-ţapi: acum, şi o ameninţare din partea lui Morrigan părea iminentă. Era o uşurare să ştiu că Grimalkin ni se va alătura curând… chiar dacă asta ar fi atras o altă provocare: tentativa de a-l lega pe Diavol. Foarte curând, era posibil să avem de înfruntat concomitent trei puternice entităţi ale Întunericului.

Mi-am vârât mâna în buzunar şi am scos de acolo urciorul cu sânge, ridicându-l la lumină şi examinându-l cu atenţie. Nu cumva crăpătura era acum puţin mai mare? Mi se părea clar că aşa ar fi. I l-am întins lui Alice.

— Nu cumva stricăciunea s-a înrăutăţit? Am întrebat-o agitat.

Alice a studiat îndelung urciorul, sucindu-l iar şi iar în mâini. În cele din urmă, mi l-a dat înapoi.

— E posibil să se fi lungit un pic crăpătura, a admis ea, însă acum nu se mai scurge sânge deloc. Nu-ţi face griji, Tom. Când va sosi Grimalkin, îl vom putea lega pe Diavol şi nu vom mai avea nevoie de urciorul ăla.

Ne-am întors încet spre casă, câinii urmându-ne îndeaproape. Între timp, vântul mânase norii dinspre vest, astfel încât ei acopereau acum soarele. Din câte se părea, perioada de vreme bună şi stabilă se sfârşise. Simţeam miros de ploaie.

CAPITOLUL 05

KILLORGLIN

Când ne-am întors acasă la Farrell Shey, l-am găsit pe Vraci patrulând încolo şi-ncoace în faţa porţii. Pe chip avea o expresie îngrijorată.

— Unde-aţi umblat? Ne-a luat el la rost. Vă aşteptam înapoi de-acum o oră! N-aţi fost preveniţi să nu vă îndepărtaţi prea mult de casă? Am crezut că vi s-a întâmplat ceva.

— Dar n-am fost foarte departe, am protestat eu. Doar am stat de vorbă, atât. Alice a luat legătura cu Grimalkin. În sfârşit, ea a pornit încoace. S-ar putea să-i ia ceva timp, dar sigur vine. Prin urmare, sunt veşti bune, nu?

Normal că nu i-am spus Vraciului totul. Şi-aşa îi venea destul de greu să colaboreze cu vrăjitoarea asasină şi fără să cunoască amănunte despre ceea ce-i făcuse ea comandantului inamic.

— Mda, băiete, sigur că sunt, a răspuns, părând acum un pic mai vesel. Dar, cât timp ai fost tu plecat, s-au luat hotărâri. La drept vorbind, hotărârile s-au luat la micul dejun, dar tu păreai să ai alte preocupări în minte. Peste vreo doi ani, îţi vei fi terminat ucenicia şi vei fi tu însuţi vraci. E vremea să gândeşti şi să te comporţi ca un vraci. Ar trebui să te concentrezi, nu să-ţi umble mintea la zâne.

— Îmi cer scuze, am zis, lăsând capul în jos. Îmi dădeam seama că era dezamăgit de mine. Şi, am întrebat, ce se-ntâmplă?

— Până acum, moşierii i-au atacat pe magi imediat înainte de ritualul ţapului, mi-a explicat magistrul meu; de obicei, când plecau din fort, în călătoria spre Killorglin. De data aceasta însă, va fi altfel. Farrell Shey crede că va mai dura aproximativ o săptămână până ca majoritatea magilor să plece spre oraş, însă ei îşi trimit totdeauna câţiva oameni înainte, ca să le asigure cazarea şi să construiască turnul pentru platforma pe care o folosesc în cadrul ritualului. El o să-şi ascundă câţiva oameni în Killorglin, ca să-i ia prin surprindere pe cei din avangardă, iar noi vom merge cu ei. Ştii, trebuie să încercăm să capturăm unul dintre magii-ţapi, pe care să-l interogăm. Ar fi posibil astfel să aflăm unele dintre secretele ceremoniei… poate chiar cum s-o oprim sau s-o contracarăm. Desigur, partea cea mai grea va fi să ajungem la Killorglin fără ca spionii magilor să-i prevină în legătură cu prezenţa noastră. Aşa că Shey îşi adună o mulţime de oameni înarmaţi, care-şi vor petrece ziua răscolind zonele rurale înconjurătoare şi eliberându-le de primejdii.

— Dar, cu toată activitatea asta, magii n-ar putea să ghicească faptul că li se pregăteşte ceva? Am întrebat eu.

— Mda, băiete, ar putea… însă nu vor şti exact ce anume. Şi este cu mult mai bine decât să le permitem spionilor lor să dea raportul la Staigue despre plecarea noastră din casă şi despre direcţia în care pornim.

Oamenii Alianţei Funciare s-au întors pe înserat, declarând că întreaga regiune e sigură. Aşa că, lăsându-ne acolo câinii şi

sacii, eu, Vraciul şi Alice am pornit spre Killorglin la adăpostul întunericului, în compania a vreo duzină de bărbaţi vânjoşi, sub comanda lui Shey.

Am călătorit pe jos, prin munţi, urmând un arc larg şi urcând spre nord-est, în timp ce o burniţă grea şi rece transforma încetul cu încetul pământul potecii în noroi. Aproape de venirea zorilor, am ocolit malurile unui lac întins, după care am ajuns în orăşelul Killamey. Ne-am adăpostit într-un hambar de la marginea lui şi am dormit toată ziua, şi seara am pornit din nou.

Între timp, ploaia se oprise, aşa că mersul a devenit mai lesnicios. În scurt timp, am ajuns să urmăm cursul râului Laune, învăluit în ceaţă, şi am ajuns lângă Killorglin cu mult înaintea zorilor. Poposind pe un câmp întins şi noroios de la marginea oraşului, ne-am întâlnit cu mulţi alţii, care sosiseră în aşteptarea Târgului lui Puck. Încălzindu-ne mâinile la foc, l-am întrebat pe Farrell Shey cum de se adunase deja lumea într-un număr atât de mare.

— Mă miră să văd atât de multă lume aici, atât de devreme, a zis Vraciul. Până la târg mai sunt câteva zile.

În lumina cenuşie a zorilor, vedeam câmpul forfotind de activitate. Unii îşi instalaseră tarabe şi vindeau mâncare: şiruri de cârnaţi, ceapă şi cartofi. Erau şi multe animale: caii erau puşi să alerge în galop de-a lungul şi de-a latul câmpului, supunându-i la destule riscuri pe pedeştri.

— Oamenii ăştia nu par deloc înfometaţi, am remarcat eu.

— Totdeauna sunt şi câte unii care prosperă, indiferent cât de rea ar fi situaţia, mi-a răspuns Shey. Crede-mă, sunt pe-aici şi foarte multe guri flămânde. Mulţi sunt prea slăbiţi ca să mai vină pe jos până la Killorglin. Cu toate astea, târgul e tot mai mare de la un an la altul. Că e iarnă, că e vară, nu e nicio diferenţă: chiar şi pe vreme rea, sunt atraşi aici cu sutele. Vin de la mulţi kilometri distanţă. Destui sunt negustori care-şi aduc animalele ca să le vândă sau să le dea la schimb, dar mai sunt şi cârpaci sau ghicitori de noroc, ca şi hoţi – în special pungaşi. Oraşul devine repede neîncăpător pentru atâta lume. Câmpul de-aici nu e decât unul dintre multele care se umplu până la refuz.

— Dar magii? S-a interesat Vraciul.

— Ei îşi rezervă majoritatea locurilor de cazare din oraş… în

mod special pe cele cu vedere la piaţa triunghiulară din centru, acolo unde se înalţă platforma. Pe durata festivalului principal, Killorglin le aparţine, efectiv. Numai că, de data asta, le facem noi o surpriză!

Am pătruns în oraş dimineaţa târziu, înghesuindu-ne pe străzile înguste spre centru, unde era piaţa. Tarabele erau îngrămădite pe pavajul din piatră cubică din centrul oraşului Killorglin. Cele mai multe oraşe mici au câte o piaţă de formă pătrată sau circulară, însă cea de-aici era, într-adevăr, triunghiulară; se înclina spre o străduţă care cobora, într-o pantă abruptă, spre un râu îndepărtat, traversat de un pod.

Shey se înfăşurase cu o manta grosolană din lână, ca să-şi ascundă straiele scumpe, aşa că nimeni nu ne-a acordat cine ştie ce atenţie. Ne-am amestecat cu gloata până când ne-am închiriat o cameră în ceea ce părea să fie cel mai prăpădit şi mai dărăpănat dintre numeroasele hanuri cu vedere la aglomerata piaţă. Am ajuns repede să apreciem faptul că fusese o alegere excelentă, deoarece, spre deosebire de majoritatea celorlalte hanuri, avea accesul printr-o stradă paralelă cu marginea vestică a triunghiului din piatră cubică, aşa că puteam să intrăm şi să ieşim fără să fim observaţi de cineva dintre cei aflaţi în piaţă.

— E ultimul han pe care l-ar putea alege magii, ne-a explicat Shey, netezindu-şi părul alb spre spate. Ei ţin la confortul lor şi mai vor şi să-şi protejeze statutul – pentru ei, numai ce e mai bun şi mai bun. Dacă e să-şi ia cineva camere aici, atunci numai servitorii lor ar putea să fie.

Ne-am întors pe câmp, unde oamenii lui Shey găteau ceva la foc. Oricum, înainte de apusul soarelui ne-a ajuns vestea că un mic grup de magi a străbătut trecătorile din munţii de la nord de fortificaţia Staigue şi, mergând noaptea, se îndreaptă direct spre Killorglin. Aveau să ajungă înainte de ivirea zorilor. Ceea ce însemna că noi sosiserăm exact la timp.

Luându-ne ceva provizii pentru veghea noastră, ne-am întors în camera cu vedere spre piaţă, unde puteam să aşteptăm sosirea inamicilor noştri. Am tras draperiile peste ferestre, lăsând numai o mică deschizătură în centru. Cerul era senin, fără pic de nor, şi luna, care fusese plină cu trei zile în urmă, arunca o lumină argintie peste străzile acum pustii.

Cam cu două ore înainte de zori am auzit tropa-trop de

copite. Doi călăreţi şi-au făcut apariţia în câmpul nostru vizual, urmaţi de patru bărbaţi care cărau boccele voluminoase pe umeri.

— Magii sunt cei care au sosit călare, ne-a explicat Shey. Ceilalţi sunt muncitorii care vor construi platforma.

Amândoi caii erau de rasă, armăsari negri crescuţi pentru gonit, iar călăreţii lor erau înarmaţi cu săbii mari şi curbate, ale căror lame se lăţeau spre vârf – aşa-numitele paloşe. Descălecând, magii s-au îndreptat spre vârful triunghiului pietruit. Erau bărbaţi înalţi, cu staturi vânjoase, sprâncene negre stufoase şi bărbi scurte şi ascuţite, din cele cărora li se spune ţăcălii de ţap, fiindcă semănau cu smocurile din bărbiile ţapilor.

Le-au arătat celorlalţi spre pavaj şi, fără să mai zăbovească vreo clipă, cei patru dulgheri au început să ridice înalta construcţie din lemn care avea să găzduiască platforma. Boccelele lor conţineau unelte şi bucăţi de lemn care păreau să fi fost special meşteşugite. Doi dintre bărbaţi au plecat după puţin timp, întorcându-se în câteva minute cu două grinzi mari din lemn. Acestea probabil că fuseseră confecţionate pe plan local, în conformitate cu necesităţile lor. Abia le-au aşezat jos, că au şi plecat din nou, întorcându-se apoi cu alte lemne.

Curând, zgomotul ciocanelor a început să tulbure liniştea nopţii, şi piedestalul prindea contur încetul cu încetul.

Muncitorii au lucrat toată ziua, iar magii au stat pe jos sau au dat târcoale piedestalului care creştea văzând cu ochii, împărţind instrucţiuni.

Locuitorii din Killorglin s-au ţinut departe de piaţă, şi în ziua aceea nu s-a mai instalat nici măcar o tarabă acolo.

— Le e frică de magi? M-am interesat eu. De-aia nu se ţine piaţă azi?

— Le e frică, sigur că da, mi-a răspuns Shey. Cât timp se construieşte platforma, ei obişnuiesc să stea cât mai departe de piaţă. Dar, de îndată ce ţapul va fi adus la locul lui, se vor întoarce şi ei, şi piaţa va fi mai aglomerată ca oricând... deşi, în cea mai mare parte, cu muşterii pentru căni de bere şi sticle de vin. Mulţi se îmbată – poate şi ca să nu mai ia în seamă ororile pe care le aduc magii în oraş. Pentru ceilalţi, este unul dintre cele două evenimente importante ale anului şi totul

este dus la extrem.

— Când ai de gând să încerci să-l înhaţi pe unul dintre magi? L-a întrebat Vraciul.

— La căderea serii, i-a răspuns Shey. Atunci o să-i şi dăm foc platformei. Fără îndoială că o să construiască alta, dar asta înseamnă să-şi aducă alte materiale din Staigue. Şi aşa, cel puţin îi mai întârziem cât de cât.

— Îşi vor folosi magia neagră ca să se apere? A mai vrut să ştie magistrul meu.

— E posibil să încerce, a admis Shey, însă... Ne-a adresat tuturor o privire hotărâtă. Am încredere în forţele noastre conjugate. Sunt încrezător în reuşită.

— Ei bine, eu am lanţul meu de argint, a zis Vraciul. Şi băiatul îl are pe-al lui. Astea îl vor lega mai sigur decât oricare funie.

Lanţurile de argint aveau efect împotriva vrăjitoarelor şi a majorităţii magilor. Părea foarte simplu: aveam superioritate numerică faţă de cei doar doi magi şi muncitorii lor şi mai aveam de partea noastră şi elementul-surpriză. Şi totuşi, am zărit cu coada ochiului expresia lui Alice. Părea îngrijorată.

— Care-i problema, Alice? Am întrebat-o.

— Nu legarea magului mă nelinişteşte, mi-a răspuns. Ci ce-o să fie după, când ceilalţi o să afle ce s-a petrecut. O să vină peste noi... şi-s o grămadă!

— Toate acestea au fost gândite în amănunţime şi puse la cale cu grijă, fato, i-a spus Vraciul. Caii capturaţi şi ceilalţi prizonieri vor fi duşi spre sud-est, direcţia din care am venit noi. În schimb, noi patru, cu prizonierul nostru atât de special, vom porni în altă direcţie – în josul coastei. E un castel acolo – Ballycarbery, căminul unui alt moşier; e o fortăreaţă puternică, în care vom putea să-l interogăm netulburaţi pe mag.

Soarele a început să apună şi, când lumina s-a mai împuţinat, a venit vremea să trecem şi noi la acţiune.

Jos, construcţia era aproape terminată: un piedestal înalt şi pătrat din lemn, în echilibru deasupra pietrelor pavajului, la aproape zece metri înălţime, domina acum suprafaţa pieţei. Era o realizare remarcabilă pentru o muncă de numai o zi. Lucrătorii, istoviţi, îşi strângeau ustensilele în timp ce magii aşteptau răbdători, cu braţele încrucişate şi caii priponiţi de un

par din colţul cel mai îndepărtat. Oamenii noştri ne raportaseră că ei îşi luaseră camere în cel mai mare dintre hanuri, unul cu faţada spre noi, şi foarte curând aveau să se retragă acolo pentru noapte.

Ne-am părăsit punctul de observaţie, am coborât în stradă şi ne-am îndreptat spre marginea suprafeţei destinate pieţei, având grijă să ne menţinem în umbră.

Cu Vraciul şi Shey în avangardă, am început să înaintăm lent şi furiş, ştiind că oamenii noştri înarmaţi se apropiau din spate, tăindu-le inamicilor orice şansă de scăpare.

Deodată, cei doi cai priponiţi au început să se cabreze şi să necheze agitaţi. Probabil că ne simţiseră mirosul şi, alarmaţi instantaneu, cei doi magi şi-au scos paloşele şi au luat o poziţie de apărare, spate în spate. Shey şi magistrul meu au ieşit atunci la lumină şi s-au repezit spre duşmanii noştri, urmaţi îndeaproape de mine şi de Alice. Auzeam strigăte poruncitoare şi zgomotele altor paşi alergând prin întuneric, pe măsură ce trupele noastre convergeau spre ţinta lor.

Magul aflat cel mai aproape de noi şi-a ridicat arma, însă Vraciul şi-a aruncat lanţul din fugă. Cu un pocnet răsunător, acesta s-a înălţat, descriind o spirală perfectă. A fost o aruncare bună, precisă, lanţul căzând peste capul şi peste umerii magului, imobilizându-i braţele pe lângă corp şi făcând să-i scape paloşul pe pietrele pavajului. Atât de formidabilă a fost aruncarea, încât o parte a lanţului i s-a strâns peste ochi şi gură, aşa că magul nu mai putea acum nici să vadă, nici să vorbească. Legarea gurii este ceva foarte important atunci când ai de-a face cu cineva dotat cu puteri vrăjitoreşti şi capabil să rostească descântece de magie neagră. Şi magii se folosesc de descântece, aşa că magistrul meu nu-şi asumase nici cel mai mic risc.

Celălalt mag s-a răsucit spre Shey şi s-a auzit un scrâşnet metalic în clipa în care armele li s-au ciocnit cu putere. Apoi, magul a scos un ţipăt, a scăpat paloşul din mână şi s-a prăbuşit greoi cu faţa în jos; a rămas acolo, iar sângele a început să formeze o băltoacă în jurul lui. Cei patru muncitori s-au lăsat să cadă în genunchi, cu braţele ridicate deasupra capului, implorându-ne să le cruţăm vieţile. Oamenii lui Shey strângeau acum cercul în jurul nostru şi n-am avut nevoie decât de puţine minute până să-i legăm pe dulgheri cu funii şi

să-i ducem de-acolo, cu tot cu cei doi cai.

Aşa că în timp ce oamenii noştri se pregăteau să plece spre sud-est, cu destinaţia Killamey, Vraciul, Shey, Alice şi cu mine ne-am luat prizonierul şi am pornit spre castelul Ballycarbery, de lângă micul oraş Cahersiveen.

De îndată ce ne-am văzut pe drum, ieşiţi din Killorglin, am privit înapoi şi am zărit fum negru şi străluciri roşietice deasupra acoperişurilor. Oamenii lui Shey incendiaseră platforma de lemn; strădaniile muncitorilor fuseseră zadarnice. Planul nostru decursese bine, însă nu mă puteam împiedica să-mi fac griji cu privire la faptul că focul va acţiona ca un far, atrăgându-ne duşmanii spre oraş, într-un atac în forţă.

CAPITOLUL 06

UN INSTRUMENT DE TORTURĂ

Ballycarbery s-a dovedit a fi o fortăreaţă zdravănă, cu ziduri groase din piatră şi o singură poartă, orientată spre vest. Cu toate acestea, castelul nu avea şi şanţ de apărare umplut cu apă şi pod basculant, ceea ce, conform propriei mele experienţe privitoare la astfel de fortificaţii, reprezenta o slăbiciune majoră. Însemna că inamicul putea să se apropie tocmai până la bastioane. Şi trebuie să spun că fortăreaţa cunoscuse şi zile mai bune. Acum avea pereţii acoperiţi cu iederă. Un atacator hotărât se putea folosi de ea ca să se caţere.

Încă legat cu lanţul de argint al Vraciului, magul a fost dus jos, în carcera subterană, ca să-şi aştepte interogatoriul de a doua zi dimineaţă. Nouă ni s-au repartizat paturi confortabile în castel şi n-am mai pierdut timpul, ci ne-am întins, să ne punem la punct cu somnul. Înainte de a aţipi, mi-am mai verificat urciorul cu sânge şi nu m-am putut împiedica să meditez că, în trecut, situaţia noastră fusese adesea extrem de diferită. În astfel de fortificaţii, lânceziserăm prin temniţe întunecoase, umede, aşteptându-ne moartea, în timp ce duşmanii noştri se aflau în poziţia celui puternic.

Am visat din nou – acelaşi coşmar în care eram urmărit de Morrigan, sub înfăţişarea unei ciori. Însă am avut impresia că visul a fost ceva mai puţin înfricoşător decât rândul trecut.

Zeiţa încă se apropia şi acum treptat, însă eu alergam mai repede, ajungând din ce în ce mai aproape de nevăzutul loc de refugiu.

M-am trezit brusc, inundat de o sudoare rece, cu inima bubuindu-mi în piept, însă m-am simţit oarecum încurajat. Oare învăţam, deveneam un pic mai puternic de fiecare dată când treceam prin acest coşmar?

Dar în momentul acela s-a petrecut ceva mult mai înspăimântător decât oricare teroare nocturnă.

Am auzit acel *buf, buf, buf* surd al paşilor apropiindu-se de patul meu, însoţit de sfârâitul lemnului ars. Am încercat să deschid ochii, însă pleoapele îmi erau prea grele; răsuflarea îmi ieşea în icnete hârâite, iar bătăile inimii mi le simţeam dureroase în piept. Aveam impresia că lângă patul meu se găseşte ceva imens, ceva care se întinde spre mine. Apoi, am simţit pe faţă o răsuflare fierbinte, am mirosit duhoarea fetidă. Şi o voce mult prea bine cunoscută mi-a vorbit lângă urechea stângă. Era vocea Diavolului.

— Acum aproape că eşti al meu, Tom. Aproape că pot să te ating. Doar puţin timp să mai treacă, şi puterea urciorului va pieri! Şi atunci, vei fi al meu!

Am deschis ochii, aşteptându-mă să-i văd enormul cap, cu coarnele sale încovoiate, şi gura plină de dinţi ascuţiţi. Însă, spre uşurarea mea, acolo nu era nimic. Am coborât în grabă din pat şi, în scurt timp, am constatat că nu fusese doar un vis – şi aici, o serie de amprente de copite arseseră scândurile podelei. Şi pârjoliseră mai adânc decât în ultima ocazie, în camera mea de la han.

Timpul îmi era pe terminate. Puterea urciorului cu sânge era aproape pe sfârşite.

Nu i-am spus lui Alice nimic din ce s-a întâmplat, şi nici Vraciului. De ce să le mai sporesc temerile? Era un lucru în legătură cu care nu aveam ce să facem. Nu puteam decât să sper că Grimalkin va sosi cât mai curând.

După micul dejun, am coborât spre carceră împreună cu Shey şi cu trei paznici înarmaţi, ca să începem interogarea prizonierului.

— N-a primit nici mâncare, nici apă, a remarcat Shey în timp ce ne apropiam de uşa celulei. Asta ar trebui să-i mai dezlege puţin limba.

Doi dintre paznici au intrat cu noi în celula rece şi umedă, iar cel de-al treilea ne-a încuiat înăuntru cu magul şi a rămas de strajă afară. Nu se risca nimic, şi puterile inamicului nu erau în niciun caz subestimate.

Celula era spaţioasă şi destinată evident interogării prizonierilor. Cu toate că nu exista vreun loc pentru dormit, cu excepţia unui aşternut de paie dintr-un colţ, încăperea conţinea o masă şi trei scaune, unul dintre acestea fiind prevăzut cu curele din piele, pentru imobilizarea deţinutului. Cu multă îndemânare, Vraciul şi-a desfăşurat lanţul cu care-l legase pe mag, iar acestuia i s-a pus repede un căluş şi i s-au legat mâinile la spate, în cele din urmă, a fost prins cu curele de scaun, iar Vraciul şi Shey s-au aşezat de cealaltă parte a mesei.

Pe masă era o lumânare, iar într-un suport fixat în perete, lângă uşă, se afla o torţă, dând suficientă lumină pentru ce ne trebuia. Mai erau şi un urcior mare cu apă şi două ceşcuţe. Eu şi Alice stăteam în picioare în spatele Vraciului şi al lui Shey, în timp ce paznicii se postaseră aproape de scaunul prizonierului.

— Îţi vom pune câteva întrebări, a început Shey, a cărui răsuflare scotea aburi în lumina lumânării. Ar fi o dovadă de înţelepciune să răspunzi cu sinceritate. Orice încercare de a ocoli adevărul va conduce la urmări neplăcute. Înţelegi?

Magul a făcut un semn de încuviinţare. La un semn din partea lui Shey, unul dintre paznici i-a scos căluşul din gură. Imediat, prizonierul a început să tuşească, sufocat; dădea impresia că se străduieşte să spună ceva.

— Apă… daţi-mi apă, vă rog! A cerut până la urmă, cu vocea răguşită.

— Vei primi apă peste puţin timp, l-a informat Shey. Dar mai întâi va trebui să ne răspunzi la întrebări!

Apoi a întors capul spre Vraci şi i-a făcut un semn.

— De ce dă greş uneori ceremonia voastră cu ţapul? S-a grăbit să-l întrebe magistrul meu, fără să mai piardă timpul.

— Nu vă voi spune nimic! A răspuns încruntându-se magul. Absolut nimic!

— Vom scoate adevărul de la tine într-un fel sau în altul, l-a atenţionat Shey. Există calea mai uşoară şi calea mai dură. Alege…

— Dacă trăiesc sau dacă mor aici, nu mă interesează nicidecum.

— Atunci, înseamnă că ori eşti un viteaz, ori nebun! S-a răstit Shey. Nu mă îndoiesc că e a doua variantă, a adăugat, vârându-şi mâna în buzunar şi scoţând un mic instrument metalic, pe care l-a aşezat pe masă în faţa magului. Semăna cu un cleşte. Vei suferi dureri înainte de a muri, i-a atras el atenţia. Dureri cumplite! Asta-i ceea ce-ţi doreşti?

Vraciul s-a încruntat, şi din ochi i-au ţâşnit fulgere.

— Cam ce-ai vrut să spui cu asta? L-a luat el la rost pe Shey, arătând spre mica ustensilă.

Farrell Shey a luat instrumentul, care acum observam că semăna mai degrabă cu un cleşte de fierar.

— Este un instrument versatil, i-a explicat el liniştit; unul care poate fi întrebuinţat în diverse moduri ca să convingă un prizonier încăpăţânat că trebuie să vorbească. Poate să zdrobească degete sau să extragă dinţi.

— Eu nu sunt partizanul torturii! A replicat Vraciul, în a cărui voce se simţea mânia. Şi numai un nesăbuit foloseşte aşa ceva. Supune pe cineva la durere şi-ţi va spune orice numai ca s-o facă să înceteze. Mulţi dintre cei acuzaţi pe nedrept de vrăjitorie au mărturisit sub tortură. Temporara uşurare a durerii este însă urmată curând de mult mai marea suferinţă a execuţiei şi a morţii. Aşa că lasă deoparte instrumentul, sau eu nu mai continui!

Mă simţeam mândru de faptul că sunt vraci. Ne făceam treaba în mod onorabil.

Shey s-a încruntat şi şi-a făcut gura pungă, furios, dar şi-a vârât instrumentul pentru tortură la loc în buzunar. Neîndoios că lungii ani de vrajbă dintre magi şi moşieri provocaseră mari amărăciuni, ca şi atrocităţi comise de-o parte şi de cealaltă. Întunericul îşi sporea puterea şi-i corupea până şi pe cei care i se împotriveau. Eu mă compromisesem folosindu-mă de Întuneric ca să rămân în viaţă, aşa că nu eram în poziţia de a judeca pe cineva.

Atunci, magistrul meu şi-a repetat întrebarea.

— Ceremonia cu ţapul... de ce dă greş uneori?

Magul a şovăit puţin, dar apoi şi-a fixat privirea asupra Vraciului şi a bolborosit:

— Din cauză că faptele noastre nu sunt pe placul zeului.

— Dar voi nu *ştiţi* ce-i este pe plac? A întrebat Vraciul. Vă desfăşuraţi ritualurile tenebroase de sute de ani. Nu trebuia să ştiţi până acum?

— Depinde de multe lucruri. Sunt variabile care nu pot fi prezise.

— Ce variabile?

— Mi-e sete. Am gâtul uscat. Daţi-mi puţină apă şi vă voi spune...

Dintr-un impuls şi fără să mai aştept răspunsul lui Shey, am păşit înainte, am luat urciorul şi am turnat puţină apă în ceşcuţa aflată mai aproape de mine, după care am ridicat-o până la buzele magului şi am înclinat-o uşor. Omuşorul bărbatului a zvâcnit în timp ce înghiţea nerăbdător apa. De îndată ce a terminat, am vorbit pentru prima dată de când intrasem în încăpere.

— Cum te numeşti? L-am întrebat.

— Cormac, mi-a răspuns magul.

Shey s-a încruntat la mine, însă Vraciul a zâmbit şi mi-a făcut un semn din cap, dând de înţeles că-mi aproba iniţiativa.

— Ia spune, Cormac, a continuat el. Care sunt variabilele?

— Alegerea ţapului este importantă. El devine trupul sacru în care trebuie să între zeul nostru, Pan. El nu va lua în stăpânire un trup care nu-i este pe plac. Iniţial, sunt aleşi şapte ţapi. Noi trebuie să-l hotărâm împreună pe cel mai bun. Nu este o misiune uşoară. Profeţii noştri dezbat alegerea zile de-a rândul.

Magistrul meu a dat aprobator din cap.

— Care sunt celelalte variabile? A întrebat.

— Trebuie făcute sacrificii umane... trei cu totul. Şi acestea trebuie să fie perfecte. Una dintre victime trebuie să fie femeie, iar ea trebuie să-şi aleagă moartea, dăruindu-şi cu bucurie viaţa. Ceilalţi doi trebuie să fie magi care să-şi ofere şi ei de bunăvoie viaţa zeului. Eu urmează să fiu unul dintre sacrificaţi. Celălalt a murit de mâna *ta* lângă piedestalul de lemn! A adăugat el, privindu-l mânios pe Shey.

Vraciul a încuviinţat, căzut pe gânduri.

— Aşadar, cei doi magi care se oferă voluntari să moară răspund de supravegherea construirii platformei?

— Da, este un obicei străvechi.

— Şi ce se întâmplă acum, că unul dintre voluntari este deja

mort?
— Numele lui a fost Mendace – a fost un bărbat viteaz, a cărui moarte de mâna duşmanului este la fel de acceptabilă pentru Pan ca şi când ar fi survenit ca parte a ceremoniei. Nu ne dăunează în vreun fel cauzei.
— Dar cum rămâne cu dumneata, Cormac? L-a întrebat magistrul meu. Dac-ar fi să mori aici, atunci moartea dumitale ar fi la fel de acceptabilă?
— Da… dacă mă ucideţi, veţi contribui direct la ritual, a răspuns magul, zâmbind pentru prima oară. Iată de ce nu mă tem. Primesc moartea cu bucurie!
— Şi dacă noi ne hotărâm să nu te ucidem?
Cormac n-a zis nimic şi a fost rândul Vraciului să zâmbească.
— Atunci, din moment ce procesul a început, nu se permite înlocuirea, nu? Pentru asigurarea reuşitei, trebuie să fii dumneata, şi nu altul! Prin urmare, dacă noi te menţinem teafăr cu această ocazie, înălţarea lui Pan probabil că va da greş…
Magul şi-a lăsat ochii în jos, fixând timp îndelungat cu privirea tăblia mesei, fără să scoată o vorbă.
— Sunt de părere că tăcerea lui Cormac spune totul, a rostit în cele din urmă Vraciul, întorcându-şi faţa spre Shey. Ne-am atins deja scopul. Tot ce trebuie acum să facem este să-l ţinem închis aici. Castelul poate fi apărat împotriva unui atac al magilor?
— Niciun castel nu este cu desăvârşire inexpugnabil, i-a răspuns Shey. Iar inamicul nostru va fi disperat… este posibil să ne asalteze aici.
— Atunci, va fi nevoie să aduci aici cât mai mulţi oameni cu putinţă, care să-l apere, şi, de asemenea, să-l aprovizionezi cum se cuvine pentru un asediu, l-a povăţuit magistrul meu. Nici că se putea să iasă mai bine. Rezistăm aici, iar pe urmă, pe la mijlocul verii, înainte ca ei să poată încerca din nou şi când sunt mai slăbiţi ca oricând, ne vom abate direct asupra fortului Staigue şi-i vom da gata o dată pentru totdeauna; acesta e sfatul meu.
Shey i-a răspuns cu un zâmbet.
— E un sfat bun, John Gregory. Exact aşa vom proceda. Vrajba de secole va putea în sfârşit să înceteze prin înfrângerea lor. Îţi mulţumesc.

Alice fusese până atunci un martor mut al interogatoriului, însă acum l-a fixat pe prizonier cu o privire oţelită.
— Cine e femeia… cea care s-a oferit voluntară să fie sacrificată? L-a întrebat ea.
Pentru o clipă, am crezut că el n-o să-i răspundă, însă şi-a ridicat deodată capul şi a privit-o drept în ochi.
— E o vrăjitoare… una dintre cele care s-au aliat cu noi.
Alice a dat din cap în semn de încuviinţare, după care a schimbat o privire neliniştită cu mine. Prin urmare, una dintre vrăjitoarele celtice era aici, în regiune, şi urmase să vină în Killorglin, ca să se sacrifice. Acum, fără îndoială că va veni încoace, alăturându-se asediului asupra castelului Ballycarbery.

CAPITOLUL 07

ASEDIUL ASUPRA CASTELULUI BALLYCARBERY

Shey a trimis mesageri cu veşti despre situaţia creată şi s-au declanşat îndată pregătirile pentru apărarea castelului. Spre uşurarea mea, am văzut cum un grup numeros de oameni a început să taie iedera de pe ziduri, astfel încât duşmanii să nu se poată căţăra cu ajutorul ei.
În ziua următoare au început să sosească oamenii moşierilor. Erau cu mult mai puţini faţă de câţi mă aşteptasem – nu mai mult de cincizeci cu toţii –, însă fiecare mic grup aducea cu el arme, alimente şi provizii în exces faţă de propriile nevoi, astfel încât castelul era acum aprovizionat corespunzător pentru asediul anticipat… cu toate că, probabil, ne bizuiam pe mai puţin de optzeci de oameni.
— Aş fi crezut că ai fi în măsură să găseşti mai mulţi oameni care să adere la cauza dumitale, a remarcat Vraciul în timp ce priveam cu toţii, de pe crenelurile dinspre vest, spre ceea ce conducătorul Alianţei Funciare ne spusese că ar reprezenta cel din urmă contingent.
Acesta consta din cinci bărbaţi înarmaţi şi două căruţe mici, fiecare dintre ele trasă de câte un măgar care părea peste măsură de împovărat şi gata să se prăbuşească.
— Nu e nici mai bine, nici mai rău faţă de ceea ce speram, i-a răspuns Shey. Fiecare moşier trebuie să-şi vadă şi de propria apărare şi să se asigure că are suficienţi slujitori cu el.

Vraciul a dat aprobator din cap, cântărindu-şi replica în minte în timp ce privea soarele care cobora tot mai mult spre mare.

— Când vor ataca? A întrebat el.

— Diseară sau mâine, a replicat Shey. Vor veni dinspre est, prin munţi.

— Câţi?

— Probabil cam o sută cincizeci, după cele mai recente estimări ale noastre.

— Atât de mulţi? S-a mirat Vraciul, înălţându-şi sprâncenele. Şi câţi dintre aceştia ar fi magi?

— În total, sunt vreo cincisprezece, împreună cu vreo şase ucenici. Probabil, cam două treimi din ei vor veni încoace. Restul vor rămâne în fortul lor, la Staigue.

— Şi ceilalţi? Cine le sunt slujitorii şi sprijinitorii?

— Îşi ţin pe lângă ei vreo treizeci de bărbaţi înarmaţi şi poate vreo alţi zece care lucrează ca bucătari şi meşteşugari, cum ar fi măcelari, tăbăcari şi zidari. Însă când vine vorba despre o bătălie, pot să atragă mult mai mulţi, ca să-şi sporească efectivele. Recruţii aceştia provin din rândul săracilor – al celor care nu au decât o colibă mică şi foarte puţin pământ şi care trăiesc la limita înfometării. Ei luptă de partea magilor în schimbul alimentelor pentru familiile lor, dar şi de frică. În definitiv, cine ar refuza chemarea la arme când vine emisarul magilor în vizită la coliba ta izolată şi te convoacă? Oamenii pe care-i recrutează acum vor fi prost înarmaţi şi, în majoritatea lor, slăbiţi de foamete.

— Şi nu mă îndoiesc că dumneata şi slujitorii dumitale aţi mâncat bine pe durata iernii, aşa că veţi fi în putere şi mai apţi pentru luptă… a comentat Vraciul.

Eu îi sesizam dezaprobarea din glas, însă Shey n-a dat impresia să fi remarcat. Eram de acord cu Vraciul. Trebuia să ţinem piept Întunericului şi pericolului reprezentat de magi, însă, aşa cum era adesea cazul în lumea asta, cei puternici luptau pentru pământuri sau pentru mândrie, în timp ce bieţii oameni din popor sufereau.

— Categoric, aşa este, a confirmat Shey. Noi vom avea alimente şi provizii aici, înăuntrul castelului, în timp ce recruţii de afară vor primi numai raţii sărăcăcioase. Estimez că, în mai puţin de o săptămână, dacă nu ne fac vreo breşă în ziduri, magii vor fi siliţi să se retragă, înfrânţi. Îi vom urmări şi hărţui

tocmai până la fortul lor. Şi poate că Staigue va cădea până la urmă, oferindu-ne în sfârşit victoria.

Am dormit bine în noaptea aceea, însă am fost smuls dintr-un somn adânc de Alice, care m-a apucat de braţ şi m-a zgâlţâit. Afară era încă întuneric, aşa că ea ţinea o lumânare în mână.

— Sunt aici, Tom! A strigat ea, cu vocea plină de îngrijorare. Au venit magii! Şi sunt atât de mulţi!

Am urmat-o până la fereastră, care dădea spre est, şi am privit afară. Luminile şerpuiau spre noi cât puteai să vezi cu ochii. Era clar că duşmanii noştri atacau în forţă. Era cu neputinţă să-i numeri, însă judecând după lumini, veniseră mai mulţi încoace faţă de câţi prevăzuse Shey.

— Nu-ţi face griji, Alice, am zis, încercând s-o liniştesc. Avem suficientă mâncare aici ca să rezistăm timp de mai multe săptămâni şi, în orice caz, de îndată ce timpul stabilit pentru ceremonie va fi trecut, asediul va deveni zadarnic... şi ei vor pleca.

Am stat împreună lângă fereastră, ţinându-ne de mâini, dar fără să vorbim. Focurile de tabără ale inamicului au început să prindă viaţă, încercuind complet castelul. Fără îndoială că Alice gândea acelaşi lucru ca mine – că vrăjitoarea celtică era şi ea acolo, stând lângă unul dintre focurile acelea. Oare să fi fost cea care căuta răzbunare? O ştie ea că sunt aici? M-am liniştit singur cu gândul că n-are cum să ajungă la mine – zidurile groase ale castelului ar împiedica-o.

Însă zorii au adus veşti de natură să-mi spulbere unele dintre speranţe. O pereche de boi târa încet ceva spre castel – un cilindru metalic mare, pe roţi. Aveau o armă pentru asedii: un tun de calibrul optzeci şi patru!

Atât eu, cât şi Alice văzuserăm în acţiune o armă atât de puternică. Un astfel de tun fusese folosit de soldaţi pentru spargerea zidurilor Turnului Malkin. Trăsese cu o mare precizie, uriaşele ghiulele izbind aproape în acelaşi loc din zid până când acesta cedase în sfârşit şi le lăsase cale liberă atacatorilor. Însă foarte multe depindeau de dibăcia tunarilor de aici. Oare erau ei într-atât de experimentaţi, încât să spargă zidurile protectoare ale castelului Ballycarbery?

Nici Shey, nici oamenii săi nu păreau să fie prea tulburaţi de ceea ce se petrecea în afara zidurilor noastre. După un mic dejun copios cu ovăz şi miere, eu şi Alice ne-am dus pe

creneluri, lângă el şi Vraci.
— Ştiaţi că au un tun pentru asedii? L-am întrebat pe magistrul meu.
— Ştiam că au unul în posesie. A fost făurit în Dublin acum peste cincizeci de ani şi a cunoscut de două ori acţiunea, dovedindu-se a fi o armă formidabilă. Magii l-au cumpărat şi l-au transportat aici anul trecut. Însă spionii lor ne-au raportat că duc lipsă de tunari experimentaţi.
Tunul fusese târât până când îşi ocupase poziţia la vest de castel. I-am examinat pe bărbaţii strânşi în jurul lui. La asediul Turnului Malkin, din câte îmi aminteam, zgomotul fusese asurzitor, însă remarcasem dibăcia tunarilor: cum lucrau împreună, ca o echipă eficientă, fiecare om îndeplinindu-şi sarcina cu economie de mişcări.
Printre apărătorii noştri înarmaţi se numărau vreo şase sau şapte arcaşi, care, folosindu-şi arcurile lungi, începuseră acum să-i ia la ţintă pe tunari. Cu toate acestea, distanţa era mult prea mare, iar vântul bătea din direcţia cealaltă, aşa că săgeţile lor nu ajunseră unde trebuia.
Am urmărit cu privirea cum greaua bilă de fier s-a rostogolit până în gura tunului şi cum s-a aprins fitilul. Acum, tunarii îşi astupau deja urechile.
S-a auzit un bubuit înfundat şi un nor de fum s-a înălţat din gura tunului în timp ce mingea de fier îşi începea zborul. Traiectoria i-a fost prea scurtă şi a căzut în faţa zidurilor, rostogolindu-se prin iarba aspră şi oprindu-se până la urmă într-un mănunchi de mărăcini. Asta a provocat un cor de strigăte batjocoritoare din partea apărătorilor de pe creneluri.
Inamicul a avut nevoie de vreo cinci minute până să tragă următorul foc. De data aceasta, ghiuleaua a izbit zidul castelului foarte jos. La impact, s-a auzit un trosnet puternic şi câteva fragmente de piatră au căzut pe iarbă. Nu fusese o lovitură reuşită, însă acum nu s-au mai iscat strigăte de batjocură. Următoarea lovitură a fost din nou prea scurtă, după care toate încercările de tragere au avut ca rezultat lovirea, într-un loc sau în altul, a zidurilor de piatră ale castelului. Zgomotul era demoralizant, însă zidurile nu suferiseră pagube însemnate.
Shey s-a dus să stea de vorbă cu oamenii săi, bătându-i pe spinare pe fiecare, pe rând. Era un bun comandant, care

încerca să le menţină moralul ridicat.

— Trebuie să fii extrem de precis în tragere şi să nimereşti zidul în acelaşi loc de fiecare dată, i-am precizat Vraciului. Oamenilor acestora le lipseşte dibăcia de a face o breşă.

— În cazul acesta, să sperăm că nici nu sunt dintre cei care învaţă repede, băiete, a remarcat el, fiindcă văd că au ghiulele din belşug pe-acolo şi o săptămână la dispoziţie, în care să-şi îmbunătăţească ochirea!

Era adevărat. Pe lângă butoaiele cu apă folosite pentru răcirea tunului şi a numeroşilor saci cu praf de puşcă se vedeau zeci de piramide de ghiulele, stivuite aproape de uriaşa armă, şi alte căruţe cu muniţii care aşteptau ceva mai departe. Tot ce le lipsea în prezent era abilitatea de a-şi întrebuinţa în mod eficient arma lor potenţial periculoasă.

După circa o oră, tunul a tăcut şi un bărbat s-a apropiat de poarta castelului. Era neînarmat şi ducea cu el un steag alb, care flutura în bătaia vântului dinspre vest. S-a oprit aproape de poartă, şi-a ridicat capul şi a început să-şi strige mesajul. Arăta speriat.

— Stăpânii mei cer să-l eliberaţi pe magul Cormac şi să ni-l predaţi imediat. Aşa să faceţi şi vă vom lăsa în pace. Dacă nu vă veţi supune, veţi avea de suportat consecinţe neplăcute. Vă vom doborî zidurile şi toţi cei aflaţi între ele vor fi trecuţi prin tăişul săbiilor!

Faţa lui Shey zvâcnea de furie şi am văzut cum arcaşii îşi pregătesc armele şi-l ţintesc pe mesager, pe care nu-l mai despărţeau de moarte decât câteva secunde. Cu toate acestea, Shey le-a făcut semn, iar ei şi-au lăsat arcurile în jos.

— Întoarce-te la stăpânii tăi şi spune-le că refuzăm! A strigat el. Vremea lor s-a cam dus. Zidurile castelului acesta nu pot fi sparte de nătărăii pe care i-aţi tocmit ca tunari. Curând, va veni rândul vostru să fiţi asediaţi. Vă vom dărâma fortul până când nu va mai rămâne piatră pe piatră!

Solul ne-a întors atunci spatele şi a pornit spre rândurile inamicului. În cinci minute, tunul a reînceput să tragă.

Vraciul a hotărât că era o ocazie ca eu să mai recuperez din rămânerea în urmă cu învăţătura. După-amiaza târziu, îmi ţinea o lecţie: învăţam istoria Întunericului. Vraciul îmi povestea despre un grup de magi numiţi Kobalos care se zicea c-ar fi vieţuit departe, spre nord. Cu toate că stăteau în două

picioare, nu erau oameni şi aveau înfăţişări de vulpi sau de lupi. Însă nu prea erau dovezi în sprijinul ideii că ar exista în realitate; doar însemnări mâzgălite de unul dintre cei dintâi vraci, un bărbat pe nume Nicholas Browne. Citisem deja despre ei şi nimic nu însemna o noutate pentru mine, aşa că am încercat să-l atrag pe Vraci către un subiect care mi se părea cu mult mai interesant. În definitiv, aveam de-a face cu magi malefici şi ostili care i se închinau zeului Pan.

— Dar cum e cu Pan? L-am întrebat. Ce ştim despre el?

Vraciul şi-a scos Bestiarul din sac şi a început să-l frunzărească până când a ajuns la secţiunea despre Vechii Zei. Apoi, mi-a întins cartea.

— Mai întâi, citeşte aici, şi abia pe urmă pune întrebări, mi-a poruncit.

Articolul despre Pan era destul de scurt, aşa că l-am citit repede.

PAN (ZEUL ÎNCORNORAT)

Pan este Vechiul Zeu, venerat la origine de greci, care guvernează natura şi ia două forme fizice distincte. Într-una dintre manifestările sale, este un băiat care cântă la un instrument alcătuit din tuburi de trestie melodii atât de viguroase, încât niciun cântec de pasăre nu le poate egala şi până şi stâncile se mişcă sub influenţa lor.

În cealaltă formă a sa, este cumplita zeitate a naturii a cărei apropiere îi umple pe oameni de groază: cuvântul „panică” este derivat din numele său. În prezent, sfera sa de influenţă s-a lărgit şi este venerat de magii-ţapi din Irlanda. După opt zile de sacrificii omeneşti, Pan vine din Întuneric printr-un portal şi pătrunde, pentru scurt timp, în trupul unui ţap. El îl deformează pe animal, prefăcându-l în ceva greu de privit…

— E un articol foarte scurt, am comentat. Nu ştim prea multe despre Pan, aşa e?

— Aici ai dreptate, băiete, mi-a răspuns magistrul meu, aşa că vom învăţa tot ce vom putea cât timp suntem aici. Lucrurile s-au mai schimbat de când l-am scris. Acum, ştim despre ceremonie că se desfăşoară de două ori pe an, nu doar o singură dată. Dar ceea ce mi s-a părut totdeauna interesant este dualitatea lui Pan. Într-una dintre formele lui, este un

muzician care pare aproape benign, în timp ce în cealaltă este înfricoşător şi aparţine, clar, Întunericului.

— Dar de ce trebuie să *existe* ceva ca Întunericul? L-am întrebat. Cum a început?

— Nimeni nu ştie precis asta… nu putem decât să ghicim. Am prea puţine de adăugat la speculaţiile pe care le-am făcut în Bestiarul meu acum mulţi ani. Dar încă mai cred că Întunericul este alimentat de slăbiciunile omeneşti. Lăcomia omenească şi pofta de putere îl fac să devină încă şi mai puternic, şi mai primejdios. Dacă am putea măcar să schimbăm inimile bărbaţilor şi ale femeilor, Întunericul ar fi slăbit… sunt convins de asta. Dar am trăit destul de mult încât să ştiu că ar fi mai uşor să opreşti mareele decât să reuşeşti aşa ceva. Nu putem decât să sperăm.

— Dacă am reuşi să-l legăm pe Diavol, ar fi un început, mi-am dat eu cu părerea.

— Cu siguranţă că ar fi, băiete, m-a aprobat Vraciul, după care s-a încruntat. Lucrurile nici că ar putea să stea mai rău decât sunt în prezent, a continuat el. Păi, cum, dacă până şi Farrell Shey, un duşman al Întunericului, este gata să întrebuinţeze tortura ca să obţină ce-şi doreşte… Asta nu face decât să arate cât de rea a devenit situaţia.

Dintr-odată, mi-am dat seama că tunul tăcuse.

— Tunul nu mai trage, am zis cu voce tare. Poate că s-o fi supraîncălzit şi i-o fi crăpat ţeava.

E nevoie de foarte multă apă ca să menţii ţeava rece. Dacă tunarii devin neglijenţi în această privinţă, un tun poate chiar să explodeze, omorând totul din jurul lui. Oamenii aceia nu erau experţi. De aceea, exista un real pericol să se întâmple ce spusesem.

Dar, înainte ca Vraciul să-mi poată răspunde, un mesager a bătut repede la uşă şi a intrat în cameră fără să fie invitat. Eram chemaţi de urgenţă la creneluri.

În timp ce urcam treptele, eram îmbrânciţi de bărbaţi înarmaţi, care mergeau la rândul lor sus. Ceva trebuie că se întâmpla… oare să fi fost vreo nouă ameninţare?

Alice era deja acolo – a venit spre noi în timp ce clipeam, ca să ne obişnuim cu lumina soarelui, care cobora deja spre mare. Punându-şi mâna streaşină la ochi, ne-a arătat ceva.

— Magii s-au adunat în jurul tunului, ne-a informat ea. Pun ei

ceva la cale. Shey e îngrijorat de-a binelea.

Nici nu apucase să-i pronunţe bine numele, că moşierul a şi venit spre noi cu paşi mari, în timp ce soldaţii de pe creneluri se trăgeau deoparte ca să-i facă loc.

— Cred că vor să încerce nu ştiu ce vrajă, ne-a zis el. În Killorglin, nu prea era pericol ca ei să-şi atragă Întunericul de partea lor, fiindcă nu aveam de înfruntat decât doi. Acum sunt nouă şi-şi unesc forţele…

Mi-am coborât privirea spre tun. Magii formaseră un cerc în jurul lui. Abia pe urmă am observat că punctul spre care-şi concentrau atenţia nu era uriaşul tun; de fapt, tunarii erau îngenuncheaţi în faţa lor, iar magii le ţineau mâinile pe capete şi pe umeri. Îşi transferau puterile asupra lor în cine ştie ce mod. Dar ce fel de puteri? M-am întrebat. Cunoştinţele şi îndemânarea unor tunari experimentaţi? Mi se părea ceva destul de probabil.

Pe creneluri, apărătorii tăcuseră. În schimb, puteam să auzim vântul care bătea dinspre mare suspinând departe şi, foarte slab, incantaţia magilor. Valuri de frig mi-au străbătut şira spinării. Până şi de la o astfel de distanţă, tot puteam să detectez folosirea magiei negre. Era puternică şi primejdioasă.

Dar cât anume de primejdioasă aveam să aflăm zece minute mai târziu, când tunul a reînceput să bubuie. Prima lovitură a tunarilor a nimerit direct zidul, undeva jos şi imediat la stânga faţă de poarta principală. La fel şi a doua, şi a treia. Loveau aproape în acelaşi loc, cu fiecare ghiulea. Până şi la ora aceea, cu puţin înainte de lăsarea întunericului, puteam să vedem limpede pagubele. Zidul era gros, însă straturile exterioare de piatră începuseră deja să se năruiască. Pe iarba de dedesubt se formase o mică movilă de sfărâmături.

Lăsarea întunericului ne-a adus un respiro în privinţa atacurilor, însă fără doar şi poate că ele urmau să reînceapă în zori şi aveam impresia că era foarte posibil ca, până la următorul apus de soare, să se facă o breşă în zid.

CAPITOLUL 08

SHAUN SLĂBĂNOGUL

Ivirea zorilor ne-a adus nori şi perspectiva apropierii ploii, însă tunarii magilor şi-au reînceput atacul cu nou-descoperita

lor precizie. Deşi vântul bătea acum dinspre sud mai degrabă decât direct din spatele tunului, arcaşii noştri au fost în măsură să trimită o ploaie de săgeţi în vecinătatea armei, provocând o întârziere de aproximativ o oră până ce tunul să fie repoziţionat în afara bătăii săgeţilor.

Distanţa aceasta mărită n-a adus totuşi niciun fel de diferenţă în privinţa preciziei ţintaşilor, acelaşi punct din zid fiind supus unor bubuituri crâncene, ghiulelele izbind în acelaşi loc la fiecare cinci minute, cu pauze ceva mai lungi atunci când întrebuinţau apa ca să răcească ţeava.

Spre sfârşitul după-amiezii, situaţia devenise critică: zidul castelului era străpuns de un mic orificiu. După spusele lui Shey, nici nu era nevoie de prea multe alte stricăciuni pentru năruirea crestei de zid de deasupra, care ar duce la crearea unui morman de pietre alături de poartă, loc pe unde s-ar putea năpusti atacatorii noştri să captureze castelul.

Din disperare, a pornit în fruntea unei mici oşti alcătuite din vreo douăzeci de bărbaţi călări, ieşind pe poarta principală şi atacând direct spre tun, cu intenţia de a-i ucide pe tunari. Dar oamenii noştri au fost interceptaţi mai întâi de călăreţii inamici, şi apoi de soldaţii pedeştri. Cu toată defensiva duşmană, lucrurile păreau să evolueze pe placul lui Shey: oamenii lui câştigau teren, înaintând către tun. În vreo două minute, şi-ar fi atins scopul, dacă n-ar fi intervenit tocmai atunci cineva.

Un bărbat masiv, musculos, cu ţeasta rasă şi o bărbiţă de ţap a intrat în învălmăşeală. Avea în mâini o enormă secure cu două tăişuri, pe care o întrebuinţa cu efecte ucigătoare. Pe doi dintre soldaţii noştri i-a spintecat de pe cai cu o singură lovitură şi cursul imediat s-a schimbat. Inamicul nostru a început să lupte cu o vigoare reînnoită, Shey văzându-se forţat să improvizeze o retragere către poartă. Abia a reuşit s-o închidă, că inamicul deja ajunsese la ziduri.

N-a rămas mult acolo. Arcaşii Alianţei au ucis şi au rănit câţiva soldaţi duşmani; ceilalţi s-au retras pe după tunarii lor. Mă aşteptam să-şi reînceapă imediat tirul, însă în loc de aşa ceva, l-am văzut pe bărbatul acela masiv apropiindu-se singur de poartă. Nu ducea cu el un steag alb, ci enorma lui secure, care i se odihnea pe umăr. Spre deosebire de mesager, arăta încrezător şi păşea ţanţoş.

Shey s-a căţărat la loc pe creneluri, postându-se lângă Vraci.
— Acesta-i Magistrul Doolan, Măcelarul, conducătorul magilor, l-a informat el.
Doolan s-a oprit drept dedesubtul nostru, aruncându-ne o privire fioroasă.
— Cine coboară să se bată cu mine? A întrebat în batjocură, vocea lui bubuitoare înălţându-se spre noi. Neprimind răspuns, a izbucnit într-un râs prelung, zeflemitor. Sunteţi laşi cu toţii. Nu există nici măcar un bărbat adevărat printre voi! Ne-a strigat, începând să se plimbe fălos în jurul zidurilor, fluturându-şi provocator securea spre noi.
— Omorâţi-l! Le-a poruncit Shey arcaşilor săi.
Aceştia au început să-şi sloboade săgeţile spre el. Nu avea armură şi părea că va muri cu certitudine. Însă, dintr-un anume motiv, toate săgeţile ori au trecut pe lângă el, ori au avut bătaie prea scurtă. Oare să fi folosit vreun soi de descântec magic împotriva lor? Dacă magii erau în stare ca, prin intermediul unui descântec, să facă din nişte tunari novici experţi, fără îndoială că puteau înfăptui şi opusul. Deodată, o săgeată s-a repezit drept spre ţinta ei, dând impresia că se va îngropa în inima uriaşului bărbat, însă el şi-a răsucit enorma secure ca şi cum ar fi fost uşoară ca un fulg şi a deviat săgeata, făcând-o să cadă pe pământ, inofensivă.
Cu un nou hohot de râs, ne-a întors spatele şi a revenit nepăsător la propriile linii; toate săgeţile slobozite spre el au avut bătaie mult prea scurtă. Imediat, tunarii inamici şi-au reînceput tirul.

Până la urmă, lumina a început să se împuţineze, şi tunarii şi-au încetat bubuiturile asupra punctului slab al zidului apusean, însă noi ştiam că ziua următoare avea să fie critică: un atac cu toate forţele asupra castelului era de aşteptat de îndată ce se va fi prăbuşit zidul.
La scurt timp după lăsarea întunericului, am ţinut o consfătuire cu Shey.
— Castelul va cădea mâine... probabil la scurt timp după ivirea zorilor, a recunoscut el. Propun ca, de îndată ce zidul va fi spart, să fugiţi, luându-l şi pe prizonier cu voi. Pot să mă lipsesc de patru soldaţi care să vă întovărăşească. Eu o să stau aici, cu oamenii care mi-au rămas. Vom lupta şi ne vom

vinde scump vieţile.
Vraciul l-a aprobat, înclinând solemn din cap.
— Mda, pare să fie cea mai bună opţiune, a răspuns el. Dar nu vom fi văzuţi?
— Există o mică poartă secretă spre sud, ascunsă de tufişuri şi de o movilă de pământ. Atenţia inamicului va fi îndreptată asupra breşei. Aveţi destule şanse de scăpare.
— E necesar să-l ţinem pe mag în viaţă şi departe de mâinile lor, a continuat Vraciul. Încotro ar trebui să ne îndreptăm? Mai există vreun alt refugiu?
— Nu; va trebui să vă întoarceţi acasă la mine, în Kenmare – e locul cel mai sigur, i-a răspuns Shey, apoi a clătinat din cap, oftând. Însă nu vă va fi uşor. Veţi înfrunta o călătorie riscantă. Spre sud şi spre est sunt mlaştini întinse. V-aş propune să vă îndreptaţi spre râul Inny. Apoi, să-l urmaţi spre izvor, prin munţi. Oamenii mei cunosc drumul. Vă vor călăuzi, ocolind cu mult Staigue pe la nord şi evitând fortul. După care o veţi apuca din nou spre sud-est, în direcţia Kenmare.
— N-ar fi mai bine să pornim acum, cu mult înaintea zorilor? Am propus eu. Spuneţi că poarta e bine ascunsă, însă spionii magilor ar putea să aibă cunoştinţă despre ea. Am avea cu mult mai multe şanse dacă am pleca la adăpostul întunericului.
Alice mi-a adresat un zâmbet aprobator, însă pentru o clipă am avut impresia că Vraciul se pregăteşte să-mi respingă ideea; deodată însă, l-am văzut scărpinându-şi barba şi încuviinţând.
— S-ar putea ca băiatul să aibă dreptate, a zis, întorcându-se spre Shey. Ar reprezenta asta o problemă?
— Absolut deloc. Am putea să vă facem dispăruţi până într-o oră.
Aşa că ne-am început pregătirile. Magul a fost adus din celula lui şi legat bine cu frânghii, cu braţele imobilizate pe lângă corp. De asemenea, a fost legat la ochi şi i s-a pus căluş, astfel încât să nu poată striga după ajutor; în schimb, picioarele i-au fost lăsate libere. Acestea fiind înfăptuite, ne-am luat rămas-bun de la Shey, dorindu-i mult noroc în proxima bătălie.
Cei patru soldaţi desemnaţi să ne asigure escorta ne-au condus către poarta dinspre sud; după ce am urcat câteva trepte din piatră, ei s-au oprit să asculte cu grijă orice

eventual zgomot de activitate din afară. Satisfăcuţi de concluzia că drumul era liber, i-au făcut semn şefului unei mici trupe de soldaţi înarmaţi din apropiere. Trupa aceasta fusese postată aici ca să împiedice atacarea porţii din exterior.

Şeful a descuiat poarta metalică folosind o cheie mare. Poarta s-a deschis spre interior, dezvăluindu-ne privirilor un camuflaj din pământ şi pietre. Doi dintre oamenii lui au păşit înainte cu spadele în mâini şi ne-au croit la repezeală drum prin el, iar aerul rece ne-a mângâiat în scurt timp feţele.

În timp ce ei îşi vedeau de lucru, Vraciul ne-a privit pe rând pe fiecare, după care ne-a zis cu o voce abia mai tare decât o şoaptă:

— Dacă situaţia se complică şi suntem siliţi să ne despărţim, să ne întâlnim la râu.

Acum era întuneric beznă. Din moment ce nu ne puteam folosi nici de torţe, nici de felinare, era de o importanţă vitală să rămânem împreună. Cam la cinci paşi depărtare de poartă era o movilă de pământ menită s-o ascundă de privirile celor aflaţi mai în depărtare – însă tot exista posibilitatea ca soldaţii inamici să ne aştepte imediat dincolo de ea. Dacă magii descoperiseră existenţa porţii secrete? O vrăjitoare puternică din Pendle sigur ar fi adulmecat-o.

Era un moment de primejdie şi cei patru soldaţi au pornit primii, urcând panta abruptă şi căutându-şi adăpost după paravanul tufişurilor din vârf. Am stat să ascultăm, însă peste tot domnea tăcerea. Calea noastră de scăpare era liberă. Vraciul l-a împins pe împleticitul nostru prizonier în faţa lui, iar eu şi Alice i-am urmat. Am îngenuncheat pe iarbă, ascultând zgomotul porţii încuiate după noi.

Acum, eram pe cont propriu; dac-am fi fost atacaţi, nu puteam aştepta vreun ajutor din partea celor rămaşi în interiorul castelului. Am urcat şi noi panta şi ne-am lăsat pe vine alături de escorta noastră. Se vedeau focuri aprinse în depărtare, spre sud, spre vest şi spre est. Inamicul ne încercuise complet, însă printre aceste focuri de tabără erau şi breşe, unele mai mari decât altele. Câţiva dintre duşmani sigur erau de gardă, căutând vigilenţi primejdiile, însă speram ca majoritatea să fi adormit.

Am început să ne târâm la vale, unul după altul. Ajunşi jos, ne-am târât mai departe înainte, trei dintre soldaţii din escortă

asigurând avangarda, urmaţi de Vraci, cu cel de-al patrulea soldat, şi ducându-l pe prizonier între ei. Alice mergea imediat în urma lor, iar eu reprezentam ariergarda.

La fiecare câteva minute făceam câte-o oprire, rămânând perfect nemişcaţi, întinşi cu faţa în jos pe pământul umed. După vreo cincisprezece minute de înaintare, eram aproape la nivel cu inelul de flăcări care încercuia castelul. Ajunseserăm la mijlocul distanţei între două astfel de focuri, cam la cincizeci de paşi depărtare de fiecare dintre ele. Vedeam santinela stând în faţa unui adăpost confecţionat din blănuri de animale întinse peste un schelet de lemn. Mai erau şi alţi oameni în câmp deschis – cei care nu mai încăpuseră în cort –, dormind aproape de căldura focului.

Aceasta era partea cea mai riscantă a evadării noastre. Dacă ne-ar fi văzut acum, zeci de bărbaţi înarmaţi s-ar fi abătut asupra noastră în câteva secunde. Încă o dată, am pornit la drum, lăsând acum focurile în urmă, bine-venitul întuneric aşteptând să ne înghită şi să ne ascundă de duşmanii noştri.

Încă o dată, ne-am oprit, întinşi cu faţa în jos, în întuneric. Dar deodată, când începeam să ne târâm iar înainte, unul dintre soldaţii noştri a fost cuprins de o tuse înăbuşită. Instantaneu, am îngheţat cu toţii. Am aruncat o privire înapoi, spre stânga mea, şi am observat că santinela din faţa cortului cel mai apropiat se îndrepta spre noi. Mi-am ţinut respiraţia. Soldatul s-a oprit, însă a continuat să privească încordat în direcţia noastră. Îl auzeam pe soldatul din faţa mea pufnind şi sufocându-se. Încerca să se împotrivească aproape irezistibilei nevoi de a tuşi. Dacă nu reuşea, ne punea tuturor vieţile în primejdie.

A pierdut bătălia şi a lăsat să-i scape un sunet puternic, aproape exploziv. Santinela a strigat ceva şi, scoţând spada, a pornit în fugă spre noi. S-au auzit şi alte strigăte şi alţi soldaţi inamici i s-au alăturat. Ridicându-ne în picioare, am rupt-o la fugă. Singura noastră speranţă era să ne pierdem de urmăritorii noştri prin întuneric.

Soldaţii care trebuiau să ne escorteze au fugit ca să-şi scape vieţile, aşa că am fugit şi noi. Pentru câteva clipe, Alice alerga imediat în faţa mea, însă apoi am trecut pe lângă Vraci, care se lupta cu Cormac, magul captiv. L-am apucat de celălalt umăr pe individ şi, împreună cu magistrul meu, l-am târât

înainte. Însă era inutil. Când am privit înapoi, am văzut torţele pâlpâind şi am auzit bubuitul paşilor. Se apropiau de noi cu repeziciune. Iar mersul devenea tot mai anevoios. Terenul era neregulat şi tot plescăiam prin apă. Intram în mlaştină.

Fără îndoială că existau şi drumuri sigure prin ea, însă acum eram împrăştiaţi, călăuzele noastre aflându-se undeva înainte, şi mă temeam că ne-am putea poticni în cine ştie ce loc primejdios, care să ne înghită cu totul. Însă cea mai mare ameninţare era acum aproape în spatele nostru, aşa că, acţionând simultan şi instinctiv, eu şi Vraciul i-am dat drumul prizonierului, împingându-l şi făcându-l să cadă în genunchi, şi ne-am răsucit pe călcâie, cu toiegele pregătite, pregătindu-ne să ne înfruntăm urmăritorii.

Îmi amintesc că m-am întrebat unde-o fi Alice – era neînarmată şi nu putea să facă faţă unei bătălii, însă nu-şi permitea nici să se aventureze prea departe de protecţia oferită de urciorul cu sânge. Dar apoi am fost silit să mă concentrez asupra primejdiei imediate. Un mag bărbos, agitând o spadă în mâna dreaptă şi o torţă în stânga, venea în fugă drept spre mine, ţintindu-mi capul, cu gura larg căscată, arătându-şi dinţii; semăna cu un animal sălbatic.

Neluând în seamă spada, mi-am repezit baza toiagului spre fruntea lui. Lovitura şi-a atins ţinta, la forţa ei adăugându-se şi inerţia avântului său. Omul s-a prăbuşit, şi spada i-a zburat învârtindu-se din mână. Însă mai erau şi alţi bărbaţi înarmaţi şi ne înconjurau. Timp de câteva clipe, am luptat spate în spate cu magistrul meu. Din nou, ne-am apăsat aproape simultan butoanele toiegelor, făcând să iasă lamele. Acum, era vorba să omori sau să fii omorât. Ne-am luptat cu disperare, învârtindu-ne şi împungând, însă până la urmă, sub presiunea atacului, am ajuns să ne despărţim.

Ameninţat din toate părţile şi fără cineva care să-mi acopere spatele, începusem deja să obosesc; atacatorii erau inepuizabili. Am crezut că totul s-a terminat pentru mine, însă mi-am întrezărit deodată scăparea. Trei soldaţi mă presau cu hotărâre, însă numai unul avea o torţă. I-am zburat-o din mână, iar torţa a căzut, stingându-se în contact cu pământul îmbibat de apă şi cufundându-ne în întuneric.

În zăpăceala creată, m-am avântat spre ceea ce credeam că ar fi sud-estul, în direcţia râului Inny. Vraciul spusese că, dacă

situaţia se complica, aveam să ne întâlnim acolo. Ei bine, se complicase, nu glumă, şi îngrijorarea mea cu privire la Alice sporea tot mai mult. Dacă se îndepărta prea tare de urciorul cu sânge, Diavolul avea să vină după ea.

Încercarea noastră de evadare împreună cu ostaticul se soldase cu un dezastru. Eram risipiţi, fugari, iar magii îl recuperaseră în mod sigur. Acum, puteau să-şi vadă mai departe de ceremonie. Alianţa avea în faţă vremuri tare întunecate.

La un moment dat, m-am oprit şi am privit în urmă, ascultând concentrat. Nici semn de urmăritori; în schimb, ochii mi se adaptaseră acum la întuneric şi puteam să văd îndepărtatele focuri de tabără, nu mai mari decât nişte gămălii minuscule de ac luminând prin întuneric. Aşa că mi-am continuat drumul cu mai multă precauţie, încercând adâncimea apei din faţa mea cu ajutorul toiagului. Nu o dată, asta m-a salvat de înec sau de pericolul de a fi înghiţit de mlaştină. Chiar şi-aşa însă, mă poticneam în permanenţă de smocuri mari de iarbă de mlaştină sau mă cufundam până la genunchi în apa împuţită şi rece ca gheaţa.

Amintirea hărţii lui Shey mă ajuta să-mi fac o oarecare idee despre cât de mult ar trebui să dureze călătoria şi despre faptul că înaintarea avea să fie dificilă. Mi-am amintit că trebuia să mă menţin bine de tot la nord faţă de munţi dacă voiam să ajung la râu. În afara faptului că aveam cunoştinţe destul de vagi în legătură cu terenul, ştiam că undeva, la marginea sudică a dealurilor, se găsea inelul fortului Staigue. Unii dintre magi şi slujitorii lor se aflau încă acolo; prin urmare, era un loc care trebuia evitat cu orice preţ.

Trecerea timpului era greu de estimat, însă până la urmă cerul din faţa mea a început să se lumineze şi am ştiut că nu va mai dura mult până la venirea zorilor. Sperasem că asta mă va ajuta să-mi stabilesc poziţia faţă de munţi şi să găsesc râul, însă n-a fost să fie. Curând, fuioare de ceaţă au început să şerpuiască spre mine şi am fost învăluit foarte repede într-o negură densă. Aerul era nemişcat şi, în afara zgomotului propriei mele respiraţii şi a lipăitului ghetelor prin mlaştină, domnea tăcerea.

Mai târziu, în lumina timpurie a zorilor, am văzut o colibă conturându-se în faţa mea prin ceaţă. Pe uşa ei a ieşit un

bărbat înalt şi subţire, ducând o spadă pe umăr. Purta o haină cu glugă, nu foarte diferită de a mea, însă nu i se vedea nici fir de păr pe frunte. Din depărtare, arăta ca un cosaş pornind spre o zi de trudă, nerăbdător să profite din plin de puţinele ore ale unei zile de iarnă. Mi-a ieşit în cale şi mi-a adresat un zâmbet larg. Abia atunci am remarcat cât de palidă îi era faţa îngustă. Nu era faţa cuiva obişnuit cu munca în aer liber.

— Pari să te fi rătăcit, băiete. Încotro te îndrepţi? M-a întrebat cu o voce aspră precum orăcăitul unei bătrâne broaşte-bou.

Pielea îi era întinsă peste pometţi; de foarte aproape, părea un pic îngălbenită, de parcă ar fi fost bolnav de curând. Avea ochii adânciţi în orbite, cufundaţi parcă în craniu, pleoapele grele şi cute de piele lăsate peste ele.

— Mă îndrept spre râu, i-am zis. Trebuie să mă întâlnesc acolo cu câţiva prieteni.

— Ai luat-o puţin câş – ar trebui să mergi într-acolo, mi-a zis el, arătându-mi într-o direcţie care părea să fie mai spre est. Ai mers toată noaptea?

Am încuviinţat.

— Ei bine, în cazul ăsta, înseamnă că ţi-e frig şi foame. Jupâneasa Scarabek o să-ţi dea ceva de mâncare şi-o să te lase o vreme să te încălzeşti la foc, mi-a zis el, arătându-mi spre uşa de la intrarea în colibă. Bate încet, să nu-l trezeşti pe ăl’ mic, şi roag-o de ceva de-ale gurii. Spune-i că te-a trimis Shaun Slăbănogul.

Înfăţişarea omului mi se părea neobişnuită, însă aveam nevoie urgentă de hrană şi de adăpost. I-am mulţumit înclinându-mi capul, după care m-am îndreptat spre colibă şi am ciocănit încetişor la uşă, încercând să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă.

Am auzit lipăit de tălpi goale şi uşa s-a întredeschis.

Înăuntru era întuneric, dar mi s-a părut că zăresc un singur ochi, care privea fără să clipească.

— M-a trimis Shaun Slăbănogul, i-am zis cu voce scăzută, ca să nu-i trezesc copilul. El mi-a spus c-o să-mi daţi ceva de mâncare, vă rog. Dacă nu vă supăr prea tare…

Pentru ceea ce mi s-a părut că a durat o veşnicie, nu mi-a răspuns nimic, însă apoi uşa s-a deschis fără zgomot şi am văzut o femeie înfăşurată într-un şal verde din lână. Probabil că e jupâneasa Scarabek, m-am gândit. Avea o înfăţişare tristă

şi, la fel ca Shaun, o piele foarte palidă, cu ochii înroşiţi, care dădeau de înţeles fie că plânsese de curând, fie că stătuse trează toată noaptea. Da, probabil că pruncul o ţinuse trează.

— Intră, m-a îndemnat cu o voce blândă şi mi-aduc aminte că m-am gândit atunci cât de mult contrasta cu orăcăitul răguşit al lui Shaun Slăbănogul. Dar toiagul să ţi-l laşi afară, mi-a atras ea atenţia. Nu avem trebuinţă de lucrările vracilor pe-aici.

Fără să mă gândesc, m-am supus imediat, rezemându-mi toiagul de un perete, în apropierea ferestrei, după care am intrat în colibă. Era mică şi primitoare, cu un foc din turbă dogorind în vatră. Două taburete erau aşezate în faţa căminului, iar lângă perete se vedea un mic leagăn; în drum spre bucătărie, Scarabek l-a pus în mişcare ca să-i facă plăcere bebeluşului.

După câteva clipe, s-a întors ţinând în mâini un mic castron, pe care mi l-a întins.

— Uite… asta-i tot ce am, puţin terci de ovăz. Suntem oameni sărmani. Vremurile sunt grele, şi eu trebuie să mă gândesc la nevoile familiei mele.

I-am mulţumit şi am început să mănânc din terciul subţire folosindu-mă de degete. Era rece şi un pic cam lipicios, dar după ceea ce-mi spusese adineauri, m-am străduit să nu-mi trădez neplăcerea. Şi, la drept vorbind, nu avea deloc un gust neplăcut: doar puţin cam neobişnuit, cu un iz picant. Însă, ciudat lucru, mă făcea să-mi simt gura foarte uscată.

— Mulţumesc, i-am zis după ce mi-am terminat terciul, având grijă să înfulec până la ultima fărâmă. Aş putea cumva să vă deranjez pentru un pahar de apă?

— Nu ai nevoie de apă, mi-a răspuns Scarabek pe un ton misterios. De ce nu te întinzi în faţa focului, să-ţi odihneşti oasele tinere până când se-ntunecă?

Lespezile din piatră erau tari şi reci, cu toată apropierea focului, însă mă simţeam dintr-odată extrem de istovit, iar ceea ce-mi propunea mi se părea că ar fi o idee bună. Aşa că m-am întins în faţa vetrei.

— Închide ochii, mi-a ordonat Scarabek. Ar fi mai înţelept. Va fi mai bine pentru noi toţi de îndată ce se va întuneca.

Îmi amintesc că vorbele ei mi s-au părut foarte ciudate şi că m-am simţit derutat. Ce-o fi vrut să spună? Cum să fie

întunericul „mai bine pentru noi toţi”? Şi, mai mult decât atât, soarele nu răsărise decât de o jumătate de oră. Mai erau nouă ore până să se întunece. Ea se aştepta ca eu să stau întins acolo atât de mult timp? Dar nu aveam ceva de făcut? Trebuia să mă întâlnesc cu cineva. Însă nu reuşeam să-mi amintesc cu cine şi nici unde.

CAPITOLUL 09

DEGETE MICI ȘI RECI

Am deschis ochii; era întuneric în colibă şi mă simţeam înţepenit şi înfrigurat. Focul se stinsese, însă pe policioara căminului ardea o lumânare.

Mă simţeam cu desăvârşire istovit şi nu-mi doream decât să închid ochii şi să mă cufund la loc într-un somn adânc. Tocmai eram pe cale să fac asta când am văzut ceva care m-a determinat să icnesc îngrijorat. Leagănul copilului se răsturnase şi rămăsese trântit într-o rână!

Şi iată-l şi pe prunc, jumătate afară, jumătate înăuntru, încă înfăşurat într-o pătură din lână. Am încercat s-o strig pe maică-sa, însă când am deschis gura, nu mi-a ieşit decât un cârâit slab. Atunci mi-am dat seama că respiram precipitat; inima îmi fâlfâia în piept cu o bătaie înfricoşător de neregulată, făcându-mă să mă tem că s-ar putea opri în orice clipă. Eram incapabil să-mi mişc membrele.

Oare să fi fost grav bolnav? M-am întrebat. Să mă fi molipsit de cine ştie ce soi de febră prin ţinuturile mlăştinoase?

Deodată, mi s-a părut că văd mişcându-se pătura bebeluşului. A fost ca un fel de zvâcnet, după care a început să se ridice şi să coboare ritmic, dând de înţeles că pruncul respira încă şi că supravieţuise căzăturii. Am încercat din nou să-i strig mama, însă tot n-am izbutit să scot decât un sunet slab, iar efortul mi-a făcut inima să se avânte într-un fâlfâit atât de iute, încât am început să tremur din tot corpul, temându-mă că o să mor.

Dintr-odată, mi-am dat seama că pătura din lână se mişcă de-acum în cu totul alt fel. Că părea să se apropie încetul cu încetul de mine. Dar cât de mare să fi fost copilul? Destul cât să se poată târî aşa? Şi chiar dacă era complet acoperit de pătură şi n-avea cum să vadă încotro mergea, se îndrepta

direct spre mine. Oare putea să-mi audă respiraţia? Îşi căuta alinare? Dar de ce nu venea Scarabek să vadă ce face?

Atunci, am auzit un sunet straniu. Venea dinspre bebeluş. Cu toată liniştea desăvârşită din încăpere, nu auzeam niciun fel de respiraţie; doar un soi de pocnet ritmic. Suna ca un scrâşnet din dinţi. Deodată, mi s-a făcut frică. Bebeluşii atât de mici nu au dinţi!

Nu, trebuia să fie altceva. În momentul în care gândul acesta mi-a pătruns în minte, un fior rece mi-a străbătut şira spinării, ca un avertisment că foarte aproape de mine se afla ceva venit din Întuneric. M-am străduit cu disperare să-mi mişc membrele, însă şi acum îmi erau ca paralizate. Zăceam acolo, privindu-l neputincios.

În timp ce bebeluşul se apropia de mine, pătura din lână mi s-a părut că se frământă şi am auzit un icnet straşnic, ca şi cum ceea ce s-ar fi aflat sub ea şi-ar fi ţinut respiraţia multă vreme, iar acum avea nevoie disperată de energie pentru cine ştie ce efort imens.

Ajungând la picioarele mele, s-a oprit pentru câteva clipe. Din nou, am auzit ceea ce suna a altă inspiraţie uriaşă, însă de data asta am identificat sunetul: prima dată nu ghicisem bine. Adulmeca… adulmeca precum o vrăjitoare, adunând informaţii despre mine.

Desprinzându-se de gheata mea, a început să mi se mişte în sus pe trup, oprindu-se în dreptul pieptului. Încă o dată, a adulmecat zgomotos.

M-am cutremurat când a început să mi se caţere lent pe piept. Simţeam patru mici membre mişcându-se pe mine. Chiar şi prin veşminte, erau foarte reci, ca patru blocuri de gheaţă. Vietatea, ce-o mai fi fost, mi-a ajuns până la urmă în dreptul feţei şi am intrat în panică – inima a început să-mi bubuie cu şi mai mare sălbăticie. Ce să fie? Ce vietate oribilă o fi ascunsă sub pătura asta mişcătoare?

Am încercat să mă rostogolesc pe o parte, însă n-am reuşit să-mi adun puterile pentru aşa ceva. N-am izbutit decât să-mi ridic puţin capul. Nici să mă apăr cu mâinile n-am izbutit – îmi tremurau nefolositoare pe lângă corp, în timp ce râuleţe de sudoare mi se scurgeau de pe frunte, pătrunzându-mi în ochi. Eram incapabil să mă apăr.

Între timp, mi-a ajuns în dreptul gâtului şi s-a ridicat un pic în

mâinile sale mititele, vrând parcă să mă vadă la faţă; astfel, pătura i-a căzut şi, în acelaşi timp, am putut să-i zăresc şi eu chipul.

Mă aşteptam să am în faţa ochilor un monstru şi temerile mi s-au împlinit întru totul… dar nu aşa cum mă aşteptam.

Capul nu-i era mai mare decât al unui copil de două sau trei luni, însă avea figura unui bătrân; înfăţişarea îi era plină de răutate şi de o anume nevoie disperată. Şi semăna foarte mult cu Shaun Slăbănogul, cosaşul care mă trimisese aici după mâncare. Am înţeles deodată că, deşi fusesem hrănit, fiindcă mi se dăduse un pic de terci, eram în acelaşi timp şi hrană – sursă de alimentaţie pentru fiinţa asta grotescă. Iar ceea ce mâncasem conţinea probabil o substanţă adormitoare, menită să mă facă slab şi neputincios. Acum, creatura şi-a deschis gura larg, dezvăluindu-şi dinţii lungi şi ascuţiţi precum acele, ţintindu-mi gâtul.

I-am simţit degetele mici şi reci pe gât; apoi, o durere bruscă şi ascuţită, când dinţii mi-au străpuns carnea. A început să sugă zgomotos şi mi-am simţit sângele sorbit din trup… şi, odată cu el, viaţa.

Nu aveam putere să mă împotrivesc. Simţeam puţină durere, mai degrabă o senzaţie că plutesc către moarte. Cât să fi durat, habar n-am, însă primul lucru de care am fost conştient pe urmă a fost imaginea lui Scarabek intrând cu paşi hotărâţi în încăpere, cu umbra pâlpâindu-i pe tavan în lumina lumânării. Traversând camera, a desprins cu blândeţe vietatea de pe mine; am simţit o smucitură la gât când i-au ieşit dinţii de acolo. A dus-o apoi în leagănul care încă zăcea într-o rână şi a înfăşat-o la loc în pătura din lână.

Pe urmă, a început să-i cânte cu voce scăzută: un cântec de leagăn care putea fi folosit ca să liniştească un copil normal. Apoi, a îndreptat leagănul şi a aşezat creatura înăuntru, potrivind cu grijă pătura ca să-i ţină de cald.

După ce-a terminat cu toate astea, Scarabek s-a întors la mine şi m-a privit stăruitor, iar eu am observat că se schimbase la faţă. Înainte, probabil că se folosise de cine ştie ce farmec ca să se deghizeze. Acum, adevărul ieşea la iveală şi am recunoscut-o imediat. Nu exista urmă de îndoială: era vrăjitoarea celtică din visele mele. Aceştia erau ochii – unul verde, celălalt albastru – pe care-i văzusem înăuntrul norului

în timp ce ne apropiam de Irlanda şi când am înfruntat năhoada în Dublin şi m-am cutremurat văzând cu câtă răutate mă priveau.

Dar cum era cu putinţă? Cum s-ar fi putut întoarce din morţi după ce-i mâncaseră câinii inima?

— Tom Ward! Cât de uşor mi-ai picat în mână! Încă de când te-ai apropiat de ţărmurile noastre, te-am urmărit şi am aşteptat! A strigat ea. N-am avut nevoie decât de cel mai *simplu* dintre descântece ca să te ademenesc în coliba mea. Şi cât ai fost de ascultător, lăsându-ţi preţiosul toiag afară! Acum, eşti cu totul în puterea mea. Viaţa mi se va sfârşi curând, fiindcă îmi dăruiesc spiritul ca sacrificiu pentru Pan. Tu vei muri, la rândul tău, dar numai după ce vei îndura chinuri cumplite pentru ce i-ai făcut soră-mii!

Surori… Oare fuseseră gemene? Semănau atât de mult! Aş fi vrut s-o întreb, însă eram într-atât de slăbit, încât aproape că nu puteam nici să trag aer în piept. Cât sânge mi-o fi sorbit mica vietate? M-am întrebat. M-am zbătut să rămân conştient, însă am simţit cum capul începe să mi se învârtească şi m-am prăbuşit în beznă. Vrăjitoarea îmi promisese că mă va face să sufăr, însă eu deja mă simţeam aproape de moarte… cu toate că nu exista vreo urmă de teamă, ci doar o teribilă epuizare.

* * *

Nu ştiu cât timp am zăcut inconştient, dar când mi-am revenit, am auzit voci: un bărbat şi o femeie discutau încet între ei. Am încercat să desluşesc ce spuneau – era ceva despre gorgane şi un drum spre nord. Până la urmă, mi-am găsit forţa de a deschide ochii. Cei doi mă priveau de deasupra: erau Scarabek, vrăjitoarea, şi bărbatul căruia i se spunea Shaun Slăbănogul.

Dar era el într-adevăr un bărbat, sau altceva? Îşi lăsase gluga pe spate, scoţând la iveală un chip scheletic, pe care aproape că puteai să-l iei drept cel al unui cadavru. Oasele craniului erau clar vizibile, pielea subţire şi uscată ca foiţa de pergament, iar ţeasta lipsită de păr se vedea acoperită de petice de piele uscată, solzoasă.

— Are o armă ucigătoare ascunsă în buzunarul stâng al pelerinei, a zis Scarabek. Ia-i-o, Shaun. Eu nu pot s-o ating.

Shaun Slăbănogul şi-a vârât mâna în buzunarul meu. Nu aveam forţă să mă împotrivesc, aşa că mi-a scos lanţul de

argint de acolo. Cât timp l-a ţinut în mână, i-am zărit suferinţa pe chip; cutremurându-se, l-a lăsat să cadă pe jos, unde să nu-l pot eu ajunge.

— De el s-a folosit ca să-mi lege sora înainte să fie omorâtă. Dar nu va mai avea nevoie să-l folosească vreodată. Viaţa lui ca ucenic de vraci s-a sfârşit. Acum, o să-l ducem spre nord, Shaun, a zis vrăjitoarea. O să-l fac să sufere din plin, să simtă şi el câte ceva din suferinţele prin care am trecut eu.

Mă necăjea pierderea lanţului meu de argint, dar cel puţin mă consolam cu faptul că nu-mi descoperise urciorul cu sânge din buzunar.

Shaun Slăbănogul s-a apropiat iar de mine, m-a ridicat şi m-a aruncat pe umărul lui, exact cum obişnuia magistrul meu să care o vrăjitoare legată înainte de a o pune în groapă. Mă ţinea de picioare, astfel încât capul îmi atârna spre călcâiele lui. Îmi lipsea energia de a mă împotrivi şi simţeam un ciudat miros de mucegai emanând din el, duhoarea specifică unor locuri umede, subterane. Însă ceea ce mă dezarma cu adevărat era extrema răceală a trupului său; chiar dacă îl simţeam şi-l auzeam că respiră, era de parcă aş fi fost cărat în spinare de un mort.

Curios lucru, deşi trupul îmi era slăbit, mintea mi-a devenit neobişnuit de activă. Am încercat să experimentez ce m-a învăţat Vraciul şi să analizez cu grijă toate amănuntele situaţiei în care mă aflam.

După ce am ieşit din colibă, am pornit către nord, Scarabek mergând în faţă şi ducând creatura înfăşurată în şalul din lână aproape de pieptul ei, ca pe un bebeluş normal. Poate că era familiarul ei. De obicei, vrăjitoarele le dădeau familiarilor propriul sânge, însă adesea acesta era suplimentat cu sânge luat de la victimele lor. Cei mai obişnuiţi familiari erau pisicile, şobolanii, păsările şi broaştele râioase, însă câteodată vrăjitoarele foloseau şi vietăţi mai exotice. Pentru creatura pe care o căra ea nu găseam vreo denumire; cu siguranţă că nu era pomenită în Bestiarul Vraciului. Însă aveam de-a face cu o vrăjitoare dintr-o ţară străină, iar puterile şi obiceiurile ei îmi erau, în mare măsură, străine.

Spre est, cerul începea deja să se lumineze. Însemna că sigur dormisem timp de cel puţin o zi şi-o noapte. Ceaţa se ridica şi puteam să văd contururile a doi munţi înălţându-se în faţa

noastră, spre dreapta. Abia apoi am zărit şi altceva: forma inconfundabilă a unui gorgan funerar… şi ne îndreptam direct spre el. Era mic, depăşind cu foarte puţin dublul înălţimii unui om, şi acoperit cu iarbă. Când am ajuns la mai puţin de cinci metri depărtare de el, s-a produs un fulger puternic de lumină galbenă. Când s-a mai stins, am văzut silueta vrăjitoarei profilându-se în cadrul unei uşi rotunde.

Câteva clipe mai târziu, vântul s-a oprit şi aerul a devenit imediat simţitor mai cald; eram înconjuraţi de întuneric şi ne aflam chiar în interiorul gorganului. Brusc, a izbucnit o lumină şi am văzut că vrăjitoarea ţinea în mână o lumânare neagră, pe care tocmai o aprinsese prin mijloacele magiei. Înăuntrul gorganului erau o masă, patru scaune şi un pat, spre acesta din urmă arătând ea.

— Pune-l acolo deocamdată, i-a indicat ea lui Shaun Slăbănogul, care m-a trântit pe pat fără pic de menajament. E vremea să-l hrănim iar, a adăugat vrăjitoarea.

Am zăcut acolo timp de mai multe minute, străduindu-mă din răsputeri să mă mişc. Încă sufeream de acea stranie paralizie. Vrăjitoarea trecuse într-o altă încăpere din gorgan, însă Shaun rămăsese aici, tăcut, privindu-mă de sus cu ochii lui care nu clipeau. Începeam să mă simt puţin mai în putere, iar bătăile inimii şi ritmul respiraţiei îmi reveneau treptat la normal. Cu toate acestea, intuiam că Scarabek avea acum de gând să-mi dea să mănânc o nouă porţie de terci îmbibat cu otravă.

Măcar dac-aş fi putut să-mi redobândesc deplina stăpânire asupra membrelor…

S-a întors după câteva minute, ducând în mâini un castronel.

— Ridică-i capul, Shaun, a poruncit ea.

Shaun Slăbănogul m-a apucat cu mâna dreaptă de umăr, ridicându-mi partea de sus a trupului aproape la verticală. De data aceasta, vrăjitoarea adusese şi o mică lingură din lemn şi, în timp ce mi-o apropia de gură, mă ţinea ferm de frunte, iar Shaun îmi trăgea cu mâna stângă falca în jos, forţându-mă să-mi ţin gura larg căscată.

Vrăjitoarea mi-a tot îndesat în gură terciul picant până când am fost silit să înghit, fiindcă altfel m-aş fi înecat. În timp ce fiertura îmi aluneca în jos pe gâtlej, a zâmbit.

— Ajunge, deocamdată… dă-i drumul, a zis. Prea mult terci l-ar omorî şi am alte planuri pentru el, mai întâi.

Shaun Slăbănogul m-a lăsat la loc pe pat şi şi-a îndreptat apoi spinarea, rămânând lângă Scarabek. Sub privirile lor stăruitoare, simţeam cum mi se usca gura şi încăperea a început să se învârtească.

— Hai să mergem afară şi s-o luăm pe fată, am auzit-o spunând pe vrăjitoare. El e la loc destul de sigur aici.

Fata… *Care fată?* M-am întrebat. Era vorba despre Alice? Dar apoi, încă o dată, mi-am simţit inima palpitând şi m-am prăbuşit în beznă. O vreme, n-am mai ştiut altceva decât că mă tot visam zburând şi căzând. Din cine ştie ce motiv straniu, eram constrâns să mă arunc de pe o faleză, desfăcându-mi larg braţele, ca aripile unei păsări. Pe urmă însă, plonjam în picaj de pe cerul întunecat, pământul nevăzut năvălindu-mi în întâmpinare.

Am simţit cum cineva mă zgâlţâie cu brutalitate de umăr; apoi, faţa mi-a fost împroşcată cu apă rece. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Shaun Slăbănogul privindu-mă de sus şi i-am simţit mirosul respingător al răsuflării. Văzându-mă că m-am trezit, s-a tras înapoi, dezvăluind prezenţa în încăpere a altor două persoane. Una dintre ele era vrăjitoarea, iar cealaltă, Alice.

Mi-a sărit inima cât colo. Alice arăta răvăşită şi avea mâinile legate la spate.

— Of, Tom! A strigat ea. Ce ţi-au făcut? Arăţi tare bolnav…

Însă vrăjitoarea a întrerupt-o.

— Fă-ţi griji pentru tine, fetiţo! A repezit-o ea. Viaţa ta pe pământ e pe cale să se sfârşească. Până într-o oră, te voi oferi tatălui tău, Diavolul.

CAPITOLUL 10

ÎN GHEARELE DIAVOLULUI

În timp ce Shaun Slăbănogul mă ridica din nou, am auzit-o pe Scarabek strigând nu ştiu ce cuvinte aparţinând magiei negre. După câteva clipe, ne aflam afară din gorganul funerar. Era din nou întuneric şi vedeam pe cer secera lunii galbenă precum ceara; aerul era foarte rece, un strat de chiciură formându-se deja peste pământul moale, mlăştinos.

Am pornit spre nord, vrăjitoarea ţinându-şi degetele înfipte în părul lui Alice şi trăgând-o după ea. Familiarul fusese lăsat în

gorgan.
Alice nu fusese în raza acţiunii protectoare a urciorului cu sânge, aşa că m-am întrebat de ce nu venise deja Diavolul după ea. Amândoi ne aşteptaserăm ca, la cea dintâi ocazie ivită, el să-şi caute răzbunarea.
Prin urmare, vrăjitoarea avea să-l cheme acum? Dacă da, urciorul cu sânge îl va împiedica să se apropie. Ea n-o şti despre el? Sau îl va sparge şi ne va da pe amândoi pe mâna Diavolului?
Peisajul era sumbru şi lipsit de copaci, însă pământul era acoperit de mărăcini şi tufăriş, aşa cum era şi desişul încâlcit spre care ne-a condus până la urmă vrăjitoarea. Pe Alice a târât-o spre o tufă mare, spinoasă, legându-i părul de crengile-i întreţesute. Aruncat fiind pe umărul lui Shaun Slăbănogul, sub privirile mele îngrozite de ceea ce se petrecea, Scarabek a ocolit mărăcinişul de trei ori în sens invers mersului acelor de ceasornic, intonând descântece de magie neagră. Alice a început să plângă. Cunoştinţele ei despre acest meşteşug îi spuneau precis ce anume înfăptuia vrăjitoarea.
— Of, Tom! Mi-a strigat ea. Vrăjitoarea a făcut un târg cu Diavolul. Vrea să-ţi facă şi ţie rău. El o să sosească aici curând.
— Într-adevăr, aici va fi! A aprobat-o Scarabek. Aşa că e vremea să te ducem de-aici, ca Diavolul să poată veni să şi-o preia pe fată. Să mergem! I-a poruncit ea lui Shaun Slăbănogul.
Mă aşteptasem – şi sperasem – să fiu legat alături de Alice. Aveam încă urciorul cu sânge în buzunar, neştiut de vrăjitoare, aşa că el n-avea cum să-mi facă vreun rău.
Cu toate acestea, mă vedeam acum dus departe de Alice, la deal. Ne-am întors cu toţii privirile în urmă, de sus. Alice se zărea mică de tot, însă reuşeam să-i disting zvârcolirile disperate în încercarea de a se elibera din mărăciniş.
Foarte curând, aveam să-mi dau seama cât de amarnic mă înşelasem în privinţa lui Scarabek: ea ştia totul!
— Acum suntem suficient de departe, a zis ea, şi fata nu mai e sub protecţia urciorului pe care l-a făcut. Aşa că asta va fi prima dintre suferinţele pe care le vei îndura: să-l vezi pe Diavol cum îi răpeşte viaţa şi sufletul drăguţei tale prietene! E încântat că are ocazia să te facă să suferi. Dar nu-ţi face griji, nu-l voi lăsa să pună mâna pe *tine!* Am de gând să i te dau lui

Morrigan.

Un fulger a spintecat deodată văzduhul către apus, în timp ce nori negri goneau dinspre ţărm, întunecând stelele. În câteva secunde, a fost urmat de huruitul tunetului, iar apoi, în tăcerea care a urmat, am auzit un sunet nou: acela al unor paşi îndepărtaţi, dar foarte greoi, fiecare dintre ei fiind urmat de câte un sfârâit detunător.

Cu toate că era încă, în cea mai mare parte, invizibil, Diavolul tocmai începuse să se materializeze. Avea să ia acea formă imensă a ceea ce vrăjitoarele numesc „temuta sa maiestate”, o formă menită să insufle teama şi veneraţia tuturor celor care-l zăresc. Unii spun că vederea lui te poate face să mori de frică pe loc. Fără îndoială, era adevărat pentru cei mai emotivi, însă eu mă mai aflasem şi altă dată de faţă cu el când luase o astfel de formă, la fel şi Alice, şi supravieţuiserăm amândoi întâlnirii.

Eram prea departe ca să-i vedem urmele de paşi din ce în ce mai apropiate. Erau încinse şi, în timp ce copitele lui despicate puteau să ardă scândurile duşumelelor, lăsându-şi urmele în ele, pe un teren mlăştinos, cum era acesta, ar fi făcut doar ca pământul să scuipe şi să sfârâie, erupând în jeturi de aburi la fiecare atingere.

Cu toate că norii ajunseseră acum cam pe la jumătatea drumului lor pe cer, luna era încă în faţa acestei cortine întunecate în plină înaintare şi la lumina ei l-am văzut pe Diavol materializându-se complet. Până şi de la o astfel de depărtare, era enorm: gros şi musculos, cu trunchiul de forma unui butoi şi cu întregul trup acoperit de un păr des precum cel de taur. Imensele coarne i se curbau de pe cap şi coada îi şerpuia în sus, ca un arc, în urma lui.

Inima mi se suise în gât în timp ce-l priveam mergând cu paşi mari drept către Alice, care se zbătea zadarnic să se smulgă din mărăciniş. Puteam chiar să-i aud urletele de groază. Am încercat şi eu să mă smulg din strânsoarea lui Shaun Slăbănogul, însă era un individ foarte puternic şi, în starea mea de slăbăciune, eforturile îmi erau palide.

Profilându-se impunător deasupra lui Alice, Diavolul şi-a întins uriaşa lui mână stângă şi şi-a înfipt degetele în părul ei, aşa cum procedase şi vrăjitoarea, smulgând-o din mărăciniş şi ridicând-o, astfel încât să ajungă cu faţa în dreptul ochilor lui.

Alice a mai scos un urlet când i s-a desprins părul din desiş şi a început să plângă. Diavolul s-a aplecat mai aproape de ea, ca şi cum ar fi avut de gând să-i smulgă capul de pe umeri dintr-o muşcătură.

— Tom! Tom! A strigat ea. Adio, Tom! Adio!

La auzul acestor cuvinte, inima mi-a săltat până în gură şi abia am mai putut să respir. Asta să fi fost? Să se fi sfârşit cu adevărat, până la urmă? Diavolul o avea în ghearele lui şi eu nu mai puteam face nimic ca s-o salvez. Însă cum să mai trăiesc fără Alice? Lacrimile au început să mi se scurgă pe faţă şi am fost cuprins de hohote necontrolate. Era suferinţa iminentei pierderi, da, însă şi junghiurile provocate de empatia mea cu Alice.

Eram într-atât de apropiaţi, încât ştiam precis prin ce trecea. Sufeream de ce suferea ea. Să ştii că nu vei mai avea parte de tihnă pe lumea asta, să anticipezi o eternitate de suferinţă şi de teroare, iar sufletul să ţi se ofilească în întuneric, la cheremul Diavolului, care va născoci interminabile torturi ca să se răzbune pe ea, pentru necazurile şi durerile pe care ea i le provocase din cauza mea. Totul, din cauza mea. Era, pur şi simplu, prea mult de îndurat.

În clipa imediat următoare, totul s-a sfârşit. S-a iscat un fulger luminos, s-a auzit un huruit de tunet şi o rafală de vânt fierbinte ne-a pârjolit feţele. Mi-am închis strâns ochii şi, când am izbutit să-i deschid la loc, Diavolul dispăruse, luând-o pe Alice cu el.

Încă un junghi de suferinţă a pierderii mi-a strâns stomacul. Alice nu mai era acum pe lumea asta; nu mă mai simţisem niciodată atât de singur. Şi, în timp ce Shaun Slăbănogul mă căra mai departe, Scarabek mergea aproape de mine, alături, împroşcându-mă cu zeflemele crude.

Cu toate că rânjea încântată de lacrimile mele, care curgeau la fel de copios ca ploaia care se abătea asupra noastră, mie nu-mi păsa deloc de vorbele ei necruţătoare. Lacrimile mele erau pentru Alice şi pentru mine însumi. Acum, lumea se schimbase într-un mod cumplit. Îmi pierdusem mama şi tatăl şi amândouă pierderile fuseseră devastatoare, însă acum era cu totul altceva. Era o suferinţă mai presus chiar decât cele provocate de pierderea părinţilor. Pe Alice o numisem prietena mea, mă ţinusem cu ea de mână, stătusem alături de ea. Însă

abia acum, când fusese smulsă de lângă mine pentru totdeauna, înţelegeam pe deplin adevărul.

O iubeam pe Alice, iar acum, ea nu mai era.

După ce vrăjitoarea şi-a recuperat creatura lăsată în gorgan, ne-am întors la colibă, şi Shaun Slăbănogul m-a trântit pe pat ca pe un sac cu cartofi stricaţi.

Scarabek m-a privit cu dispreţ.

— Chiar dacă ai plânge tu un ocean de lacrimi, mi-a şuierat ea, durerea ta nu va putea nici măcar să se apropie de-a mea. Mi-am iubit sora ca pe mine însămi, fiindcă ea era într-adevăr în mine, iar eu eram în ea!

— Ce vrei să spui? Am întrebat-o.

Cu toată suferinţa, vraciul din mine aştepta, ascuns imediat sub suprafaţă. Magistrul meu mă învăţase să mă folosesc de fiecare ocazie ca să învăţ tot ce se poate despre duşmanii noştri, astfel încât să am şanse mai mari să-i înfrâng în cele din urmă.

— Eram gemene, mi-a răspuns ea. Vrăjitoarele gemene sunt ceva atât de rar, încât o singură dată până acum s-a mai văzut aşa ceva în ţara noastră. Împărtăşeam o singură minte – o minte care controla două trupuri. Vedeam prin ochii ei, iar ea, prin ai mei.

— Dar ochii tăi nu sunt la fel ca ai ei! Unul e albastru, iar celălalt, verde… de ce sunt aşa? Am întrebat-o, mânat de curiozitate.

— Odinioară, ambii mei ochi au fost albaştri, însă după moartea surorii mele am rătăcit printre Dealurile scobite, căutând putere, mi-a răspuns vrăjitoarea. Oricine stă prea mult timp acolo se schimbă. Însă eram mai apropiate decât ţi-ai putea tu imagina vreodată. Tot ce-a trăit ea am trăit şi eu. Durerile pe care le-a simţit le-am simţit şi eu. Am fost acolo când ai trădat-o şi ai omorât-o. Jumătate din mine a fost sfâşiată la moartea ei.

— Dac-ai fost acolo, atunci ştii că n-am omorât-o eu, am protestat. Ci magistrul meu, Bill Arkwright.

— Nu minţi! Voi doi lucraţi împreună atunci. I-aţi pus la cale moartea. A fost un şiretlic – născocirea ta.

Am clătinat slab din cap.

— Nu e adevărat. Eu mi-aş fi ţinut partea de înţelegere.

— De ce l-aş crede eu pe ucenicul unui vraci? Ceea ce spui tu

contează prea puţin şi nu va schimba cu nimic ce am eu de gând.

— Şi ce-o să faci acum cu mine? M-am interesat.

Era mai bine să ştiu ce rău mă aştepta. Cu tot necazul meu, încă încercam să-mi calculez şansele – căutam orice posibilitate de scăpare, oricât de firavă. Lanţul meu de argint încă se afla pe podea, acolo unde-l, azvârlise Shaun Slăbănogul. Totuşi, când l-am privit cu coada ochiului, Scarabek mi-a zâmbit cu răutate.

— Uită de el. Zilele în care mânuiai o astfel de armă s-au dus. Vei fi prea slab ca s-o mai poţi folosi, fiind hrană pentru Konal. O să i se facă foame iar, până într-o oră.

— Konal e familiarul tău?

Vrăjitoarea a clătinat din cap.

— Nu, Konal e iubitul meu fiu, iar tată îi e Shaun Slăbănogul, păzitorul gorganelor, al cărui timp pe pământ e acum scurt. Un păzitor are un singur fiu, născut de o vrăjitoare... copilul care-i va lua locul şi-i va juca rolul în continuare.

— Păzitorul? De ce e numit aşa?

— Denumirea e potrivită. Păzitorii întreţin numeroasele gorgane risipite prin ţara noastră. Odinioară, ele conţineau osemintele morţilor din vechime, însă acum sunt refugiul vrăjitoarelor celtice. Shaun menţine puterea magiei şi îi domoleşte pe cei care le-au făcut, fiindcă spiritele lor nu sunt niciodată prea departe. El le jertfeşte sânge.

Un gând oribil m-a izbit atunci. Oare Shaun Slăbănogul avea nevoie de sânge la fel ca fiul său? Mi-am ridicat repede privirea spre păzitor, care mi-a răspuns cu un zâmbet răutăcios.

— Îţi citesc frica pe faţă, mi-a zis el. Tu crezi c-o să-ţi sorb şi eu sângele? Aşa e?

M-am făcut mic în faţa lui. Oare era capabil să-mi citească gândurile?

— Ei bine, nu e nevoie să te temi în privinţa asta, m-a asigurat Shaun Slăbănogul. Eu jertfesc sângele animalelor. Un păzitor rareori ia sânge omenesc. Atunci însă, dacă setea îi e mare, îşi secătuieşte victimele până când le omoară.

— Dar nimic din toate astea nu te interesează, l-a întrerupt vrăjitoarea, fiindcă tu mai ai, poate, mai puţin de o săptămână de trăit. Curând, vom fi în Killorglin, iar suferinţele ţi se vor

înteţi. Am vorbit destul. Shaun, mai adu terci!

M-au hrănit din nou cu sila, de data aceasta cu o cantitate mai mică; apoi, în timp ce zăceam acolo neputincios, cu gura uscată şi o senzaţie de parcă aş fi avut pietriş în gât, iar lumea începea să se învârtească în jurul meu, vrăjitoarea şi-a adus pruncul la mine. L-a desfăşat parţial de pătură şi l-a aşezat pe Konal aproape de gâtul meu. După câteva clipe, i-am simţit înţepăturile dinţilor ascuţiţi şi, sub ochii lui Scarabek, care veghea deasupra, sângele mi-a fost sorbit încetul cu încetul.

Gândurile mele se îndreptau încă spre soarta lui Alice, iar durerea îmi ajunsese în gât şi în piept, aproape sufocându-mă. Slăbiciunea care mă cuprindea reprezenta o uşurare – terciul otrăvit şi lenta pierdere a sângelui m-au cufundat într-o binevenită inconştienţă.

CAPITOLUL 11

ŢAPUL DIN KILLORGLIN

Mi-aduc aminte foarte puţine. Probabil că am mers pe cai: ca de la mare depărtare, am auzit zgomot de copite, şi trupul mi-a fost zguduit şi smucit în repetate rânduri. Ori că am fost într-o căruţă, ori legat de spinarea unui ponei, nu ştiu sigur – poate, pe toată durata călătoriei, să se fi întâmplat amândouă.

Următoarea mea amintire limpede era de când stăteam pe un maldăr de paie murdare, într-un pod prăfuit. Era plin de gunoi şi drapat cu enorme pânze de păianjen, presărate cu stârvuri uscate de muşte; păianjenii stăteau ghemuiţi prin unghere întunecate, pregătiţi să ţâşnească asupra următoarelor victime. Lumina zilei pătrundea prin unica fereastră – o lucarnă montată în tavanul înclinat drept deasupra mea. Auzeam ţipetele şi cârâielile pescăruşilor care umblau pe acoperiş. Eram singur în încăpere, cu mâinile legate la spate; în schimb, picioarele îmi erau libere.

Mă simţeam neputincios, însă din cea de-a doua încercare am reuşit să mă ridic anevoie în picioare. Auzeam şi alte zgomote – uneori, *tropa-trop* de copite şi strigăte omeneşti, în stilul cântat al negustorilor din pieţe. Am bănuit că am fost dus înapoi în Killorglin. M-am lăsat peste clanţa uşii, însă era încuiată, aşa că m-am tot mişcat prin podul acela, căutând ceva care m-ar putea ajuta să evadez. Poate că exista ceva

tăios, care să-mi reteze legăturile…

Nici nu-mi începusem bine cercetările, că în încăpere s-a şi aşternut întunericul. Să fi fost vreun nor negru şi dens, care o fi acoperit soarele? Să se fi apropiat vreo furtună? Mă tot întrebam. Zgomotele străzii au început şi ele să se stingă treptat, până când n-am mai auzit nimic de dincolo de zidurile închisorii mele: eram captiv într-un cocon de tăcere.

Pe urmă, temperatura a început să scadă vertiginos; asta mă prevenea că se apropia o creatură a Întunericului.

M-am aşezat într-un colţ, lipindu-mă cu spinarea de perete, ca să nu mă poată ataca nimic din spate. Nu aveam arme cu care să mă apăr. Măcar dac-aş fi avut mâinile libere, mi-am zis. Faptul că-mi erau legate mă făcea să mă simt vulnerabil.

Ceva a început să-mi şuşotească la ureche. Mai întâi, m-am gândit că ar putea să fie o năhoadă şi întregul trup a început să-mi tremure de frică, însă apoi mi-am dat seama că era alt soi de spirit. Vorbele îi erau doar pe jumătate formate şi de neînţeles, însă aveau o forţă malefică. După alte câteva clipe, i s-au alăturat şi altele; câte anume, nu puteam să ştiu precis, însă entităţile erau aproape şi am zărit fulgere ale unei sinistre lumini purpurii dând roată podului întunecos şi apropiindu-se din ce în ce mai mult. Degete subţiri au început să mă tragă de urechi, după care mâini puternice mi-au cuprins gâtul şi m-au strâns. Era o fantomă sugrumătoare, una puternică, şi eu eram neputincios în faţa ei.

Un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu are o anume imunitate împotriva unor spirite atât de primejdioase, însă eu nu întâlnisem niciodată unul atât de puternic; am început să mă sufoc, traheea fiindu-mi strangulată de degete invizibile. M-am chinuit să respir, încercând să găsesc în minte ce anume din pregătirea mea mi-ar putea fi de ajutor. Am icnit, simţind cum suflarea începe să mă părăsească.

Dar apoi, dintr-odată, presiunea asupra gâtului meu a slăbit, şi vocile acelea şoptite au tăcut, din fericire. Totuşi, răgazul meu n-a dăinuit decât câteva clipe, fiindcă un glas profund şi înfiorător le-a luat locul: acela al Diavolului.

— Acum o am cu mine pe prietena ta Alice, mi-a zis el cu o voce batjocoritoare. Ţi-ar plăcea s-o auzi?

Până să-i răspund, am auzit pe cineva hohotind de plâns. Sunetul părea să ajungă la mine de la o distanţă foarte mare,

însă ceea ce auzeam era plânsul unei fete. Să fi fost, într-adevăr, Alice sau cine ştie ce truc de-ale Diavolului? Nu degeaba una dintre titulaturile sale era aceea de Tatăl Minciunilor.

— E înfricoşată şi suferă, Tom. Te îndoieşti? Curând, i te vei alătura. Deja aproape că pot să te ating. Eşti aproape… atât de aproape, foarte aproape…

Avea destulă dreptate. Nu puteam să-l văd de-a binelea, însă îi simţeam răsuflarea fierbinte, fetidă, pe faţă şi aveam senzaţia apropierii a ceva uriaş şi înspăimântător.

Diavolul se ghemuise în faţa mea, încordându-se să mă ajungă şi să mă prindă.

— N-ai vrea să vorbeşti cu prietena ta, Tom? Poate că auzul vocii tale îi va mai alina puţin suferinţele… a gâjâit el.

N-am ascultat de raţiune şi am strigat-o. Pur şi simplu, nu puteam suporta s-o aud plângând aşa, prin întuneric.

— Alice! Alice! Sunt eu, Tom! I-am strigat. Ţine-te bine, fii tare. Te scot eu cumva de-acolo! Şi-o să te aduc înapoi acasă!

— Mincinosule! A strigat Alice. Nu mă minţi tu pe mine. Tu nu eşti Tom. Mi-a ajuns cât am fost înşelată!

— Eu sunt, Alice, ţi-o jur!

— Diavole! Demone! Lasă-mă în pace!

Cum aş fi putut s-o conving că eram într-adevăr eu? Ce-aş fi putut să-i spun, ca să i-o dovedesc mai presus de orice îndoială? Dar, până să-mi poată veni ceva în minte, Alice a început să urle, ca şi cum ar fi îndurat suferinţe cumplite.

— Te rog, nu mă mai chinui! Termină! Termină! Nu mai pot să suport. O, te implor, nu mai face asta!

Apoi, a încetat să mai implore, însă a reînceput să plângă şi să geamă, pradă unei mari dureri.

— Ţi-ajunge cât ai auzit, Tom? M-a întrebat Diavolul. N-o să mai treacă mult timp până când îi vei împărtăşi chinurile. Iar ceea ce îndură ea e cu mult mai rău decât încercările la care e supusă o vrăjitoare. Gândeşte-te la înţepăturile unor ace ascuţite; imaginează-ţi povara unor stânci grele care-ţi strâng pieptul; simte flăcările pâlpâind, din ce în ce mai aproape de stâlp. Carnea se umple de băşici, iar sângele clocoteşte. Doare foarte rău, însă până la urmă moartea aduce eliberarea. Pentru Alice însă nu există o asemenea izbăvire. Ea e prizoniera Întunericului şi va fi chinuită veşnic. Veşnic! Asta

înseamnă că va continua pentru *totdeauna!* Şi mă voi întoarce foarte curând să te iau şi pe tine. Puterea urciorului aproape că s-a risipit.

L-am simţit pe Diavol îndepărtându-se de mine, iar ţipetele lui Alice s-au stins treptat, până când s-a lăsat din nou tăcerea. Tremuram de emoţie. Nu puteam să fac nimic ca s-o ajut pe Alice, în oricare privinţă; era mai mult decât puteam să îndur.

Treptat, lucrurile au revenit la normal: strigătele negustorilor din stradă au reînceput să se audă de afară, iar podul s-a luminat tot mai mult. M-am străduit să mă pun pe picioare şi, aproape înnebunit de ce auzisem, m-am împleticit de la un perete la altul până când m-am prăbuşit şi mi-am pierdut din nou simţirea.

Următorul lucru de care am fost conştient era că Shaun Slăbănogul mă zgâlţâia de umăr.

Stăteam în şezut, sprijinit cu spinarea de peretele de lângă uşă. Pe podea, alături de mine, erau un castron cu un lichid întunecat, aburind, şi o lingură. Shaun a cufundat lingura în lichid şi mi-a dus-o încetişor la gură. Am încercat să mă sucesc, însă el mi-a ţinut capul cu mâna liberă şi mi-a îndesat lingura printre buze. O mare parte din lichidul fierbinte s-a scurs pe jos, însă mi-am dat seama că nu mai avea izul acela picant: nu mai era terciul otrăvit. Avea gust de supă din coadă de vacă.

— Nu e nimic care să-ţi facă rău în asta, m-a asigurat Shaun Slăbănogul. E hrănitoare – mi-a zâmbit răutăcios – ca să te mai ţină în viaţă pentru puţin timp.

Nu ştiam sigur dacă era cazul să-l cred sau nu, însă eram prea slăbit şi prea obosit ca să mă împotrivesc, aşa că l-am lăsat să-mi vâre în gură conţinutul castronului cu supă până la ultima picătură.

Pe urmă, Shaun a descuiat uşa şi m-a scos afară din pod, săltându-mă din nou pe umăr ca pe un sac cu cartofi. Între timp, se însera, iar piaţa era pustie, excepţie făcând un grup de siluete în pelerine, strânse în jurul unei construcţii înalte de lemn, plasate în cel mai ridicat punct al pieţei înclinate, de formă triunghiulară. Aşa mi-am dat seama că reclădiseră turnul de lemn.

Alături de construcţia aceea se afla un butuc mare, cu o

ciudată adâncitură curbată în partea de sus. Mai văzusem un astfel de butuc în satul Topley, aproape de ferma în care mă născusem. Nu-l mai folosiseră de mai bine de o sută de ani, însă nimeni nu-i uitase menirea. Era butucul călăului. Victima îşi lăsa capul pe el înainte de a-i fi retezat de gâde.

Shaun Slăbănogul m-a pus jos, pe picioare, şi am rămas pe loc, clătinându-mă. O mână m-a apucat de umăr ca să mă stabilizeze şi am întors capul, dând ochii cu vrăjitoarea.

— Salută-l pe noul tău prieten! Mi-a zis ea zeflemitoare. Amândoi veţi avea parte de o surpriză neplăcută.

Cu cealaltă mână ţinea de funie un ţap uriaş. În faţa coarnelor, pe frunte îi fusese aşezată o coroană de bronz strâns legată cu sârmă ghimpată, mânjită de sângele vietăţii.

— Fă cunoştinţă cu Regele Puck! A continuat Scarabek. Voi doi veţi împărţi platforma, ca şi nebunia şi suferinţa care însoţesc onoarea aceasta. Până la sfârşitul nopţii, îl vom invoca pe Pan.

Au dus ţapul sus, pe scânduri, şi l-au priponit cu lanţuri de argint, legându-i strâns picioarele din spate, fixate de inele din fier. Aşa, animalul era imobilizat şi putea fi ridicat fără probleme. Am fost împins şi eu jos pe platformă, silit să îngenunchez alături de ţap şi legat la ochi, cu mâinile încă prinse la spate. Scândurile au început să scârţâie şi să geamă când, utilizând un sistem de scripeţi şi de frânghii, patru bărbaţi ne-au ridicat cu încetul. De îndată ce platforma a ajuns în vârful axului de lemn, au legat frânghiile ca să ne fixeze acolo.

Ţapul şi-a început behăiturile şi zvârcolelile, însă fără să se poată elibera. Eu m-am ridicat în şezut şi am izbutit cumva să-mi mişc capul şi umerii, astfel încât să-mi deplasez legătura de pe ochi. Apoi am examinat împrejurimile. Din câte vedeam, nu mă păzea nicio strajă. Mi-am coborât privirea spre pavajul pieţei şi spre acoperişurile din jur. În depărtare, abia zăream podul de peste râu. Vraciul din mine a început să evalueze şansele de salvare.

Iar întunericul se lăsa acum cu repeziciune. În afara magilor şi a partizanilor acestora, oraşul părea pustiu. Fără îndoială că locuitorii se ascunseseră cu toţii în spatele uşilor încuiate şi zăvorâte. Dedesubt, am auzit cum încep incantaţiile şi un fior îngheţat mi-a străbătut deodată şira spinării, în sus şi-n jos.

Magii îşi începuseră invocaţia.

Incantaţiile iniţiale au părut că nu au niciun efect, însă am constatat că vântul s-a domolit la început, după care s-a stins cu totul, şi aerul a rămas extrem de nemişcat. Mi se părea, în acelaşi timp, nefiresc de cald, aproape ca într-o blândă noapte de vară.

Între timp, magii aranjaseră pe pavajul din jurul bazei turnului de lemn gol pe dinăuntru un cerc din lumânări – am numărat treisprezece; pe urmă, au alcătuit un şir şi au început să-i dea roată lent, în sensul contrar mişcării acelor de ceasornic, incantaţiile lor devenind treptat tot mai sonore. Ţapul, care până acum tot trăsese de lanţuri, behăind disperat, a rămas nemişcat şi tăcut – într-atât, încât puteai să-l iei drept o statuie, însă mai apoi, după vreo zece minute, am observat că tremura din tot corpul. Vocile izbucneau din ce în ce mai puternic, culminând cu un ţipăt ascuţit ieşit din cele treisprezece gâtlejuri de dedesubt.

În momentul acela, ţapul s-a cutremurat şi şi-a vărsat maţele; mizeria vâscoasă s-a răspândit pe scândurile platformei şi o parte din ea a împroşcat şi pietrele pavajului de jos. Duhoarea aproape că m-a făcut să vomit la rândul meu şi m-am tras mai spre margine, bucuros că valul maroniu se oprise chiar lângă mine.

Când mi-am coborât din nou privirea, am văzut că magii se îndepărtau. Mi-am dat seama că ar fi fost imposibil să cobor pe înaltul turn de lemn cu mâinile legate, aşa că mi s-a părut înţelept să-mi economisesc energia.

M-am rezemat cu spatele de un stâlp gros, mi-am ridicat genunchii la piept şi am încercat să trag un pui de somn. Zadarnic însă. Sub influenţa terciului otrăvit, îmi petrecusem cea mai mare parte din ultimele două zile fără simţiri, şi acum eram treaz de-a binelea.

Aşa s-a făcut că am îndurat o noapte lungă, nenorocită, cocoţat împreună cu ţapul pe platforma aceea înaltă, străduindu-mă cu disperare să găsesc o cale de scăpare. Însă mi se părea greu să mă concentrez – mintea mi se tot întorcea la aceeaşi întrebare: ce se-ntâmplase cu magistrul meu după ce fugiserăm din castel? Izbutise el să scape neprins? Însă cel mai important rol în mintea mea îl ocupa durerea pierderii lui Alice. Toate aceste gânduri mi se învârteau la nesfârşit prin

minte, însă unicul sentiment absent era cel de frică. Propria moarte mă aştepta nu mai departe de vreo două zile şi totuşi, din nu ştiu ce motiv, nu eram câtuşi de puţin temător.
Frica a sosit imediat înaintea răsăritului, în lumina slabă a lunii pe cale să se stingă.
Dintr-odată, am observat că ţapul mă fixa cu intensitate. Privirile ni s-au întâlnit şi pentru o clipă lumea a început să se învârtească. Înfăţişarea ţapului se schimba sub ochii mei, lungindu-se şi strâmbându-se în chip de necrezut.
Acum, mă temeam. Oare transformarea aceasta se petrecea fiindcă Pan îi pătrundea în trup? Sperasem oarecum ca ritualurile să nu fi avut efect, însă acum, zguduit de un fior, mi-am dat seama că era foarte posibil ca invocaţia lor să fi avut succes. Şi poate că aveam să împart platforma cu un Vechi Zeu renumit pentru faptul că le aduce frica şi nebunia celor de care se apropie.
Deodată, din gâtlejul ţapului a izbucnit un behăit puternic, şi momentul meu de groază a trecut. Un vânt rece se înălţa acum, suflând dinspre nord-est, şi am început să tremur.
În zori, magii s-au întors în piaţă şi au coborât platforma până la sol. Eu am fost tras jos pe pavaj în timp ce, din fericire, cineva s-a apucat să cureţe murdăria ţapului de pe scândurile platformei. Mâinile mi-au fost dezlegate şi mi s-au împins în faţă un castron cu supă fierbinte şi două felii groase de pâine.
— Nu vrem să mori prea devreme! Mi-a zis răutăcios unul dintre magi.
Am înfulecat nesăţios în timp ce şi ţapului i se dădeau mâncare şi apă. Înconjurat de zeci de ochi vigilenţi, nu aveam nici cea mai mică şansă de scăpare. Când mi s-a luat castronul golit din mâini, magii s-au retras mai în spate, făcându-i loc unui bărbat enorm, cu ţeasta rasă, care a înaintat până în faţa mea. L-am recunoscut imediat.
— Pleacă-ţi capul, băiete! Mi-a şuierat o voce în ureche. El este magistrul Doolan.
Fiindcă am şovăit să mă supun, o mână mi-a apucat brutal capul şi mi l-a împins cu forţă în jos. De îndată ce am putut să mi-l ridic la loc, l-am privit în ochi pe cel mai puternic dintre magii-ţapi, pe cel numit de ei Măcelarul din Bantry. Când privirea lui a întâlnit-o pe-a mea, am remarcat că, într-adevăr, avea ochi de fanatic: străluceau de convingere. Aveam în faţă

un bărbat cu idei neclintite, care va face orice ca să-şi urmeze cauza.

— Eşti aici ca să suferi, băiete, m-a informat el, ridicând glasul astfel încât toţi magii adunaţi acolo să-i poată auzi fiecare cuvânt. Suferinţele tale sunt darul nostru pentru Scarabek, ca mulţumire pentru generozitatea cu care-şi dă viaţa pentru cauza noastră. Viaţa unui ucenic de vraci ar trebui să reprezinte o cât se poate de binevenită completare a sacrificiilor noastre. De asemenea, îi va sluji ca lecţie oricui i-ar trece prin gând să ni se împotrivească.

Mi-a arătat spre butucul călăului şi mi-a zâmbit rece; apoi, mâinile mi-au fost legate iar şi am fost săltat pe platformă.

În mai puţin de o oră, peticul triunghiular de pavaj s-a umplut de tarabe. Vitele erau mânate pe străzi spre ţarcurile amenajate. Pe măsură ce ziua înainta, oamenii deveneau treptat tot mai gălăgioşi, stând în uşile caselor sau lenevind rezemaţi de ziduri, cu căni de bere în mâini. Era cea dintâi dimineaţă a târgului de trei zile, iar locuitorii din Killorglin – dimpreună cu cei care călătoriseră mulţi kilometri ca să ajungă aici – începeau să se bucure de sărbătoare.

Când soarele s-a lăsat în spatele caselor, piaţa s-a golit din nou. Platforma a fost lăsată jos, iar eu am fost tras pe pietrele pavajului. Magistrul Doolan aştepta acolo, cu uriaşa lui secure cu două tăişuri. Acum, era înveşmântat în negru, ca un gâde, purtând mănuşi de piele şi lungul şorţ de piele al călăului. Însă trupul îi era brăzdat de curele de piele – în ele ţinea cuţite şi tot felul de alte unelte metalice, amintindu-mi de Grimalkin, vrăjitoarea asasină, care-şi purta armele într-un mod asemănător. S-a întors spre mine şi m-a măsurat din cap până-n picioare, de parcă ar fi vrut să estimeze mărimea coşciugului de care aş fi avut nevoie, adresându-mi un zâmbet plin de răutate.

Pentru o clipă de groază, mi-a trecut prin gând că aveam să fiu executat acolo, pe loc. Însă mă înşelasem. Nu vedeam nici urmă de vrăjitoare; în schimb, lângă călău era Cormac, magul pe care-l interogaserăm noi.

Din câte se părea, acum îi venise momentul morţii. Lumânările au fost aprinse, iar magii s-au adunat în jurul butucului călăului.

Cormac a îngenuncheat şi şi-a aşezat gâtul în scobitura

butucului. Sub capul lui aştepta o găleată metalică. Altcineva a adus ţapul până în dreptul găleţii. Spre mirarea mea, animalul şi-a repezit limba înainte şi l-a lins de trei ori pe obraz pe mag, după care a behăit domol. La vederea acestei scene, ceilalţi magi au clătinat aprobator din capete, zâmbind. Păreau să se felicite între ei. După toate aparenţele, ritualul decurgea bine.

Doolan i-a descheiat lui Cormac gulerul cămăşii, astfel încât să-i dezgolească gâtul. Apoi, şi-a ridicat securea cu două tăişuri. Unul dintre magii care asistau la scenă a început să sufle într-un mic instrument muzical, care consta din cinci mici cilindri metalici, legaţi unul lângă altul. Sunetul era subţire, ca de caval, şi-mi amintea de oftatul vântului printre trestiile de la malul unui lac. Era melancolic… plin de tristeţea pierderii şi de inevitabilitatea morţii.

Magii au început să intoneze la unison – un fel de bocet cântat. Pe urmă, atât vocile, cât şi instrumentul au tăcut dintr-odată şi am văzut cum securea coboară, descriind rapid un arc de cerc. Am închis ochii şi am auzit cum lama metalică izbeşte butucul; apoi, zgomotul a ceva căzând greoi în găleată. Când am deschis ochii, Doolan ţinea capul lui Cormac de păr şi-l scutura pe deasupra ţapului, astfel încât să împroaşte cu picături de sânge din gâtul retezat. După câteva clipe, ţapul – probabil sub influenţa cine ştie cărui descântec de magie neagră – lipăia cu lăcomie sângele mortului din găleată.

După alte cinci minute, erau gata să ridice din nou platforma. De data aceasta, nu s-au mai sinchisit să-mi dea de mâncare. Oricum, nu-mi era foame – mă simţeam îngreţoşat de ceea ce văzusem. Totuşi, mi-au dus la buze o cană cu apă şi am reuşit să iau vreo patru, cinci înghiţituri.

Ajuns încă o dată la înălţime, i-am privit pe magi; ritualul lor a fost exact acelaşi din noaptea precedentă. Au dat iar roată lumânărilor, în sens invers acelor de ceasornic. Acum însă, când incantaţiile au atins acel ţipător punct culminant, ţapul doar şi-a întors capul şi m-a privit drept în ochi.

Oare e posibil ca un ţap să rânjească? Tot ce pot să spun e că părea să-şi bată joc de mine; un fior rece mi-a coborât pe şira spinării. Acum eram sigur că ritualul îşi atingea scopul. Dintr-un moment în altul, Pan avea să între în trupul ţapului, iar eu o

să mă pomenesc pe mica platformă faţă în faţă cu el, înfruntând nebunia şi groaza.

Noaptea părea să nu se mai termine. Magii plecaseră, iar vântul ţipa acum de-a lungul acoperişurilor, abătându-mi peste faţă rafale de ploaie rece. M-am întors cu spatele, mi-am lăsat capul în jos şi l-am smucit înainte de mai multe ori, până când mi-a fost acoperit de glugă. Apoi, m-am ghemuit jos, încercând să mă adăpostesc pe cât posibil de furia naturii. Însă eforturile mi-au fost zadarnice, fiindcă foarte curând am fost ud până la piele. Ţapul s-a pornit să behăie din ce în ce mai tare şi după o vreme am avut impresia că mă striga pe nume, după care izbucnea într-un râs dement. Având mâinile legate, nu puteam să-mi vâr degetele în urechi ca să nu mai aud zgomotul.

În cele din urmă, cerul s-a luminat, iar după alte câteva ore, piaţa era din nou plină de oameni.

Când s-a întunecat iar şi ploaia s-a mai domolit, platforma a fost coborâtă, iar eu am ajuns cu picioarele pe pietrele pavajului. Tremuram de frig. Între timp, mi se făcuse foame de-a binelea şi m-am bucurat de farfuria cu carne de oaie şi pâine uscată primită de la cei care mă ţineau în captivitate de îndată ce mi-au dezlegat mâinile. Am înfulecat totul ca un lup hămesit.

Instinctul îmi spunea că urmează să se-ntâmple ceva. Oare îi venise rândul vrăjitoarei să fie sacrificată? Mi s-a strâns stomacul de emoţie la gândul acesta. Înainte să moară, fără îndoială că ea va vrea să-şi împlinească răzbunarea. Însă, dacă aveam într-adevăr să fiu executat acum, de ce s-ar mai fi sinchisit să-mi dea de mâncare? Timpul trecea cu încetineală. Magii deveneau tot mai agitaţi. Şi, deodată, şi-a făcut apariţia Doolan, ducându-şi securea pe umăr.

— Scarabek a dispărut, a mârâit el printre dinţi. Mi-e greu să cred că a fost în stare să ne lase baltă aşa.

— Dar ce-ai zice de păzitorul gorganelor, stăpâne? A propus unul dintre magi.

— Nici urmă de el, de asemenea, dar nu se poate să dăm greş acum! A strigat Măcelarul. Nu se poate, când totul a decurs atât de bine. Două jertfe au fost deja aduse.

S-a întors cu faţa spre mine, privindu-mă cu ochii lui hotărâţi, plini de cruzime.

— Îl vom executa mai întâi pe băiat, ca să fie trei. Asta ne-ar ajuta să mai câştigăm timp şi să-i mai domolim mânia lui Pan până când se va întoarce Scarabek.

S-a auzit un murmur aprobator, iar Doolan a început să-şi tragă mănuşile pe mâini. Două braţe aspre m-au înşfăcat şi m-am pomenit târât spre butucul pentru execuţii.

CAPITOLUL 12

PAN, VECHIUL ZEU

Erau, pur şi simplu, prea mulţi – nu aveam nici cea mai mică speranţă că m-aş putea împotrivi forţei lor conjugate. Magii m-au împins, silindu-mă să cad în genunchi, şi, după doar câteva clipe, gâtul mi-a fost pus pe butucul rece şi umed.

Am început să dârdâi. Chiar mai puternică decât frica mea de secure era ştiinţa faptului că, încă din momentul morţii mele, aveam să fiu înhăţat de Diavol. M-am zbătut iar, însă cineva mă prinsese de păr, ţinându-mi capul în jos şi gâtul expus, pregătit să întâmpine tăişul securii; mă trăseseră atât de tare de braţele larg desfăcute, încât erau în primejdie să mi se disloce din umeri. Eram total neputincios.

Am simţit ridicarea securii şi m-am încordat pentru inevitabila lovitură, strângând pleoapele. Totul se sfârşea. Gândul mi-a zburat la Vraci. Îl dezamăgisem. Dar apoi, în chiar ultima clipă, am auzit zgomot de paşi îndreptându-se spre noi.

— Staţi! A strigat o voce pe care am recunoscut-o îndată.

Era a lui Shaun Slăbănogul, păzitorul gorganelor.

— Unde e Scarabek? L-a luat la rost Măcelarul.

— Îşi va aduce capul de bunăvoie pe butuc, nu vă faceţi griji, l-a asigurat Shaun Slăbănogul. Îmi pun viaţa gaj pentru asta. De ce să-l omorâţi acum pe băiat? Ea încă n-a terminat ce avea de gând cu el. Mai e şi ziua de mâine. Vă garantez că va fi aici până atunci.

— Prin urmare, te întreb încă o dată: Ea unde e?

— A fost luată prizonieră, însă îi voi lua urmaşi-o voi elibera. N-a fost dusă departe…

— E în mâinile duşmanilor noştri… ale Alianţei?

— E în mâini duşmane, da, dar nu unele cunoscute nouă, i-a răspuns Shaun. Sigur este vorba despre cineva puternic, dac-a fost în stare s-o prindă nepregătită. Dar, oricine ar fi, va

regreta. Mai are să-mi înfrunte mânia. Eu sunt păzitorul gorganelor. Cine a răpit-o îşi va dori să nici nu se fi născut!
Cu toate că vorbea despre „mânie”, Shaun Slăbănogul părea extrem de calm, fără să dea dovadă de cine ştie ce emoţii. M-am întrebat dacă avea în el, de fapt, o cât de mică fărâmiţă omenească.
M-au săltat din nou pe picioare şi am rămas pe loc, tremurând, cât timp s-au dus magii să dezbată veştile aduse de Shaun. Doi dintre slujitorii lor încă mă ţineau de mâini. Dar, în orice caz, eram prea slăbit ca să pot fugi.
Când s-a întors, Doolan i s-a adresat direct lui Shaun Slăbănogul.
— Ai răgaz până mâine seară, la aceeaşi oră, când vom oficia cel de-al patrulea şi ultimul ritual; altfel, îl vom ucide pe băiat în locul ei. Pentru ca sforţările noastre să fie încununate de succes, este de o importanţă vitală ca Scarabek să fie aici şi să-şi jertfească viaţa de bunăvoie.
Dând aprobator din cap, Shaun a plecat pe dată. Mie mi-au fost din nou legate mâinile şi m-au târât pe platformă, alături de ţap. Apoi, au înălţat-o la repezeală şi am căzut în genunchi, pradă şocului. Fusesem la câteva clipe de moarte; simţisem cum securea începuse să cadă.
De îndată ce mi-am venit în simţiri, am început să mă gândesc la ce spusese Shaun Slăbănogul. Cine ar fi putut s-o înşface pe Scarabek? Era o vrăjitoare puternică, deloc lesne de biruit. Să fi fost Vraciul? În definitiv, Shaun afirmase că era vorba despre cineva „necunoscut”. Dacă aşa era, atunci magistrul meu se afla într-o mare primejdie.
Noaptea a trecut cu foarte mare încetineală şi, cu mult înaintea zorilor, ţapul s-a pornit să behăie jalnic, ca şi cum ar fi fost cuprins de suferinţă. În lumina palidă a lunii, am zărit picături de sânge scurgându-i-se din rănile de la cap, acolo unde-l străpunsese sârma ghimpată. Sângele îi curgea şiroaie pe faţă, ocolindu-i ochii şi ajungându-i la gură, de unde limba îi ţâşnea, începând să-l lângă.
Acum însă, zbieretele ţapului s-au schimbat simţitor: au devenit puternice, de parcă ar fi lansat o provocare. Aş fi vrut să-mi abat privirea, însă nu eram în stare de aşa ceva – eram silit să văd cum chipul ţapului începe să se schimonosească şi să se prefacă în ceva pe jumătate omenesc, pe jumătate

animalic.

Atunci, şi-a făcut apariţia groaza: un sentiment de teroare şi de ceva dezgustător şi înfiorător; însă era total diferit faţă de cel insuflat de oricare vrăjitoare. Înfruntasem altă dată astfel de farmece şi, de obicei, ştiam cum să fac ca să le pot birui efectele. Însă acesta mai avea ceva în el, un ingredient suplimentar – o tentă de *constrângere.* Am simţit un imbold nestăvilit de a mă apropia de ţap, o nevoie de a-l atinge. Neputându-mă stăpâni, m-am târât înainte pe genunchi până când am ajuns într-atât de aproape, încât suflarea urât mirositoare a vietăţii s-a abătut asupră-mi.

Ţapul se transformase cu totul între timp. Acum, mă aflam în faţa lui Pan. Avea chip omenesc, dar cu o notă animalică: sălbatic şi colţuros, marcat de forţele naturii. Coarnele îi dispăruseră, însă încă mai avea copite; unica trăsătură animalică rămasă era reprezentată de ochi: pupilele arătau ca două despicături negre, sclipind demente.

Pan s-a ridicat anevoie din patru picioare în două, înălţându-se impunător deasupra mea, cu picioarele din spate încă imobilizate de lanţurile din argint. Şi, deodată, a scos un hohot de râs prelung şi răsunător... cu acea necontrolabilă şi delirantă veselie a demenţilor. Nu avea el reputaţia de a-şi împinge victimele spre nebunie? Eu însă mă simţeam întru totul lucid; gândurile îmi păreau a-mi fi în bună ordine şi logice. Da, îmi era frică şi eram nevoit să inspir adânc ca să mă liniştesc, însă deocamdată aveam impresia că el era nebunul, nu eu.

Oare faptul de a fi ucenic de vraci mă ajuta să-mi păstrez cât de cât uzul raţiunii? Dar n-a apucat bine gândul acesta să-mi pătrundă în minte, că totul a început să se învârtească şi m-am pomenit cufundat într-o beznă desăvârşită. M-am simţit prăbuşindu-mă. Era de parcă întreaga construcţie din lemn s-ar fi dărâmat sub mine şi mă repezeam cu toată viteza spre pietrele reci de jos.

Am auzit vântul şuierând printre trestii şi apa clipocind melodios peste stâncile din apropiere. Zăceam întins pe spate; imediat, am deschis ochii şi m-am ridicat în capul oaselor; primul lucru pe care l-am observat a fost că nu mai aveam mâinile legate.

Şedeam pe un ţărm acoperit de iarbă, aproape de un râu care sclipea precum argintul. Mi-am ridicat privirea, aşteptându-mă să văd luna, însă cerul era întunecat. Abia apoi am observat că *totul* în jurul meu sclipea într-o palidă lumină argintie. Pe malul râului, trestiile înalte se legănau ritmic în vântul uşor care bătea spre mine, la vale. Şi ele aveau luciul acela argintiu.

Unde mă aflam? Cum de era cu putinţă? Să fi fost un vis? Dacă da, avea o limpezime neobişnuită: puteam să simt mirosul florilor în bătaia vântului, iar pământul de sub picioare mi se părea cât se poate de solid. La stânga mea era liziera unei păduri, care se întindea pe celălalt mal. Pădure de foioase, cât vedeam cu ochii, cu crengile grele de flori, şi un aer înmiresmat. Părea să fie în toiul verii, nu pe acea vreme friguroasă, premergătoare primăverii, din Killorglin.

M-am ridicat în picioare şi atunci am auzit un zgomot nou. La început, am crezut că e şuierul vântului care înfoaie trestiile, însă apoi am auzit unele sunete desluşite, care mi s-au părut ademenitoare. Voiam să le mai aud.

Aşa că am pornit în aval, către direcţia din care veneau sunetele. Am ajuns într-un luminiş larg, plin de iarbă, care mărginea râul; acolo, am văzut o lumină uluitoare. Luminişul era plin cu sute de animale: în general, iepuri şi iepuroaice, dar şi câteva vulpi şi o pereche de bursuci, toate privind fascinate spre locul de unde se auzea melodia, cu ochii căscaţi şi fără să clipească, de parcă ar fi fost hipnotizate. În plus, toţi copacii din preajmă erau plini de păsări din toate speciile.

Un băieţel stătea pe un bolovan şi cânta dintr-un fluier. Instrumentul părea să fi fost făcut dintr-o banală trestie, însă muzica pe care o crea era minunată. Avea părul lung, chipul foarte palid şi era înveşmântat într-un costum care dădea impresia să fi fost alcătuit din frunze şi iarbă. Faţa îi era întru totul omenească, excepţie făcând urechile, alungite şi un pic ascuţite. Avea picioarele goale şi i se vedeau unghiile atât de lungi, încât se încovrigau toate, în spirală.

Din ce citisem în Bestiarul Vraciului, ştiam că trebuia să fie Pan. Iar aceasta era înfăţişarea lui cea mai puţin ameninţătoare. Când lua forma unui băiat, zeul era considerat uneori inofensiv, întrupând însăşi forţa vitală a naturii.

Băiatul şi-a ridicat privirea spre mine şi s-a oprit din cântat.

Imediat, vietăţile pădurii au zbughit-o, vraja melodiei rupându-se. În câteva secunde, nu mai rămăseserăm decât noi doi.
— Unde mă aflu? L-am întrebat.
Mă simţeam foarte calm şi câtuşi de puţin temător.
— Are importanţă unde te afli? A replicat băiatul. Avea un zâmbet plăcut, însă următoarele lui vorbe m-au umplut brusc de groază. Te-am adus în regiunea în care sălăşluiesc, mi-a destăinuit el. Aici este ceea ce voi numiţi „Întunericul”: locul de care vă temeţi cel mai mult şi mai mult!

CAPITOLUL 13

O ÎNVOIALĂ

Mi-am ridicat privirea spre copacii care sclipeau în argintiu. Chiar era posibil ca, *într-adevăr,* acesta să fie Întunericul? M-am întrebat. În mod sigur, nu era cum mă aşteptasem. Însă Pan avea dreptate. Aceasta fusese cea mai mare dintre temerile mele: să fiu târât spre Întuneric după moarte. Însă mă aşteptasem ca Diavolul să fie de vină pentru asta.
— Nu mi-am imaginat ca Întunericul să arate aşa, i-am zis cu o voce de-abia mai sonoră decât o şoaptă.
— Asta din cauză că nu este Întunericul, mi-a răspuns Pan cu dulceaţă în glas.
— Dar tocmai spuneai că…
— Ascultă-mă bine, băiete. Am zis că este un loc pe care voi îl *numiţi* Întunericul. În realitate, aceasta este o lume de penumbră, care se întinde între Limb şi Întunericul propriu-zis. Este un loc pentru odihnă. Pentru mine, poartă numele de Dealurile scobite, însă poporul Irlandei îi zice Tech Duinn… sau, alteori, Lumea cealaltă. Zeii lor au drag de locul acesta; la fel şi răposaţii lor eroi. Însă majoritatea oamenilor n-ar putea rămâne prea mult timp aici. Dar tu nu trebuie să te temi acum de asta, fiindcă doar sufletul îţi e prezent aici. Trupul ţi-a rămas pe platformă, cu animalul acela urât mirositor.
— Dar Morrigan? E şi ea aici? M-am interesat, ridicându-mi agitat privirea spre coroanele copacilor.
— Mai vine din când în când, dar nu şi în clipa de faţă.
— Sunt mort? Am vrut să ştiu.
— Încă nu, mi-a răspuns Pan, însă dacă mai zăboveşti mult timp aici, cu siguranţă că vei fi. Trupul de-abia îţi mai respiră.

Trebuie să te întorci cât mai repede cu putinţă, aşa că să nu mai pierdem timpul. Te-am adus aici ca să putem discuta. Am avut nevoie să-mi adun toate puterile: sunt atras într-una în trupul ţapului şi-mi vine tot mai greu să mă împotrivesc magiei negre a magilor. Iar prezenţa în lumea voastră mă înnebuneşte; de aceea, îi contaminez pe câte unii cu aceeaşi nebunie.

— Despre ce vrei să discutăm? L-am întrebat.

Oare Pan chiar avea de gând să mă retrimită în lumea mea?

— Am nevoie să faci ceva pentru mine. În schimb, îţi vei păstra sănătatea mintală.

Am încuviinţat, privindu-l precaut. Ce-ar fi putut să vrea de la mine unul dintre Vechii Zei? Ce-aş putea eu să împlinesc, iar el, nu?

— Tot ce trebuie să faci este să eliberezi copitele ţapului din lanţurile de argint care le leagă, mi-a explicat el.

— Şi cum aş putea să fac una ca asta? Am mâinile legate, i-am amintit.

— Îţi va veni ţie vreo idee… sunt convins, a replicat zâmbind Pan. Apoi, de îndată ce mă vei fi eliberat, mă voi ocupa eu de restul.

— De restul? Ce vei face pe urmă?

— Voi părăsi trupul ţapului şi voi scăpa de sub controlul magilor. Consider că este dezgustător să fiu invocat astfel.

— Eu credeam că Vechii Zei îşi doresc să fie veneraţi… i-am zis.

— Magii nu mă venerează cu adevărat; nu cu respectul cuvenit. Ei se folosesc de mine pentru propriile avantaje. Întrebuinţarea acestor ritualuri oculte mă forţează să intru în trupul ţapului şi mă stoarce de puteri, picătură cu picătură. Pe mine mă slăbeşte, şi pe ei îi întăreşte.

— Au câştigat deja ceva puteri? M-am interesat.

— Ceva… magia lor neagră va fi viguroasă pentru o vreme, m-a informat el.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, l-am aprobat. Dar aş mai vrea un lucru de la tine…

Pan m-a privit înălţându-şi sprâncenele.

— Am o prietenă pe nume Alice care a fost dusă de vie în lumea Întunericului. Ai putea să o găseşti şi s-o eliberezi?

— Cine a dus-o acolo?

— Diavolul, i-am răspuns.
— Atunci, nu există nicio speranţă, a decretat zeul. În lumea Întunericului, există numeroase teritorii diferite. Am şi eu unul al meu acolo. Fiecare fiinţă îşi are propriul teritoriu, generat de propriile sale puteri. Diavolul îşi are legea lui şi stăpâneşte peste cel mai întins dintre teritorii. Este un loc îngrozitor în care să se afle o fiinţă muritoare, fie că mai este sau nu în viaţă. Dac-aş putea, te-aş ajuta. Însă sunt neputincios. Şi-acum, trebuie să ne întoarcem. Nu mai am suficientă energie ca să mai putem rămâne amândoi mult timp aici.
I-am făcut un semn de încuviinţare, iar Pan a reînceput să cânte din fluierul lui. Pretutindeni în jurul nostru s-au auzit foşnete şi bătăi de aripi, pe măsură ce vietăţile pătrundeau la loc în luminiş, chemate de îmbietoarea lui muzică.
Dar, dintr-odată, sunetul fluierului a încetat; totul a început să dispară, iar în faţa ochilor mi-a apărut, încă o dată, întunericul.

M-am pomenit întins pe platformă. Străduindu-mă să mă ridic în şezut, m-am uitat în jos, spre piaţă, ca să mă asigur că nu mă vede cineva. Apoi, l-am privit ţintă pe ţap. Mi-a răspuns cu un behăit, aşa că i-am întors spatele şi mi-am repezit mâinile spre botul lui. Îmi venise în minte o cale prin care să-mi pot elibera mâinile.
Ţapul mi-a adulmecat frânghia, după care a început s-o roadă încântat. O dată sau de două ori, mi-a ciupit şi pielea, făcându-mă să tresar, însă animalul a avut nevoie doar de câteva minute ca să mă elibereze.
Mi-am frecat mâinile ca să-mi restabilesc circulaţia, după care mi-am concentrat atenţia asupra problemei eliberării ţapului. Lanţurile de argint care-l priponeau erau menite să ţină în captivitate atât o creatură a Întunericului, cât şi un animal pământesc. Nici gând să pot rupe zalele cu mâinile goale. Aveam asupra mea cheia specială capabilă să desfacă majoritatea încuietorilor. Totuşi, din moment ce n-aveam de unde să ştiu când ar mai putea să-mi fie trebuincioasă, am ajuns la concluzia că, deşi ar fi posibil s-o folosesc ca să rup una dintre zale, nu merita s-o stric decât dacă nu mai aveam de ales.
Mi-am întors atenţia către belciugele care fixau lanţurile de

scândurile platformei. Luna strălucea, aşa că eram în măsură să văd limpede totul. Lemnul propriu-zis era nou şi rezistent şi nici pomeneală să le pot smulge de-acolo. Însă abia apoi am remarcat că lanţurile erau prinse de două mici inele de fier, acestea fiind, la rândul lor, fixate în şuruburi de scânduri. Oare puteam să le deşurubez? În mod evident, magilor nu le trecuse prin cap că s-ar găsi cineva dispus să încerce. Era posibil să nu le fi strâns prea tare?

Am stat o clipă pe gânduri înainte de a-mi vârî din nou mâna în buzunar, unde am găsit o monedă. I-am strecurat muchia în şanţul de pe capul şurubului şi am răsucit. Nu s-a clintit deloc. Am apăsat cât am putut de tare şi, până la urmă, a început să se mişte. În scurt timp, am putut să-l deşurubez numai cu degetele.

Cel de-al doilea şurub s-a dovedit a fi cu mult mai încăpăţânat. Aproape că mă cuprinsese disperarea până să-l clintesc, iar şănţuleţul din capul şurubului începuse să se strice, însă până la urmă s-a desfăcut. În sfârşit, inelul s-a desprins de scândură, iar ţapul s-a pomenit eliberat.

Vietatea m-a privit şi a behăit o singură dată. Am avut impresia că-şi încordează tot trupul; apoi, spre marea mea uimire, a sărit jos de pe platformă.

Am privit oripilat cum se prăbuşeşte ţapul şi cum se izbeşte de pavaj cu un bufnet surd. N-a scos niciun ţipăt la impact, însă picioarele i-au zvâcnit de câteva ori şi o băltoacă de sânge a început să se formeze dedesubt. Coroana i-a căzut de pe cap şi s-a rostogolit mai departe, prin piaţă. Acum am înţeles că prin moartea ţapului avusese de gând Pan să se elibereze.

Zeul nu ne-a părăsit lumea în linişte: o pală urlătoare de vânt s-a iscat de nicăieri, smucind din ţâţâni toate ferestrele care dădeau spre piaţă şi smulgând ţiglele de pe acoperişuri, făcându-le să se zdrobească de caldarâm. Uşile au zburat din balamale, iar liniştea nopţii a fost sfâşiată de ţipete.

De teamă că platforma s-ar putea răsturna dintr-o clipă într-alta, am început să cobor de pe ea, căutând cu tălpile puncte de sprijin pe stâlpul de lemn. Dar nu era cazul să-mi fac griji: vântul îi avusese ca ţintă pe magi, care ocupaseră camerele cu vedere spre piaţă; turnul, aflat chiar în punctul de calm al furtunii, abia dacă se clintise.

Luna îşi aşternea lumina peste tot şi nu-mi lăsa nici cel mai mic ascunziş posibil, aşa că, până să ajung la sol, i-am şi văzut pe magi îndreptându-se spre construcţia de lemn. Unul dintre ei a scos un strigăt de deznădejde când a ajuns la trupul ţapului. Am pornit în goana mare prin triunghiul pieţei, către strada din fund, însă cineva, înarmat cu un cuţit cu lamă lungă şi încovoiată, mi-a blocat trecerea. L-am ocolit în fugă, îndreptându-mă spre râul care se întindea, ca o panglică argintie, în depărtare. Dincolo de el se vedeau copaci şi suprafeţe întunecoase, umbrite. Imediat ce traversam podul, aveam sorţi buni de scăpare.

Aruncând o privire înapoi, am observat că sunt urmărit. Am încercat să-mi iuţesc paşii, însă corpul nu-mi răspundea la comenzi, fiind încă slăbit după ce petrecuse zile şi nopţi lungi pe platforma aceea, expus furiei forţelor naturii şi prea puţin hrănit. Când am privit înapoi încă o dată, am văzut că urmăritorii câştigau teren cu repeziciune. Însă eu eram acum tot mai aproape de pod. Încă aveam o firavă şansă de a-l traversa şi de a-mi găsi scăparea printre copaci.

Speranţa aceasta însă n-a avut viaţă prea lungă. Am auzit tropotul copitelor în galop şi mi-am dat seama că doar câteva clipe mă despărţeau de momentul în care aveam fie să fiu din nou luat prizonier, fie omorât. Cel dintâi călăreţ s-a abătut asupră-mi din dreapta. I-am văzut spada sclipind în lumina lunii şi m-am ferit spre stânga când şi-a repezit-o spre ţeasta mea. Ori că lovitura fusese menită să mă ucidă, ori că nu-şi folosise decât latul spadei, nu aveam cum să-mi dau seama, însă foarte curând am fost înconjurat de ceilalţi călăreţi, cu armele îndreptate spre mine, aşteptând să ne ajungă din urmă şi pedeştrii.

Câteva clipe mai târziu, mâini brutale m-au înşfăcat şi am fost târât din nou la deal, către piaţă. Magistrul Doolan mă aştepta lângă turn, întunecat la faţă.

— Ai multe lucruri pentru care trebuie să răspunzi, băiete! Mi-a zis, trăgându-mi două scatoalce după ceafă, de mi-au ţiuit urechile. Mi-ar plăcea să te tai în felii cu mâna mea, încetul cu încetul, însă i te voi dărui vrăjitoarei. Ea va şti mai bine cum să te facă să suferi.

Şi, cu asta, am fost din nou legat de mâini şi de picioare şi azvârlit pe spinarea unui cal. Peste tot în jurul meu auzeam

zarvă, pe măsură ce magii şi însoţitorii lor se pregăteau să plece din Killorglin. În scurt timp, am pornit, îndreptându-ne spre sud într-un lung convoi. Fără îndoială, magii se temeau de faptul că membrii Alianţei ar putea profita de ocazie ca să-i atace, aşa că ne-am deplasat cu atâta grabă, încât cei care rămăseseră pe jos au fost siliţi să meargă în pas alergător, ca să se ţină după cai.

Simţisem, pentru scurt timp, gustul libertăţii. Acum, din câte aveam impresia, ne îndreptam către refugiul magilor, spre fortul Staigue. După afirmaţiile lui Shey, fortificaţiile acestuia erau inexpugnabile. De îndată ce ajungeam înăuntru, eram ca şi mort. Aveau să mă dea pe mâinile vrăjitoarei.

În ciuda tuturor acestora, mi-am permis să savurez măruntа satisfacţie a reflectării asupra faptului că magii fuseseră forţaţi să-şi abandoneze ceremonia.

Aceasta dăduse greş, iar eu fusesem cel care-i împiedicase reuşita.

CAPITOLUL 14

CAPUL VRĂJIOAREI

Până la ivirea zorilor, ne adânciserăm destul de mult printre dealurile din sud. Acum ploua zdravăn, şi eu eram ud până la piele. Atârnam cu capul în jos pe coastele calului, zgâlţâit chinuitor în sus şi-n jos, aşa că principala imagine pe care-o aveam în faţa ochilor era cea a solului mlăştinos.

Cea dintâi vedere fugară a fortului Staigue am avut-o când am fost tras de pe cal şi mi s-au dezlegat picioarele. Mi-am ridicat privirea spre ceea ce părea să fie un gigantic zid de piatră uscată înălţându-se deasupra noastră, pietrele fiind plasate cu dibăcie una deasupra alteia, fără a întrebuinţa noroiul sau mortarul ca să le fixeze. „Fort circular” era o denumire potrivită, fiindcă exact asta era: un enorm cerc defensiv din piatră. Toată lumea descăleca şi în scurt timp am aflat şi de ce. În fort nu se putea pătrunde decât printr-o poartă extrem de îngustă, mult prea neîncăpătoare pentru un cal.

De îndată ce am trecut de deschizătura din zid, am avut în faţa ochilor prima imagine din interior a fortificaţiilor magilor. Nu exista acoperiş, însă zidurile erau foarte înalte, cu nouă

şiruri separate de trepte din piatră ducând în sus, spre metereze, loc de unde puteau fi respinşi atacatorii. Pământul de dinăuntru fusese frământat până la consistenţa unui mâl moale, însă din loc în loc fuseseră presărate câteva clădiri din scânduri. Clar, fortul din piatră era foarte vechi, însă construcţiile acestea din lemn păreau să fie de dată relativ recentă. Unele dădeau impresia că ar fi destinate locuitului, însă cea din centru, rotundă ca formă, avea probabil o cu totul altă menire; tocmai spre această clădire am fost târât.

N-am intrat imediat. Am fost silit să mă aşez în noroi, înconjurat de patru paznici înarmaţi cu spade. Cât timp am aşteptat, strâmta deschizătură prin care pătrunseserăm în fort a fost astupată ermetic cu pietre. Procedaseră cu atâta dibăcie, încât nu se vedea nici cea mai mică urmă a existenţei unei intrări în locul acela. Am presupus că mai rămăsese totuşi cineva afară, ca să mâne caii spre adăpost.

În cele din urmă, am fost ridicat pe picioare, şi Măcelarul m-a condus în clădirea aceea spaţioasă. Înăuntru se găsea un podium înălţat, de formă circulară. Era vopsit şi lustruit, iar pe suprafaţa lui fusese trasată o stea mare în cinci colţuri, de genul celor întrebuinţate de magi pentru invocarea vreunui demon sau a oricărei alte creaturi supranaturale. Mai multe scaune şi o masă fuseseră amplasate în centru. În jurul podiumului era noroi şi probabil că se aflau acolo cel puţin nouă paznici înarmaţi, afundaţi în el până la glezne. Pe podium stăteau în picioare şapte magi desculţi, iar aproape de marginea lui l-am văzut pe Shaun Slăbănogul. Îşi ţinea în braţe fiul, pe Konal, încă înfăşurat într-o pătură. Shaun avea gluga trasă peste frunte, capul plecat şi umbrit.

Doolan s-a apropiat de marginea construcţiei din lemn ca să i se adreseze.

— Unde e Scarabek? S-a răstit el.

— Am dat greş… în ciuda sforţărilor mele, ea e încă prizonieră. Însă duşmanul ei e gata s-o ofere în schimbul băiatului. Vă sfătuiesc să-i daţi drumul – aici, Shaun a făcut un semn din cap spre mine – şi aşa o s-o aveţi pe Scarabek la îndemână, ca s-o sacrificaţi data viitoare când vom încerca ritualul.

— *Cine* este duşmanul acesta? A întrebat cu furie căpetenia magilor.

Shaun Slăbănogul şi-a ridicat capul şi, cu mâna stângă, şi-a tras gluga pe spate, astfel încât chipul să-i fie vizibil. Încă dinainte să rostească o vorbă, am ştiut identitatea duşmanului care-l biruise. Pe frunte îi avea săpat semnul, din care curgea încă sânge.

— Numele ei este Grimalkin – e o vrăjitoare asasină şi provine dintr-un puternic clan de dincolo de ape. Niciodată n-am întâlnit pe cineva cu atâta meşteşug. Toată magia şi toate puterile mi s-au dovedit nefolositoare împotrivă-i. Am fost în întregime la cheremul ei, a mărturisit Shaun.

Dintr-odată, m-am simţit inundat de o nouă speranţă. Grimalkin era aici!

— E singură? A vrut să ştie Doolan. Sau sprijinită de alţi membri ai clanului?

— E singură.

— Atunci, ne putem ocupa de ea.

Shaun şi-a abătut privirea.

— Cu toate că n-am izbutit să invocăm zeul, încercarea noastră a dat ceva roade… Vocea Măcelarului mustea de încredere. Ne-a întărit puterile magice. Ea e doar una; dacă ne vom aduna toţi puterile şi vom alimenta cu ele un singur mag, atunci unul singur dintre noi va fi de-ajuns ca s-o omoare. Şi eu îi voi fi călăul!

Doolan şi-a lăsat capul în jos şi a început să bombăne ceva ca pentru el; cuvintele rostite erau în Graiul Vechi, ceea ce însemna că întrebuinţa magia neagră. Atunci, ceilalţi şapte magi au îngenuncheat ciorchine la marginea podiumului, intonând ceva timp de aproximativ un minut, după care s-a făcut brusc tăcere.

Pe urmă, s-au apropiat de Doolan şi şi-au întins braţele, aşezându-şi palmele pe capul lui, pe umeri, pe omoplaţi şi pe piept. Au reînceput să intoneze şi, ca rezultat, omul pe care-l supranumiseră Măcelarul a închis ochii şi a început să se

cutremure.

Mi-am amintit cum desfăşuraseră un ritual asemănător cu tunarii, în decursul asediului asupra castelului Ballycarbery. Înainte ca magii să le insufle putere, ei fuseseră ineficienţi; după, deveniseră devastator de precişi şi spărseseră zidul castelului. Doolan avea deja puteri formidabile. Cât de primejdios avea să devină acum? Oare era el capabil să reprezinte o ameninţare reală la adresa lui Grimalkin?

În cele din urmă, magii au tăcut şi şi-au retras mâinile.

— Acum, plec! I-a anunţat Măcelarul, dezvelindu-şi dinţii. Mă voi întoarce ducând capul duşmanului nostru!

A ieşit din sală şi am fost târât după el. M-am întrebat cum avea să procedeze ca să iasă din fort. Doar nu era nevoie să se înlăture pietrele care astupau acum ieşirea, nu? Magul s-a îndreptat spre cea mai apropiată dintre scările ducând în jos, de pe meterezele din capătul de sus al zidurilor. Lângă ele se înălţa un stâlp de piatră. De acesta era legată o frânghie lungă şi rezistentă, făcută colac dedesubt. Doolan a apucat-o de un capăt, târând frânghia după el în timp ce urca. L-am văzut cum o aruncă dincolo de zid. Pe urmă, s-a căţărat pe muchia lui şi a dispărut de cealaltă parte. Cobora până jos pe frânghie.

După câtva timp, a scos un strigăt şi unul dintre paznici a dat fuga spre stâlp şi a început să tragă de frânghie. Capătul acesteia şi-a făcut apariţia pe deasupra zidului şi a început să coboare treptele, şerpuind iute ca o năpârcă. Atunci, am fost silit să mă las din nou pe vine în noroiul umed. După care am aşteptat.

Am aşteptat ziua întreagă şi nu s-a mai întâmplat nimic. Mi-au schimbat străjerii în două rânduri. Din nou, eram ud până la piele, tremurând de frig şi de umezeală şi fiind în pragul morţii prin înfometare.

Deodată, la amurg, am auzit un răcnet în depărtare. Părea să fie unul de profundă suferinţă.

Unul dintre paznicii mei a scuipat în noroi.

— Un animal, nimic altceva, a rostit dispreţuitor.

Cu toate acestea, experienţa mea de ucenic de vraci îmi spunea că, mult mai probabil, fusese un urlet omenesc.

Din când în când, câte unul dintre magi se căţăra pe metereze şi privea cu atenţie prin noapte. Între timp, chiar

dacă ţineam seama de altitudinea terenului, tot ar fi trebuit să vedem luna spre răsărit. Însă norii grei promiteau şi mai multă ploaie, şi cerul nopţii devenea din ce în ce mai întunecat. Atârnaseră felinare de cârligele fixate în ziduri, însă, din cine ştie ce motiv, lumina dată de acestea era slabă, de parcă însuşi întunericul ar fi fost vâscos şi dens. Auzeam vocile magilor, însă înfundate şi nedesluşite.

Deodată, s-a auzit un strigăt puternic şi limpede de dincolo de zid:

— Coborâţi frânghia!

Am recunoscut vocea aceea profundă şi grosolană. Îi aparţinea Măcelarului. Să-i fi fost încercarea încununată de reuşită? M-am întrebat.

Unul dintre paznici a aruncat jos capătul frânghiei şi, câteva clipe mai târziu, Doolan şi-a făcut apariţia pe metereze; soldatul a întins un felinar cât mai aproape de faţa lui. Doolan a pornit înainte, coborând treptele. Când a ajuns pe noroiul de jos şi s-a apropiat de cel dintâi felinar fixat de zid, am observat că ducea ceva în mâna stângă. Între timp, apăruse şi Shaun Slăbănogul din coliba aceea de formă rotundă, urmat îndeaproape de o jumătate de duzină de magi.

Au rămas toţi să aştepte în spatele meu, în timp ce Doolan păşea apăsat prin noroi. Cu mâna dreaptă, şi-a scos de la cingătoare un cuţit lung, cu lama pătată de sânge; în stânga ţinea nepăsător de păr un cap retezat. Greaţa mi s-a lăsat până în fundul stomacului. Măcelarul l-a ridicat, astfel încât să-l poată vedea bine toţi magii.

Recunoşteam chipul – deopotrivă frumos, dar şi crud, cu pomeţii înalţi şi buzele vopsite cu negru.

— Iată! Capul vrăjitoarei! A urlat el.

Aveam în faţa ochilor chipul vrăjitoarei asasine.

Grimalkin era moartă.

CAPITOLUL 15

ÎNGERUL NEGRU

Inima mi s-a prăbuşit în ghete. Totul era pierdut. Singura mea speranţă de scăpare îmi fusese răpită. De asemenea, Grimalkin ne oferise unica şansă reală de a-l putea lega vreodată pe Diavol. Simţeam în acelaşi timp şi tristeţe. Fusese

o vrăjitoare malefică, asasina clanului Malkin, însă luptaserăm împreună, umăr lângă umăr. Fără ajutorul lui Grimalkin, aş fi fost mort deja.

— Scarabek unde e? S-a interesat Shaun Slăbănogul.

— E într-un loc destul de sigur, i-a răspuns Doolan, însă a fost rănită în încăierare. Eu am venit înainte, ca să vă aduc ştirea. Mă lasă cu toată bucuria să mă ocup eu de băiat şi să-i dăruiesc moartea înceată pe care o merită pe drept. Şi voi începe chiar de-acum, a adăugat el, ridicându-şi cuţitul şi lingând sângele de pe lunga-i lamă.

M-au smucit în picioare şi mi-au retezat legăturile. Apoi, Shaun m-a apucat de păr şi m-a târât spre căpetenia magilor.

— A venit moartea după tine, băiete! A strigat el. Priveşte-i înfricoşătorul chip!

Doolan, Măcelarul, zâmbea necruţător. Apoi însă, a rostit ceva extrem de ciudat.

— Moartea şi-a trimis îngerul negru în locul ei!

Îngerul negru? Ce-o vrea să spună?

Mi-am întors privirea spre Doolan şi am constatat ceva bizar la el. Deasupra capului îi pâlpâia o lumină purpurie, iar chipul parcă i se topea. Îşi schimba înfăţişarea. Acum, buzele îi erau negre. Şi fruntea părea să-i fie mai îngustă, iar pometii, mai înălţaţi. Nu mai era chipul căpeteniei magilor.

Era al lui Grimalkin.

Ca de obicei, vrăjitoarea asasină era îmbrăcată pentru înfruntarea morţii: avea trupul brăzdat de curele din piele, fiecare dintre acestea susţinând mai multe teci; tecile îi găzduiau ucigătoarele lame, ca şi foarfeca întrebuinţată de ea pentru retezarea falangelor degetelor mari ale duşmanilor înfrânţi. De umărul stâng avea atârnat un sac din cânepă groasă. Acesta ce nouă armă o mai conţine? M-am întrebat în sinea mea. Avea buzele pictate cu negru şi, când a deschis gura, i-am văzut dinţii aceia înfricoşători, piliţi astfel încât să aibă vârfuri ascuţite. Arăta primejdioasă, ucigaşă din cap până-n picioare.

Vrăjitoarea asasină folosise o mantie de magie neagră ca să-şi amăgească inamicul. M-am simţit inundat de un val de bucurie: încă nu eram mort. În mâna stângă, Grimalkin ţinea capul retezat al lui Doolan, pe care acum tocmai îl azvârlea, cu o mişcare dispreţuitoare, în noroi. Dintr-o singură mişcare

cursivă, şi-a aruncat apoi cuţitul spre mine cu o forţă teribilă. Însă nu eu eram ţinta, iar Grimalkin rareori dădea greş.

Shaun Slăbănogul a scos un urlet, iar mâna i-a zvâcnit înainte de a-mi da drumul la păr. Întorcându-mă, l-am privit cum cade în genunchi, în mâl, cu cuţitul înfipt în piept până-n plăsele. Magii din jurul meu, cuprinşi de panică, au început să se dea îndărăt, îndepărtându-se de vrăjitoare.

Grimalkin s-a năpustit înainte, m-a apucat de umărul stâng şi m-a rotit ca pe un titirez până în spatele ei.

Am alunecat şi m-am pomenit în patru labe în noroi. Acum, ea se afla între mine şi duşmanii noştri, lăsată pe vine, pregătită să atace. Unul dintre soldaţi a aruncat o suliţă spre pieptul ei. Ţintise bine şi se mişcase iute, însă în ultima clipă ea a împins-o deoparte cu muchia palmei, azvârlind în acelaşi timp şi ea un cuţit. Soldatul a murit chiar înainte ca suliţa deviată să atingă pământul. M-am grăbit să mă ridic în picioare.

— Dă fuga spre scară! Foloseşte-te de frânghie! Mi-a strigat vrăjitoarea, arătându-mi spre zid.

M-am supus poruncii ei, însă după lungile zile şi nopţi de captivitate şi de rele tratamente, nu eram deloc în formă. Îmi simţeam picioarele trândave, iar mâlul îmi sorbea cizmele şi-mi întârzia înaintarea. Întorcând capul să privesc în urmă, am văzut că Grimalkin nu încerca nicidecum să mă urmeze. Ea se bătea cu o duzină de magi şi de soldaţi, răsucindu-se şi spintecând. Auzeam urlete şi gemete de agonie în timp ce tăişurile ei crestau şi împungeau, mânându-şi înapoi inamicul.

Ajungând la scară, am început să urc treptele cât puteam de repede, deşi picioarele îmi erau grele ca plumbul. Când am ajuns pe metereze, am privit iar înapoi, în jos. Grimalkin se afla în plină retragere şi se lupta acum lângă stâlpul de fier de care era legat capătul frânghiei.

Dintr-odată, am remarcat o mare primejdie. De îndată ce şi-ar fi părăsit această poziţie şi ar fi încercat să fugă şi ea, duşmanii i-ar fi retezat frânghia. Sigur o fi şi ea conştientă de pericol, m-am gândit. Aşa că m-am căţărat dincolo de muchia zidului şi am început să cobor. Mă simţeam ameţit şi mă tot roteam în jurul frânghiei, fiindu-mi greu să mă ţin de ea.

Până la urmă, rămas fără suflu şi slăbit de efort, am ajuns la sol şi am privit în sus. Se auzeau strigăte de dincolo de

metereze; apoi, Grimalkin şi-a făcut apariţia pe coama zidului şi şi-a început rapida coborâre. Îmi simţeam inima în gât, însă am văzut-o dintr-odată lângă mine, arătându-mi spre răsărit.

— Cea mai bună şansă a noastră e să mergem pe-acolo, de-a lungul coastei! Mi-a zis ea.

Şi, fără să mai aştepte răspuns, a pornit în fugă; m-am ţinut după ea cât am putut de bine, însă de la un moment dat a început să se îndepărteze tot mai mult de mine. Până la urmă, s-a oprit şi a venit înapoi spre mine. Întorcând capul, puteam să zăresc în depărtare luminile torţelor.

— Sunt prea mulţi ca să ne putem lupta cu ei, mi-a zis. În scurt timp, îşi vor trimite şi călăreţii. E cazul să te mişti mai repede. Vieţile noastre depind de asta.

Mintea mea era dispusă s-o asculte, însă trupul, pur şi simplu, nu era capabil să se arate pe potriva cerinţelor ei.

— Nu pot, i-am răspuns. Am stat legat zile de-a rândul şi am mâncat foarte puţin. Îmi pare rău, dar chiar n-am putere.

Fără să mai spună o vorbă, vrăjitoarea m-a înşfăcat de picioare şi m-a săltat pe umerii ei, ca şi cum n-aş fi cântărit mai mult decât un sac cu puf. După care a pornit spre est.

Grimalkin a mai alergat timp de cel puţin o oră. La un moment dat, a sărit peste un curs de apă; într-o altă ocazie, a alunecat pe o pantă şi a căzut în genunchi. Nu mai ştiu altceva decât că am fost dus într-un soi de adăpost şi lăsat jos, pe pământ. Apoi, am căzut într-un somn adânc. Când m-am trezit, Grimalkin gătea ceva deasupra unui foc, iar fumul plutea în sus, spre un horn.

M-am ridicat încet în capul oaselor şi am privit în jur. Era ziuă şi ne adăposteam într-o colibă părăsită. Nu reuşeam să văd nici urmă de mobilă şi era evident că animalele se folosiseră înaintea noastră de refugiul acesta. Pe lespezile de piatră din apropierea pragului se vedeau căcăreze de oaie. Coliba nu mai avea uşă şi singura ei fereastră fusese spartă. Era curent, dar bine măcar că acoperişul părea încă întreg şi era uscat înăuntru.

Vrăjitoarea asasină stătea pe vine în faţa vetrei, răsucind cu încetineală doi iepuri înfipţi în câte-o frigare. Întorcându-se, mi-a adresat un zâmbet, scoţându-şi la iveală dinţii ascuţiţi.

Apoi, spre surprinderea mea, mi-am văzut toiagul rezemat de perete în colţul cel mai îndepărtat al încăperii.

— Ţi-am recuperat toiagul din coliba lui Scarabek şi l-am lăsat aici, în drumul meu spre Staigue. Te simţi mai bine acum? M-a întrebat.

Am încuviinţat din cap.

— Da, şi-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa. *Din nou,* am accentuat, după care am arătat în direcţia focului. Nu-ţi faci probleme din pricina fumului care iese pe coş? Au încetat să ne mai caute?

— Nu, dar n-au cum să ne găsească aici: am învăluit zona cu o mantie magică. De îndată ce se lasă noaptea, ne continuăm drumul.

— Încotro ne îndreptăm? M-am interesat eu.

— Spre Kenmare, să-ţi întâlnim magistrul.

— Ai stat deja de vorbă cu el?

— Da. A reuşit să ajungă înapoi acolo… cu toate că Alice n-a mai fost cu el, şi eu n-am mai luat legătura cu ea. Acum e foarte departe de protecţia urciorului cu sânge.

Mi-am lăsat capul în jos.

— Urciorul cu sânge nu mai are cum s-o ajute acum, i-am zis întristat. Scarabek, vrăjitoarea celtică, i-a dat-o Diavolului pe Alice, iar el a luat-o pe teritoriul lui.

— Biata fată, a zis Grimalkin. Atunci, e pierdută. Nu mai avem nimic de făcut pentru ea. Mi-aş fi dorit să fi ştiut asta. I-am dat drumul lui Scarabek. Îmi servise scopul: nu era decât mijlocul de a te elibera pe tine. Ar fi trebuit s-o omor!

Auzindu-i cuvintele, am simţit un junghi de durere în piept. Îmi confirmau ceea ce deja credeam în legătură cu Alice; însă, venind de pe buzele vrăjitoarei asasine, aveau o îngrozitoare fermitate.

— Acum, că e liberă, Scarabek va porni din nou în căutarea mea, i-am zis lui Grimalkin. Eram cu Bill Arkwright atunci când el i-a omorât sora geamănă. Ea caută să se răzbune şi abia apoi să mă dăruiască Diavolului.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Vei fi în siguranţă având-mă pe mine alături, mi-a zis Grimalkin. În plus, am mai luat şi altceva din coliba vrăjitoarei.

Atunci, mi-a întins sacul de cânepă pe care-l observasem mai devreme. L-am desfăcut şi, spre încântarea mea, am văzut că în el era lanţul meu de argint.

— Pune-l deoparte, mi-a cerut Grimalkin. Chiar şi să-l ridic în

sac, şi tot mi-a ars degetele. Nu pot suporta să fiu în apropierea lui!

Apoi, mi-a întins o frigare.

— Mănâncă. O să ai nevoie de putere.

Un timp, am stat să mestecăm în tăcere. Iepurele avea un gust delicios. Eram lihnit de foame şi-mi tot ardeam gura în nerăbdarea mea de a-l înfuleca mai repede.

— Cum a primit magistrul tău ştirea despre urciorul cu sânge? M-a întrebat Grimalkin. Mie nu mi-a spus prea multe; părea preocupat, adâncit în gânduri. Nu-i venea prea uşor să accepte faptul că ucenicul lui se află sub protecţia magiei negre.

— A primit-o foarte rău, i-am răspuns, pipăind instinctiv, să văd dacă-l mai aveam în buzunar. Pentru o clipă, am avut impresia că o să-l spargă imediat... trimiţându-ne pe tustrei pentru totdeauna în Întuneric, însă apoi a lăsat-o mai moale; a fost de parcă planul tău i-ar fi dăruit noi speranţe. Viaţa i-a dat lovituri grele în ultimele luni. Casa şi biblioteca i-au ars până în temelii – moştenirea pe care era dator s-o păstreze în bună stare. De atunci, n-a mai fost acelaşi.

— Ei bine, nu s-ar mai fi aşteptat nici să fim aliaţi după ce-a fost în Grecia. Nici asta nu cred că i-a venit uşor s-o accepte, a observat ea.

— Ţi-a spus Alice că urciorul s-a crăpat şi că efectul a început să-i dispară?

Grimalkin a încuviinţat.

— Mi-a spus, şi e de o importanţă esenţială să rezolvăm cât mai curând posibil cu Diavolul.

— Cum ai reuşit să scapi din Scoţia? M-am interesat.

— Înfricoşând un biet pescar şi convingându-l să mă aducă încoace, mi-a răspuns ea cu un zâmbet aprig. L-am răsplătit cruţându-i viaţa.

— Şi cum mai merg treburile prin Comitat? Am mai întrebat-o, lingându-mi degetele de ultimele rămăşiţe suculente ale iepurelui.

— În clipa de faţă, foarte rău. Oamenii nu mai au nimic: soldaţii duşmani le-au luat totul. Dar n-o să mai reziste ei la nesfârşit.

— Totuşi, e posibil să mai avem mult de aşteptat până să ne putem aventura spre casă, am dedus eu.

Gândul mi-a zburat spre familia mea, rămasă în Comitat. Cum reuşeau să supravieţuiască ei ocupaţiei inamice? Era foarte posibil ca ferma să fi fost devastată şi animalele furate, ca să fie căsăpite pentru hrana oştilor. Oare fraţii mei, Jack şi James, or fi încercat să se împotrivească? Dacă da, atunci însemna că erau deja morţi.

— Inamicul a înaintat prea departe: efectivele şi liniile lor de aprovizionare s-au întins şi s-au subţiat prea mult, a afirmat Grimalkin. Şi încă n-au reuşit să înfrângă comitatele din extremitatea nordică. Dincolo de ele se adună scoţienii de la şes; la primăvară, lor li se vor alătura cei de la munte. Pe urmă, se vor avânta şi vor ataca împreună: noi, vrăjitoarele, ne vom juca rolul nostru. Vor fi numeroase morţi. Vom împinge inamicul spre sud, apoi pe mare. Prezicătoarele noastre au văzut deja asta.

Vrăjitoarele prezicătoare vedeau, într-adevăr, viitorul, însă ştiam că era posibil şi ca ele să se înşele, aşa că n-am mai comentat. În schimb, i-am îndrumat gândurile lui Grimalkin către cel mai puternic dintre duşmanii noştri.

— Şi tu chiar crezi că am putea să-l legăm pe Diavol? Am întrebat-o.

— Altfel aş mai fi bătut tot drumul ăsta? Mi-a replicat ea, adresându-mi un zâmbet scurt. Cu toate că e necesar să discutăm totul cu John Gregory. Încercarea va fi primejdioasă şi ne-ar putea aduce tuturor sfârşitul. E un risc mare… dar, da, eu chiar cred că se poate înfăptui. Locul în care va fi legat Diavolul este foarte important. Trebuie să existe posibilitatea ascunderii lui faţă de cei care ar putea dori să-l descopere.

— Prin magie neagră?

Vrăjitoarea asasină a dat aprobator din cap.

— Da, voi înfăşură locul cu o mantie de magie neagră. Dar trebuie să fie izolat: nu ne putem permite să dea cineva din întâmplare peste el.

* * *

După lăsarea întunericului, ne-am continuat drumul spre Kenmare. Acum, mă simţeam mult mai în putere şi eram încântat să-mi simt toiagul în mână şi să aud familiarul clinchet al argintului în buzunar. În cea mai mare parte a timpului, am mers în tăcere, umăr la umăr; cu toate acestea, fiindcă mă preocupau gândurile referitoare la soarta lui Alice,

până la urmă am deschis din nou subiectul.

— Şi chiar nu există nicio speranţă pentru Alice? Am întrebat-o. Nicio cale de a o readuce în lumea noastră?

— Mă tem că n-avem nimic de făcut. Mi-aş fi dorit să fie altminteri.

— Dar dacă izbutim să-l legăm pe Diavol? Asta n-ar schimba situaţia?

— Când vom distruge urciorul cu sânge, el va veni, disperat să te înhaţe. O va lăsa acolo pe Alice şi acolo va rămâne. Ştiu că e un fapt îngrozitor de acceptat... dar consolează-te cu gândul că, de îndată ce el va fi legat şi-i vor fi retezate legăturile cu teritoriul său, suferinţele lui Alice în mod sigur se vor mai domoli. El nu va mai fi acolo, să i le producă.

Încercarea lui Grimalkin de a mă consola nu avea sorţi de izbândă. M-am gândit la Alice, prizonieră în beznă, singură, înfricoşată şi pradă unor chinuri inimaginabile. Mi-am amintit cuvintele lui Pan...

Diavolul îşi are legea lui şi stăpâneşte peste cel mai întins dintre teritorii. Este un loc îngrozitor în care să se afle o fiinţă muritoare, fie că mai este sau nu în viaţă.

CAPITOLUL 16

BÂRLOGUL DRAGONULUI

Am ajuns în Kenmare cam cu două ore înainte de răsăritul soarelui şi eram aproape de zidul înalt care înconjura conacul fortificat al lui Shey când ne-au oprit la poartă câţiva paznici agresivi. Grimalkin a scos la iveală un pumnal şi şi-a dezvelit dinţii ascuţiţi. La lumina felinarului, arăta întru totul ca o vrăjitoare înfricoşătoare ce era, aşa că oamenii, deşi mă recunoscuseră, manifestau prudenţă în faţa ei şi erau pregătiţi s-o atace.

Erau cinci la număr, însă nu le-aş fi dat cine ştie ce şanse împotriva lui Grimalkin. Cu toate acestea, raţiunea a ieşit biruitoare şi i-am convins să-l trimită pe unul dintre ei să-i trezească pe Shey şi pe Vraci. Soldatul s-a întors repede, mormăind cuvinte de scuză, şi am fost conduşi degrabă înăuntru.

Am avut o scurtă întrevedere între patru ochi cu magistrul meu şi i-am povestit tot ce se petrecuse. Când am ajuns la

partea cu dispariţia Diavolului, care se întorsese pe tărâmul Întunericului luând-o cu el şi pe îngrozita Alice, mi s-a pus un nod în gât şi am hohotit, cu ochii plini de lacrimi.

Vraciul m-a bătut cu blândeţe pe umăr.

— Nu prea am ce să spun ca să te fac să te simţi mai bine, băiete. Tu doar încearcă să fii tare.

Grimalkin şi cu mine ne-am alăturat Vraciului şi lui Shey în biroul din aripa de est a castelului, unde un foc din turbă ardea în vatră.

Cred că nu mă aşteptasem să-l mai văd vreodată viu pe şeful Alianţei Funciare, gândindu-mă că sigur avea să fie omorât după ce inamicul spărsese zidurile castelului Ballycarbery. Totuşi, el ne-a explicat că pe magi nu-i interesase decât să şi-l recupereze pe confratele lor, luat prizonier de noi, astfel încât să-l poată sacrifica. Din moment ce-şi atinseseră scopul, încetaseră imediat asediul.

— Te-ai descurcat foarte bine, băiete! M-a felicitat Shey. Una dintre iscoadele noastre mi-a adus vestea. Magistrul Doolan e mort. De unul singur, cu mâinile goale, ai pus capăt ritualului. Ţi-a trebuit ceva curaj ca să eliberezi ţapul şi să-l împingi jos de pe platformă.

— În realitate, n-am fost chiar singur, i-am mărturisit, după care le-am explicat totul în legătură cu vizita mea în Dealurile scobite şi rolul jucat de Pan în întreaga întâmplare.

M-au ascultat cu toţii în tăcere, însă când am încheiat, Shey şi-a întins braţul şi m-a bătut prieteneşte pe spate.

— Ai dat dovadă de un curaj incredibil, mi-a zis. Cei mai mulţi s-ar fi lăsat înnebuniţi de el.

— Într-adevăr, însă el, ca şi mine, e al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, i-a explicat Vraciul. În astfel de situaţii, asta ne dăruieşte o forţă care altora le lipseşte.

— Poate, a intervenit Grimalkin, însă Tom e mai mult decât atât. Aminteşte-ţi, prin vene îi curge sângele mamei sale. Chiar ai impresia că Pan ar fi catadicsit să coopereze cu tine, John Gregory, în felul ăsta? N-aş prea crede.

Vraciul nu i-a răspuns, însă nici n-a contrazis-o. În loc de asta, s-a întins peste masă şi a luat harta lui Shey, care înfăţişa ţinutul Kerry. Apoi, a despăturit-o şi a întins-o pe masă.

— Am dreptate dacă afirm că sunteţi iar într-un punct mort cu magii? A întrebat, privindu-l drept în ochi pe conducătorul

Alianţei Funciare.
Shey a dat aprobator din cap.
— Mă tem că da. Chiar dacă ritualurile s-au sfârşit prematur, ei tot au câştigat o oarecare putere… orice alt atac pornit acum împotriva lor ar putea fi riscant.
— Ei bine, noi vom încerca un lucru extrem de primejdios, însă dacă ne reuşeşte, ar putea să-i fie de folos şi cauzei voastre, a continuat Vraciul. Vom încerca să-l capturăm şi să-l legăm pe Diavol – pe Necuratul în persoană. Dacă vom izbuti, puterile Întunericului şi ale tuturor celorlalţi slujitori ai acestuia se vor reduce. Da, da, şi aici sunt incluse şi cele ale magilor. Dar ceea ce ne trebuie este un loc izolat – unul potrivit pentru legarea lui. Acesta este ţinutul vostru… ce propuneţi? I-a întrebat, arătându-i spre hartă.
Shey s-a ridicat în picioare, s-a rezemat cu mâinile de tăblia mesei şi a început să studieze harta, trasând cu degetul arătător contururile coastei de sud-vest, spre Cahersiveen, înainte de a trece spre interior.
— Aici e o biserică ruinată, ne-a informat, împungând cu degetul un punct de pe hartă. La Kealnagore. Localnicii cred că e bântuită, aşa că se ţin departe de ea. N-aţi putea să alegeţi un loc mai bun ca ăsta.
— E puţin cam prea aproape de fortul Staigue, a remarcat Vraciul. Ultimul lucru pe care ni l-am dori ar fi ca tocmai un mag să nimerească peste el… mai ales în timp ce ne ocupăm de legare.
Auzindu-l, Shey şi-a mutat degetul spre est, ciocănind peste Kenmare.
— Atunci, de ce n-aţi încerca pe-aproape de-aici? Este, probabil, regiunea în care este cel mai puţin probabil să intervină magii. Şi există un loc pe care majoritatea localnicilor îl evită, un cerc din pietre aflat în imediata apropiere a satului.
— E tot un loc bântuit? L-a întrebat Vraciul.
Shey a clătinat din cap.
— Sigur e ceva acolo, dar poate că nu o fantomă. Am vizitat locul o dată, pentru un rămăşag, şi am simţit eu însumi… cu toate că n-am putut să văd nimic. E un loc înfricoşător, mai ales după ce se lasă întunericul. Tremuram într-una… eram, pur şi simplu, conştient de faptul că e ceva prin apropiere,

ceva imens şi îngrozitor. Până şi la lumina zilei, oamenii se ţin la distanţă destul de mare.

— Ei bine, atunci propun să mergem să vedem cercul acesta din pietre despre care se spune că ar fi bântuit, a conchis zâmbind Vraciul. E posibil să fie exact ce căutăm!

Era o dimineaţă luminoasă şi senină, iar pământul era acoperit de chiciură. Deocamdată, soarele dădea prea puţină căldură, şi răsuflările noastre produceau aburi în aerul rece. Cum cercul de pietre nu se găsea departe de casa lui Shey, am pornit înainte de micul dejun, de îndată ce s-a luminat afară. Era o vreme perfectă pentru plimbare, aşa că am luat şi câinii cu noi. Ei s-au pornit să alerge înaintea noastră, lătrând entuziasmaţi, bucuroşi să se vadă din nou în câmp deschis şi împreună cu noi.

În scurt timp, am zărit în depărtare cercul de pietre. Era pe un mic deal, înconjurat din trei părţi de copaci. În decursul călătoriilor mele împreună cu Vraciul, mai văzusem astfel de cercuri, alcătuite din pietre mult mai mari, aşezate în picioare. Unele dintre cele de aici nu erau mai mari decât nişte bolovani; le-am numărat, erau douăsprezece în total.

Când am ajuns la cerc, cei trei câini-lupi au început deodată să chelălăie; apoi, s-au aşezat la marginea lui şi n-au vrut să mai înainteze.

Şi eu am simţit imediat ceva. Un frison rece mi-a străbătut şira spinării. Ceva legat de Întuneric era prin apropiere. Însă, spre surprinderea mea, magistrul mi-a adresat unul dintre atât de rarele lui zâmbete.

— Nici că se putea să nimerim mai bine, băiete! Mi-a zis el. Ceea ce avem noi aici este un dragon, şi încă unul cu totul special! Acesta este bârlogul dragonului!

L-am urmat înăuntrul cercului de pietre. Shey părea îngrijorat. Până şi Grimalkin arăta încordată, ţinându-şi mâna pe mânerul celui mai mare cuţit al ei. Mi-am amintit vag că citisem despre astfel de creaturi în Bestiarul Vraciului.

— Cei mai mulţi oameni cred că un dragon nu e altceva decât o uriaşă şopârlă care scoate fum şi foc pe nări, însă un dragon veritabil este un elemental, ne-a explicat Vraciul. Sunt spirite ale aerului, invizibile, însă de dimensiuni imense. Acesta de faţă este, probabil, încolăcit în interiorul dealului. Ei îşi duc

vieţile într-un ritm cu totul diferit faţă de cel al nostru, al oamenilor. Pentru ei, o viaţă de-a noastră durează cât o clipire din ochi. Majoritatea oamenilor cu greu ar simţi măcar prezenţa unui dragon, însă acesta de-aici este mai puternic decât în mod obişnuit. Nu-l simţiţi cât este de malefic? Suficient cât să-i ţină la distanţă pe oameni… iar asta e exact ceea ce vrem. Pe urmă, încruntându-se, s-a întors cu faţa spre Shey. Cu toate acestea, pe un adevărat slujitor al Întunericului nu l-ar îngrijora. Nu putem garanta că regiunea aceasta va rămâne pe veşnicie sigură şi sub stăpânirea voastră.

— O pot învălui cu o mantie, a propus Grimalkin. Chiar dacă magii şi-ar aşeza tabăra în vecinătatea pietrelor, n-ar bănui ce anume a fost aici. Desigur, mai există şi alţi slujitori puternici ai Întunericului care ar putea să zărească dincolo de magia mea… Dar să începem cu începutul…

— Da, n-are rost să mai amânăm, a aprobat-o Vraciul. Să ne pornim pregătirile. Vom încerca să-l legăm aici, chiar în centrul cercului, unde este încolăcit dragonul. Acum, voi avea nevoie de serviciile unui pietrar, dar şi de ale unui bun maşinist. Trebuie să fie meşteri în care să avem încredere că-şi vor ţine gurile închise. Ai putea să-mi găseşti aşa ceva? A întrebat, întorcându-se din nou spre Shey.

— Ştiu un pietrar excelent prin părţile locului, i-a răspuns acesta. E posibil să fie ceva mai dificil cu maşinistul, însă o să fac cercetări.

— Iar eu am nevoie de altceva de la dumneata, a intervenit Grimalkin. Trebuie să meşteresc ţepuşe şi piroane cu care să-l legăm pe Diavol. Am observat că ai grajduri întinse în spatele casei; ai cumva şi o forjă?

— Da, şi un fierar excelent, pe care vi-l voi pune la dispoziţie.

— Fierăria în sine mi-ar fi de ajuns. Eu lucrez singură, a replicat Grimalkin încruntându-se. Aş prefera să-mi încep cât mai curând posibil munca.

— Desigur… vă conduc îndată într-acolo, a răspuns agitat Shey, în mod evident intimidat de vrăjitoare.

— Aşa, a încuviinţat Vraciul; între timp, eu şi băiatul vom începe să ne ocupăm de groapă.

După ce ne-am întors acasă şi am mâncat un mic dejun uşor, ne-am luat sacii şi două cazmale zdravene, pentru săpat. Părea foarte probabil ca vremea să rămână frumoasă pentru

tot restul zilei. Era cazul să ne începem treaba. N-ar fi avut niciun haz să săpăm pe ploaie.

— Bun, a rostit Vraciul după ce am lăsat jos sacii şi cazmalele, aproape de centrul cercului alcătuit din pietre. E un loc foarte bun. Dă-mi o cazma, băiete! A înfipt unealta adânc în pământul moale şi a scos un mormăit de satisfacţie. Săpatul ar trebui să fie relativ uşor. Dar, mai întâi, voi însemna marginile gropii, a hotărât el, scoţând din sac un metru pliant. Ar fi de preferat s-o facem încăpătoare; nu mă îndoiesc că Diavolul îşi va face apariţia sub aceeaşi formă ca data trecută, aşa că trebuie să fie de cel puţin trei ori mai mare decât o groapă pentru duhuri. Nădăjduiesc că ţi-ai recăpătat forţele după suferinţele îndurate, băiete.

Asta însemna că aveam de scos o grămadă de pământ. Fără îndoială că mie avea să-mi revină cea mai mare parte a săpatului, chiar dacă încă mă simţeam slăbit, şi că mă voi alege cu febră musculară şi dureri de spinare.

L-am urmărit cu privirea pe Vraci cum marchează cu foarte mare precizie pe pământul gol dimensiunile gropii, folosindu-se de mici ţăruşi de lemn şi de sfoară. După ce a terminat, am luat de jos cea mai mare dintre cazmalele aduse şi m-am pus pe muncă. Aveam în faţa mea o zi lungă. În cea mai mare parte a timpului, magistrul meu n-a făcut decât să mă privească, însă cam după fiecare oră îmi dădea câte o pauză şi începea să sape el însuşi.

La început, în timp ce lucram, mă tot gândeam la sărmana mea Alice, însă după o vreme mintea mi s-a golit de gânduri, lăsând să prevaleze amorţitoarea paralizie a săpatului din greu. La un moment dat, m-am oprit să-mi trag sufletul şi m-am rezemat, greoi, în coada cazmalei.

— Dar ce facem cu lespedea de piatră cu care trebuie să acoperim groapa? M-am interesat. Va fi mult mai grea decât de obicei şi aici nu avem nicio creangă de pe care s-o coborâm.

Când legam duhurile rele, maşinistul obişnuia să fixeze lespedea de o creangă şi să se folosească de ea la coborârea pietrei. Acesta era şi motivul pentru care ne săpam întotdeauna gropile sub câte un copac mare.

— Maşinistul va trebui să construiască un pod rulant zdravăn, din lemn, băiete, cu o grindă de care să atârne lespedea. Asta

face ca treaba să devină şi mai grea şi să ceară timp în plus. Nu doar că avem nevoie de un maşinist priceput în meşteşugul lui şi capabil să-şi ţină gura închisă pe urmă; pe lângă asta, atât el, cât şi ajutorul lui vor trebui să fie viteji. Ţi-aduci aminte ce a păţit sărmanul Billy Bradley?

Billy fusese ucenicul lui John Gregory înaintea mea. Îmbolnăvindu-se, Vraciul se văzuse nevoit să-l trimită pe Billy de unul singur să lege un primejdios duh spintecător. Dar lucrurile nu merseseră cum trebuia. Lespedea de piatră îi prinsese degetele lui Billy şi după ce terminase sângele din vasul-momeală, spintecătorul îi înfulecase degetele. Billy murise ca urmare a şocului şi a pierderii de sânge.

Am încuviinţat cu tristeţe.

— Maşiniştii au intrat în panică, mi-am amintit.

— Aşa a fost, băiete. Dacă şi-ar fi păstrat cumpătul, maşinistul şi ajutorul lui ar fi putut să ridice în doar câteva clipe lespedea de pe degetele lui Billy, iar el ar mai fi fost viu şi în ziua de azi. Avem nevoie de un maşinist experimentat, care să nu se lase înfricoşat prea lesne!

Dintr-odată, m-a izbit un gând – cioplirea pietrei…

— Unde ne vom lăsa semnul după ce se va săvârşi legarea? L-am întrebat. Să cioplim un simbol pe partea de deasupra, iar sub el să ne trecem numele, ca să arătăm cine l-a legat pe însuşi Diavolul?

— Ar fi, fără îndoială, apogeul operei mele de-o viaţă, mi-a răspuns magistrul meu. Însă, de data asta, n-o să lăsăm niciun semn. Nimeni nu trebuie să ştie că el e acolo. Peste lespede o să punem un bolovan. Aşa, lumea din anii care vor veni va presupune doar că face parte din aşezarea pietrelor şi nu va avea de gând s-o tulbure. În orice caz, băiete, a continuat el apoi, te-ai odihnit destul, aşa că hai să punem capăt speculaţiilor fără rost şi să ne întoarcem la muncă! În loc ca doar să crestezi dimensiunile gropii, ce-ar fi să-i încerci adâncimea cam în locul în care stai acum?

Până în momentul acela, lucrasem metodic, urmând semnele trasate de Vraci şi păstrând nivelul săpăturilor mai mult sau mai puţin uniform. Însă ceea ce propunea acum era logic. Era un sfat bun de înscris în carneţelul meu, pentru viitoare consultări; un lucru pe care, fără doar şi poate, magistrul meu îl învăţase din experienţă. Trebuia să aflăm dacă reuşeam să

atingem adâncimea necesară. Aşa că m-am apucat să sap mai adânc.

Am început să simt un fior: oare să fi fost dragonul, care simţea că-i tulbur bârlogul?

CAPITOLUL 17

CUVINTE ÎN OGLINDĂ

A doua zi, am dat destul de repede peste stâncă masivă şi n-am putut continua mai în adânc. Speram că groapa va fi îndeajuns de mare pentru scopul urmărit de noi. Cam pe la jumătatea după-amiezii, când eram pe sfârşite, ne-a vizitat Grimalkin. Ducea pe umăr ceva înfăşurat în pânză de sac – fără îndoială, ţepuşele pe care le meşterise.

— Va fi îndeajuns de mare? A întrebat, coborându-şi privirea încărcată de îndoială spre fundul gropii.

— Aşa sper. Aş fi vrut s-o fac mai adâncă, dar stânca asta m-a făcut să mă opresc, i-am spus.

Grimalkin a părut îngrijorată.

— L-am văzut pe Diavol arătând mai mare decât atât. Era gigantic, monstruos.

— Dac-o fi atât de mare, atunci nu mai avem ce să facem, am zis eu.

— Aminteşte-ţi, am dat naştere copilului său… copilul pe care l-a ucis, spuse Grimalkin. El nu se poate apropia de mine decât dacă doresc eu. Asta ar putea să reprezinte ultima noastră linie de apărare.

A zâmbit, răsfrângându-şi buzele de peste dinţii ascuţiţi precum vârfurile de ac.

— Şi poate că stratul ăsta de piatră va fi în folosul nostru, a continuat ea. Am meşterit ţepuşe, dar şi ceva piroane mai scurte. Stânca ne va oferi un fundament solid pentru legare.

— Ei bine, a conchis Vraciul, acum suntem pregătiţi: mai pregătiţi de atât n-am putea să fim vreodată. Putem să ne odihnim şi să ne adunăm puterile pentru truda noastră de la noapte.

Grimalkin a clătinat din cap.

— Nu, mai întâi mai avem treburi de făcut, l-a contrazis ea.

Îngenunchind, şi-a desfăşurat pânza de sac pe pământ şi a scos la iveală ţepuşele şi piroanele. Nu vedeam nici urmă de

aliaj cu argintul. Toate păreau să fie făurite din oţel pur.

— Am nevoie de argint pe care să-l amestec în oţel, ne-a zis ea.

Ştiam că nu am de ales. Eram nevoit să-mi jertfesc lanţul de argint. Pentru un vraci, este o unealtă de o importanţă vitală, plus că-l primisem cadou de la mama, însă renunţarea la el avea să facă posibilă legarea Diavolului.

— Poţi să-l foloseşti pe-ăsta, i-am zis, dând să i-l înmânez.

Vraciul însă s-a încruntat.

— Noo, băiete, a zis el, vei mai avea nevoie de el într-o bună zi. Îl vom folosi pe-al meu. Ce întrebuinţare mai potrivită i-aş putea da? În plus, fostul meu magistru, Henry Horrocks, avea propriul lanţ, pe care l-am moştenit după moartea lui. Acum e afară din calea răului, la fratele meu, Andrew, în Adlington, la atelierul lui de lăcătuşerie. Într-o zi, când ne vom putea întoarce în deplină siguranţă în Comitat, vom trece să-l luăm.

În timp ce vorbea, am desluşit pe chipul Vraciului o urmă de tristeţe. Lanţul îi slujise foarte bine de-a lungul anilor. Îi venea greu să renunţe la el.

* * *

Grimalkin a avut nevoie de două zile ca să meşterească armele într-un chip satisfăcător pentru ea. Auzeam forja din spatele casei răsunând de bubuiturile ritmice ale barosului ei. Topise lanţul de argint al magistrului meu, după care îl făcuse fâşii, iar pe acestea le introdusese, cu îndemânare, în fierul ţepuşelor şi al piroanelor cu floarea lată.

În după-amiaza celei de-a doua zile, unul dintre slujitorii lui Shey mi-a adus de veste că Grimalkin voia să stea de vorbă cu mine între patru ochi. Am intrat în magazia care găzduia forja unde lucra ea. Temându-mă să nu-i tulbur cumva concentrarea, n-am spus nimic, ci am aşteptat răbdător într-un ungher, urmărind-o cum meşterea o ţepuşă. Purta mănuşi groase din piele, menite să-i apere pielea de vrăjitoare de fier şi de argint. Lunga şi ascuţita ţepuşă din mâinile ei era modelată într-o spirală suplă, un fin aliaj răsucit din argint şi fier. Era ultima dintre cele patru; piroanele fuseseră deja terminate.

Satisfăcută în cele din urmă, a aşezat arma terminată pe o bancă, aproape de nicovală, după care s-a întors cu faţa spre mine, susţinându-mi privirea.

— Ascultă, mi-a zis, cu ochii aruncând flăcări roşii, fiindcă reflectau luminile forjei. Diseară îl legăm… orice-ar fi. Mi-aş da şi viaţa ca să reuşim, dacă va fi nevoie.
Am încuviinţat.
— Mă tem că, în clipa în care Diavolul îşi va da seama că e în groapă, va opri timpul. Şi eu nu voi avea suficientă forţă ca să-l împiedic… cu toate că, jur, o să mă străduiesc până la moarte.
— M-am gândit adesea la Diavol şi la puterile lui, mi-a răspuns Grimalkin, încruntându-se. În trecut, când a mai oprit timpul, iniţiativa i-a aparţinut. Aşa că mai degrabă decât să stai în defensivă, încercând să-l împiedici, n-ar fi mai bine să-l ataci, oprind tu însuţi timpul încă din clipa în care îşi face apariţia?
— Am reuşit asta de două ori în trecut, însă efectul n-a fost de durată. Totuşi, o să fac tot posibilul, am asigurat-o.
— Dacă reuşeşti, timpul se va opri pentru toţi cei aflaţi în vecinătatea gropii… pentru toţi în afară de tine. Diavolul va înţelege repede situaţia, însă între timp tu îi vei fi înfipt deja adânc ţepuşa în pielea lui spurcată.
Am aprobat-o. Era posibil chiar să dea roade. Grimalkin avea dreptate. De data asta, aveam să iau eu iniţiativa şi să lovesc primul.
Am făcut tot posibilul să prindem câteva ore de somn înainte de lăsarea întunericului. Aveam nevoie să fim puternici, odihniţi şi ageri pentru misiunea care ne aştepta. Nu m-am mai obosit să mă dezbrac; cu toate acestea, am verificat la repezeală prezenţa urciorului meu cu sânge în buzunar. Deşi crăpat, părea să-l ţină încă la distanţă pe Diavol. Pe urmă, m-am întins pe deasupra cuverturilor şi am închis ochii.
Curând, m-am cufundat într-un somn adânc, fără vise, însă când am simţit ceva ciudat, m-am smuls din toropeală, ridicându-mă brusc în capul oaselor.
Oglinda de pe măsuţa de toaletă pâlpâia. Apoi, în ea a apărut un chip. Era al lui Alice! Avea ochii mari de groază; mi se rupea inima văzând-o într-un asemenea hal.
Oglinda s-a înceţoşat. Alice suflase pe suprafaţa celei folosite de ea. A început să scrie, iar mesajul ei şi-a făcut apariţia cu încetul.

!moT ,ăm-ătujA
!uăt lurotuja uc crotnî ăm ăs toP

Literele îmi apăreau de-a-ndoaselea pe sticlă: *Ajută-mă, Tom! Pot să mă întorc cu ajutorul tău!*

Oare ea chiar putea să evadeze de pe tărâmul Întunericului? M-am mirat eu. Dintr-odată, m-am simţit inundat de speranţe proaspete. Am suflat repede peste oglindă şi mi-am scris răspunsul pe sticla aburită.

Cum pot să te ajut?

Ăm ă serac nirp ătraop o tisăg a-im naP
.ecraotnî top
Nirp ărugnis an ued cert ăs top un raD
?un ,ea
.moT ,uăt lurotuja ed eioven mA

Alice a început iar să scrie, însă cuvintele îmi apăreau cu mare încetineală. Să fi fost pradă suferinţelor? Ce se petrecea?

Pe acesta l-am descifrat cu uşurinţă, în mai puţin timp decât îi trebuise ei ca să-l scrie: *Pan mi-a găsit o poartă prin care să mă pot întoarce. Dar nu pot să trec de una singură prin ea, nu? Am nevoie de ajutorul tău, Tom.*

Chiar era cu putinţă să existe o poartă de întoarcere spre lumea noastră? Mai mult ca sigur, Pan o ajuta pe Alice ca să mă răsplătească pentru ajutorul dat împotriva magilor. Totuşi, îmi spusese că nu *poate* să mă ajute… că Diavolul era prea puternic. Şi cum era cu putinţă să te foloseşti de o oglindă ca să comunici de pe tărâmul Întunericului? Toate aceste întrebări mă frământau. Poate de-aia îi lua atât de mult până să scrie fiecare cuvânt! Am suflat repede în oglindă şi am scris iar.

Unde e poarta. Alice?

.iulunogard iulugolrâb lurtnuănÎ

Răspunsul ei a sosit mai repede de data asta.

În *bârlogul dragonului?* Aşa numise Vraciul cercul din pietre în care speram să-l legăm pe Diavol.

Te referi la cercul din pietre de la Kenmare?

Oglinda a pâlpâit şi s-a întunecat. Inima mi s-a îngreunat şi mi s-a prăbuşit în ghete. Alice dispăruse înainte ca eu să pot obţine de la ea această informaţie de importanţă vitală. Dar tocmai când începea să mă cuprindă disperarea, oglinda s-a umplut din nou de lumină, iar degetul lui Alice a început să caligrafieze cu foarte mare încetineală.

.rugnis oniV .eramneK ,Ad
Tâced atraop ădihcsed ăs aerv un naP
…enit urtnep

Îmi cerea să vin singur – era destul de logic. Grimalkin îi spusese Vraciului că Pan nu discuta decât cu mine, şi asta datorită mamei mele. Era primejdios să mă duc de capul meu, însă dacă era singura cale însemna că nu aveam de ales.

Trăgând perdeaua într-o parte, am privit afară, pe fereastră. Era amurgul; curând, avea să se întunece de tot. Îl auzeam pe Vraci foindu-se în camera vecină. Mi-am umplut degrabă buzunarele cu sare şi pilitură de fier luate din pungile din sacul meu. Pe urmă, mi-am luat lanţul din argint şi mi l-am legat în jurul mijlocului, ascunzându-l pe sub cămaşă.

Cu ghetele într-o mână şi toiagul în cealaltă, am ieşit pe uşă în vârful picioarelor şi am izbutit să ajung jos fără să mă întâlnesc cu cineva. Unul dintre slujitori m-a văzut în timp ce stăteam pe treapta din faţa uşii şi-mi trăgeam ghetele în picioare. M-a salutat printr-o înclinare a capului şi i-am răspuns întocmai, după care m-am ridicat, am pornit pe potecă şi am ieşit pe poarta principală.

N-am reuşit să zăresc pe nimeni dintre paznicii lui Shey, dar ştiam că obişnuiesc să se menţină nevăzuţi. Probabil că se ascunseseră prin copaci şi mă urmăreau, dar n-avea importanţă. Li se spusese şi lor un pic despre ce aveam noi de gând să facem la cercul din pietre, însă nu destul cât să-i înspăimânte prea tare. Ei credeau că era vorba despre un soi de ritual menit să combată puterile întunecate ale magilor;

când m-au văzut îndreptându-mă în direcţia aceea, probabil au crezut că porneam cu puţin înaintea celorlalţi.

Foarte curând, ajunsesem să trec printre copaci, apropiindu-mă de pietre – de bârlogul dragonului. Când călcam pe pământul moale, tălpile mele făceau uneori să trosnească câte o creangă. O ceaţă alburie se lăsase până aproape de sol, însă tot era destulă lumină cât să pot evita să mă ciocnesc de un trunchi de copac sau să mă împiedic de vreo buturugă. Am ieşit din pădure la poalele dealului, privind în sus spre pietrele aşezate în poziţie verticală, abia vizibile pe fundalul cerului lipsit de nori. Cele mai strălucitoare dintre stele erau deja pe cer, însă luna nu avea să apară decât peste câteva ore.

Inima îmi bătea cu iuţeală. Oare chiar voi fi în stare s-o aduc înapoi pe Alice?

CAPITOLUL 18

GHEARELE LUI MORRIGAN

Am urcat într-un ritm neabătut dealul, cutremurat de un fior care mi-a străbătut brusc şira spinării. Era obişnuitul semnal care mă prevenea că se apropia ceva legat de Întuneric, însă nu i-am acordat cine ştie ce atenţie, concentrat fiind asupra scopului meu.

Câteva clipe mai târziu, stăteam în picioare în interiorul cercului din pietre, aproape de groapa pe care o săpasem pentru Diavol. Nu auzeam nimic altceva decât propriile bătăi repezite ale inimii şi răsuflarea precipitată. Ceaţa părea să se îngroaşe şi să se înalţe în fuioare şerpuite. M-am răsucit lent pe călcâie, cercetând totul împrejur. Ceaţa părea să se ridice de la sol şi era din belşug. Pur şi simplu, nu mi se părea normal. Să fi fost răsuflarea dragonului? M-am întrebat.

Nu, era ceva absurd. Dragonii nu scoteau foc pe nări şi nu aveau răsuflarea fierbinte; nu erau altceva decât uriaşe spirite elementale ale aerului. Nu era decât o ceaţă obişnuită.

Deodată, am văzut aerul pâlpâind brusc drept înaintea mea, de cealaltă parte a gropii. Eram faţă în faţă cu Alice. Inima mi-a zvâcnit, însă apoi am văzut că ea nu zâmbea; nu părea câtuşi de puţin încântată să mă vadă... arăta îngrozită! Avea faţa năclăită de un strat de noroi din care i se vedeau albul ochilor înnebuniţi, părul încâlcit şi gura schimonosită într-o

strâmbătură de groază. Dădea impresia că stă chiar în spatele acelei perdele pâlpâitoare. Iar aceasta părea atât de fragilă! Sigur nu mi-ar fi fost deloc greu să trec prin ea…

Cu un gest brusc, Alice şi-a repezit mâna stângă spre mine, pătrunzând drept în lumea în care mă aflam.

— Ajută-mă, Tom! A strigat. Părea că strigă, însă vocea îi era înăbuşită şi firavă. Trebuie să mă tragi încolo! Eu nu pot să trec de una singură!

Fără vreo clipă de şovăială, i-am apucat mâna cu fermitate, stânga mea strângând stânga ei… care mi se părea atât de rece… Parcă aş fi ţinut de mână o moartă.

Am tras cu putere, însă Alice părea să se împotrivească. Să fi fost înţepenită acolo? O ţinea ceva din spate? Am smucit şi mai tare, însă atunci strânsoarea asupra mâinii mele s-a înteţit, provocându-mi o veritabilă durere. Parcă Alice s-ar fi străduit să-mi zdrobească oasele mâinii! Şi apoi, în timp ce eram târât înainte fără voia mea, chipul lui Alice a început să se transforme. Nu era al ei. Era al lui Scarabek!

Am încercat să mă împotrivesc, însă iarba era alunecoasă, aşa că tălpile mele şi-au pierdut aderenţa, iar toiagul mi-a zburat din mână… şi m-am pomenit tras prin perdeaua aceea pâlpâitoare, prin poarta către Întuneric.

A urmat un fulger strălucitor de lumină gălbuie, iar Scarabek mi-a smucit braţul, după care mi-a dat drumul din strânsoare foarte brusc, făcându-mă să mă învârtesc ca titirezul pe lângă ea. M-am izbit cu putere de pământ şi m-am rostogolit de câteva ori înainte de a mă opri în trunchiul unui copac, ciocnire care mi-a făcut să-mi iasă tot aerul din plămâni.

M-am ridicat în genunchi, icnind după aer, şi m-am uitat repede în jur. Eram într-o pădure şi toţi copacii păreau enormi. Era şi-aşa destul de ciudat, însă totul era scăldat într-o lumină argintie. Era ca şi cum ar fi radiat din orice – din copaci, din pământ şi din cer – şi un singur lucru ştiam cu certitudine: lăsasem cu mult în urmă lumea cunoscută mie.

Brusc, mi-am dat seama de adevăr. Acesta nu era tărâmul Întunericului. Mă aflam din nou în Tech Duinn, în Dealurile scobite – locul în care mă dusese Pan cu spiritul.

Mi-am ridicat privirea spre Scarabek. Ea mi-a răspuns cu un zâmbet plin de răutate, însă contururile păreau că i se şterg. Mi-am amintit de ce ne povestise Shey: vrăjitoarele nu puteau

să stea mult timp aici.

— Te las aici, băiete! Te dau în seama lui Morrigan. Ea va veni după tine la cea de-a douăsprezecea bătaie a clopotului de miezul nopţii! Iar asta n-o s-o uiţi, sunt sigură! Şi încearcă să nu uiţi nici *cine eşti!* Mi-a strigat Scarabek pe un ton încărcat de batjocură.

După care a dispărut, lăsându-mă în voia sorţii pregătite de ea.

M-am ridicat în picioare, cu ultimele ei cuvinte învârtindu-mi-se în cap. Uitarea! Aceasta era o primejdie adevărată. Nu aşa îmi spusese Pan?

Amintirile se scurg în lumina aceea argintie şi se pierd pentru totdeauna. Numai eroii pot să suporte…

Era vorba despre eroii Irlandei – cei vechi, marii eroi, cum fusese Cuchulain. Cu toate puterile ei magice, nici măcar o vrăjitoare celtică n-avea cum să reziste aici prea mult timp. Prin urmare, eu ce şanse aveam? Mă aflam aici, pe Lumea cealaltă, atât cu trupul, cât şi cu sufletul. Cum puteam să sper că voi scăpa viu de Morrigan? Aveam în buzunare sare şi pilitură de fier şi lanţul meu din argint legat în jurul mijlocului. Cu toate acestea, astfel de arme n-aveau cum să-i facă rău unei zeiţe. Mi-am amintit de lupta mea cu Ordeen, de mai demult, în Grecia: cum se scuturase, pur şi simplu, de lanţul pe care-l aruncasem asupra ei.

Nu prea mai ştiu ce s-a petrecut mai departe, însă m-am pomenit dintr-odată târându-mă în patru labe în loc să merg pe două picioare şi mă simţeam buimăcit şi dezorientat. Îmi căutam toiagul, care-mi fusese smuls din mână. Unde o fi? Aveam nevoie disperată de o armă; ştiam instinctiv că fără o armă n-aş mai fi putut scăpa cu viaţă.

Miezul nopţii se apropia cu repeziciune şi atunci o cumplită creatură avea să vină să-mi ia viaţa. Dar ce anume să fie ea? Un soi de demon? Tot ce puteam să-mi mai amintesc era că o vrăjitoare fusese cea care mi-o trimisese. Voia răzbunare pentru ce-i făcusem eu. Dar ce anume îi făcusem? Despre ce să fi fost vorba?

De ce nu puteam să-mi aduc aminte de toate aceste lucruri aşa cum se cuvenea? În minte mi se învârtejeau fragmente de amintiri – frânturi pe care nu reuşeam să le potrivesc cap la cap. Oare eram deja sub influenţa vreunui soi de descântec de

magie neagră? M-am întrebat. Dintr-odată, mi s-a făcut frig, foarte frig. Ceva venit din Întuneric se apropia acum din ce în ce mai mult.

Cuprins de panică, am ţâşnit în picioare şi am început să alerg disperat printre copaci, împiedicându-mă de crengi şi de tufişuri spinoase, care mă agăţau şi mă zgâriau, dar fără ca mie să-mi pese. Eu doar *trebuia* să mă îndepărtez.

Acum chiar auzeam cum mă urmăreşte ceva, dar nu era o vietate care alerga pe picioare. Ceea ce se auzea era fâlfâitul furios al unor aripi gigantice. Am aruncat o privire înapoi peste umăr şi, imediat, mi-am dorit să n-o fi făcut, fiindcă imaginea zărită n-a reuşit decât să-mi sporească groaza şi panica.

Eram hăituit de o imensă cioară neagră.

O frântură din memoria mea fărâmiţată s-a întors la locul ei.

Enorma cioară era Morrigan, vechea zeiţă însetată de sânge a vrăjitoarelor celtice. Ea îşi zgâria victimele, însemnându-le pentru moarte. Bântuia pe câmpurile de bătălie şi le ciugulea ochii muribunzilor.

Un al doilea fragment de amintire s-a potrivit în poziţia corectă.

Acesta m-a umplut de speranţă. Ştiam că mai am încă o firavă şansă de a scăpa de ea. În faţă era un fel de biserică; odată ajuns înăuntru, aveam să fiu la adăpost faţă de zeiţă. Oare puteam să ajung la ea înainte să fiu înşfăcat de Morrigan? Visasem de atâtea ori situaţia asta, însă acum se întâmpla cu adevărat. Dacă n-ar fi fost acel coşmar repetitiv al meu, lumea luminată în argintiu a Dealurilor scobite mi-ar fi răpit până şi ultima frântură de amintire. Chiar m-am întrebat dacă priceperea de a învăţa din propriile vise o fi un alt dar moştenit de la mama mea.

În mod obişnuit, bisericile nu erau locuri de refugiu faţă de creaturile Întunericului. Oricât ar fi crezut preoţii asta, vracii cu certitudine nu le împărtăşeau părerile.

Chiar şi-aşa, ştiam totuşi cumva că la cea de dinaintea mea trebuia să ajung… sau să înfrunt moartea.

Alergam din răsputeri, luând prea puţin în seamă obstacole precum trunchiurile prăbuşite sau rădăcinile ieşite la suprafaţă. Inevitabil, până la urmă m-am împiedicat şi am căzut. Ridicându-mă în genunchi, m-am uitat la urmăritoarea mea.

În faţa mea stătea o creatură înfricoşătoare, purtând o rochie neagră, însângerată, care-i ajungea până la glezne: era jumătate femeie, jumătate cioară. Avea picioarele goale, cu gheare în loc de unghii – ca şi în cazul unghiilor de la mâini –, un cap enorm, acoperit cu pene, şi un plisc ucigător.

Deodată, a început să-şi schimbe înfăţişarea. Pliscul i s-a micşorat, iar ochii de pasăre i s-au transformat până când întregul cap i-a dobândit o înfăţişare omenească.

O a treia frântură de amintire mi-a revenit.

Era un chip pe care-l cunoşteam. Îi aparţinea vrăjitoarei celtice pe nume Scarabek. Fără îndoială că Morrigan îi preluase înfăţişarea ca să-mi amintească de crima mea comisă împotriva vrăjitoarelor care o venerau.

Deodată, în depărtare am auzit dangătul unui clopot. Să fi fost un clopot de biserică? Dacă da, atunci puteam să urmez sunetul până la locul său de provenienţă şi să-mi găsesc refugiul!

Merita încercat, aşa că, la auzul celei de-a doua bătăi, am sărit în picioare şi am început să alerg în direcţia din care se auzise. Dintr-odată, am început să mă întreb cât o fi de departe. Oare puteam să ajung acolo la timp? O a treia bătaie a răsunat foarte aproape, însă simţeam prezenţa lui Morrigan în spatele meu, plutind din ce în ce mai aproape cu fiecare pas iute al ei. Privind înapoi, am remarcat că faţa îi fusese din nou înlocuită de enormul cap de cioară. Pliscul ascuţit îi era larg căscat, iar ghearele tăioase i se avântau spre mine, pregătite să-mi sfâşie carnea, să-mi sfârtece trupul şi să-mi risipească oasele făcute ţăndări.

Însă acum zăream printre copaci contururile argintii ale unei clădiri. Era cu puţin mai mare decât o capelă şi avea o clopotniţă măruntă. Măcar de-aş putea să ajung la ea!

Pe măsură ce mă apropiam, contururile au început să-i tremure, iar forma să i se preschimbe cu încetul. Ascuţimea muchiilor s-a îndulcit, turla a dispărut şi până la urmă a căpătat forma unui gorgan funerar. Mai mult decât atât – sub cupola boltită a acoperişului învelit de un strat de iarbă se afla o construcţie dintr-o piatră strălucitor de albă. Acum, puteam să văd şi o uşă deschisă, cu un prag de piatră sculptat complicat; dincolo de el aştepta o beznă absolută.

Ghearele lui Morrigan au greblat aerul spre umărul meu

stâng, însă eu m-am răsucit într-o parte şi m-am aruncat prin intrarea aceea mică şi pătrată, în refugiul cel întunecat. Când m-am izbit de sol, mi s-a părut moale; era acolo un culcuş din paie galbene şi m-am rostogolit pe el de vreo două ori până să mă opresc. Mi-am lăsat ochii să se adapteze cu încetul la întuneric şi foarte curând am fost în măsură să disting ce mă înconjura.

Am inspirat adânc de vreo două ori, după care am luat o poziţie ghemuită şi am privit în jurul meu. În centrul înaltului tavan al misterioasei capele atârna un candelabru de aur cu şapte braţe, lumânările subţiri şi albastre fiind aproape străvezii. Însă lumina slabă nu ajungea în cele patru colţuri ale încăperii, unde bezna se aduna în porţiuni impenetrabile.

Cu toate acestea, amănuntul cel mai semnificativ era aceia că misterioasa lumină argintie dispăruse în totalitate. Capela era, într-adevăr, un loc de refugiu faţă de creaturile de pe Lumea cealaltă, iar mintea mea, care devenise din ce în ce mai trândavă şi mai uitucă, era acum din nou ascuţită şi limpede şi-mi aminteam tot ce se petrecuse.

S-a auzit un mârâit gros, iar apoi lipăitul unor picioare greoaie. Dintre umbre a răsărit un dulău monstruos. Am început să tremur. Gheară şi puii ei, ajunşi acum mari, erau bestii feroce, însă dulăul ăsta era mare cât un cal de tracţiune din Comitat şi la fel de masiv şi de puternic ca toţi cei trei câini-lupi ai noştri la un loc.

Să fi fost păzitorul acestui loc? Dacă da, aveam prea puţine şanse în faţa unei astfel de vietăţi. Însă n-am mai avut nevoie să mă apăr, fiindcă un monstru încă şi mai mare şi-a făcut apariţia din penumbră şi şi-a lăsat o mână enormă pe capul câinelui, potolindu-l.

CAPITOLUL 19

DULĂUL DIN CALANN

Era un bărbat uriaş, cu o coamă sălbatică de păr roşu şi aspru. În mâna dreaptă avea o suliţă, iar la cingătoare purta o spadă.

Părul lui izbitor de roşu mi-a atras brusc din nou atenţia. Cu toate că nu era nici cea mai mică adiere de vânt, părul dădea impresia că i se mişcă. Îi stătea ridicat vâlvoi şi i se unduia

încet, precum se mişcă trestiile sub apă prinse de un vârtej.

— Aici eşti la adăpost, băiete, mi-a zis el cu o voce profundă, bubuitoare, în timp ce se aşeza lângă câinele acela magnific de vânătoare. Fiara asta n-o să se atingă de tine. De ceea ce te aşteaptă afară ar trebui să te temi. Şi eu mă tem de Morrigan, însă ea nu poate să pătrundă aici. Acesta e un *sidhe* – un loc pentru refugiu. Ai un nume?

Îmi simţeam gâtul uscat şi am fost nevoit să înghit în sec înainte de a putea vorbi.

— Tom Ward, i-am răspuns.

— Şi cu ce te ocupi, Tom? Ce te aduce aici?

— Sunt ucenic de vraci. Magistrul meu şi cu mine luptăm împotriva Întunericului. Am fost înşelat de o vrăjitoare şi ademenit să ajung pe Lumea cealaltă… ea vrea ca Morrigan să mă hăituiască.

— Ei bine, atât timp cât rămâi în interiorul acestui *sidhe,* ea nu se poate atinge de tine. Nici măcar o zeiţă nu poate să pătrundă. Însă n-ar fi înţelept să stai prea mult. Aici, timpul trece cu totul altfel. Nu se scurge în acelaşi ritm ca pe pământ. Înaintează în salturi mari. Acum, ne apropiem de miezul nopţii. Foarte curând, clopotele vor bate ora. La cea de-a douăsprezecea bătaie, timpul va zvâcni brusc înainte: într-o singură secundă petrecută aici, dincolo, în lumea ta, vor trece mulţi ani. Toţi cei pe care-i cunoşti vor muri. Aşa că du-te repede, cât mai ai la ce să te întorci.

— Eu vreau să mă întorc, dar nu ştiu drumul. Şi cum aş putea să trec de Morrigan?

— Poţi să te lupţi cu ea. Eu m-am mai luptat cu ea până acum, dar de fiecare dată se sfârşeşte cu suferinţe şi mă trezesc aici, aşteptând să-mi revină puterile…

— Dar cine eşti? L-am întrebat.

— Odinioară, mi se spunea Dulăul din Calann, pentru că l-am omorât pe dulăul din faţa ta cu mâinile goale. Acum, în viaţa de după, suntem legaţi unul de celălalt.

Mi-am amintit de povestea istorisită de Shey.

— Prin urmare, eşti Cuchulain… unul dintre cei mai mari eroi ai Irlandei…

Uriaşul a zâmbit.

— Aşa mă descrie lumea, Tom? Asta-mi place. Şi ce altceva se mai spune despre mine?

— Se spune că te odihneşti aici şi că te vei întoarce atunci când Irlanda va avea nevoie de tine.

Cuchulain a izbucnit în râs.

— Eu... să mă întorc? Nu prea cred! O viaţă mi-a fost de-ajuns, oricât de scurtă. M-am săturat să omor oameni. Nu, n-o să mă mai întorc, asta-i sigur. Dar mă gândesc foarte serios să te ajut pe tine să te întorci. Am chef de o încăierare... cu toate că, trebuie să te previn, nu sunt cel mai potrivit dintre însoţitori. În decursul bătăliei, mă cuprinde o furie grozavă şi o ceaţă roşie îmi întunecă vederea. Când sunt în starea asta, omor prieteni şi duşmani deopotrivă. Am regretat pe urmă, dar asta nu mai desface tot ce-a fost făcut. Nu-i mai aduce înapoi pe morţi. Aşa că fii cu luare-aminte! Totuşi, oferta mea rămâne valabilă: accepţi sau refuzi. Dar acum nu e momentul să pierzi prea mult timp stând pe gânduri.

Uriaşul dulău s-a întins pe jos şi a închis ochii şi peste mine şi Cuchulain s-a aşternut tăcerea. După câteva clipe, şi lui i-a căzut capul în piept şi i s-au închis ochii.

Dacă era să accept oferta de ajutor a eroului, nu aveam nicio garanţie că el chiar m-ar putea apăra de Morrigan. Nu spusese abia adineauri că, ori de câte ori se lupta cu ea, sfârşea cu dureri şi suferinţe? Mereu pierdea. Şi, pe urmă, mai era şi nebunia aceea care-l cuprindea în focul bătăliei: în timp ce se lupta cu *ea,* putea la fel de lesne să mă omoare pe *mine.* Însă, m-am gândit, dacă rămâneam aici, eram ca şi mort. N-aveam să mai văd niciodată pe cineva dintre cei la care ţineam. Deşi ştiam acum că Alice era pierdută pentru mine, îmi rămânea încă familia. Şi Vraciul, şi Grimalkin. Până şi şansa mea de a-l lega pe Diavol s-ar fi risipit, iar eu n-aş fi fost altceva decât un străin într-o lume necunoscută. Aveam datoria să mă lupt cu Întunericul. Trebuia să-mi desăvârşesc pregătirea şi să ajung Vraci cu drepturi depline. Nu, trebuia să plec din acest *sidhe...* şi cât mai curând cu putinţă, oricare ar fi fost riscurile.

— Cunoşti vreun drum de întoarcere în lumea mea? L-am întrebat pe Cuchulain.

Dulăul a mârâit prin somn, iar uriaşul l-a mângâiat pe cap, ţinându-şi încă ochii închişi.

— Cunosc câteva porţi care duc înapoi – cea mai apropiată se află nu departe de aici. Am putea ajunge până la jumătatea drumului înainte ca zeiţa să-şi dea măcar seama că ne-am

părăsit refugiul.

— *Trebuie* să scap, i-am zis. Vrei să mă ajuţi?

Cuchulain a deschis un ochi şi mi-a adresat un zâmbet pieziş.

— Bătăile inimii mi s-au iuţit! A strigat el. Simt mirosul sângelui lui Morrigan. Merită încercat. De data asta, s-ar putea să înving. De data asta, s-ar putea să-i zbor capul! Vezi tu, a adăugat hohotind, eu sunt un veşnic optimist. Niciodată să nu renunţi! Asta-i adevărata calitate care te scoate în evidenţă ca erou. Niciodată să nu renunţi, nici măcar când situaţia pare fără speranţă. Şi eu cred că şi tu ai calitatea asta, băiete. Şi tu eşti un erou!

— Eu nu cred, am zis clătinând din cap. Nu sunt decât ucenic de vraci... adesea mi se face frică atunci când înfrunt Întunericul.

— Până şi eroilor li se face câteodată frică, Tom, mi-a spus zâmbind Cuchulain. E nevoie de vitejia unui erou ca să-ţi recunoşti frica. În plus, tu te afli aici, în *sidhe,* şi respiri încă. Dacă n-ai fi avut calităţi de erou, ai fi fost nimicit încă din clipa în care ai pătruns aici.

Ridicându-se în picioare, şi-a luat enorma suliţă şi m-a întrebat:

— Ai arme, Tom?

— De obicei, folosesc un toiag de vraci, însă mi l-am pierdut când am fost tras încoace din lumea mea, pe poarta aceea. Acum, nu am nimic altceva decât sare şi pilitură de fier şi lanţul meu de argint...

— Pe Morrigan n-au cum s-o deranjeze prea tare sarea şi pilitura de fier, iar lanţul n-ar putea s-o lege decât pentru câteva clipe. Şi-ar schimba înfăţişarea şi s-ar strecura afară din el cât ai clipi din ochi. Uite... ia pumnalul ăsta, mi-a zis, vârându-şi mâna pe sub vesta lui din piele şi întinzându-mi apoi un cuţit. Loveşte-o cât poţi de tare cu el. O să simtă, ţine minte ce-ţi spun.

Pentru Cuchulain, putea să fi fost un pumnal, însă el era un bărbat gigantic, de două ori şi ceva cât fierarul satului Chipenden. Iar arma pe care mi-o înmânase era o spadă. Părea să fie una cu totul specială, fără doar şi poate meşteşugită pentru un rege. Avea garda împodobită, în forma capului unui soi de fiară. Am recunoscut-o şocat. Era o lipitoare, o vietate care se ascunde prin crăpăturile

pământului din apropierea apelor, după care iese fuga de-acolo ca să bea sângele victimelor sale. Botul lung al lipitorii alcătuia lama zimţată a spadei; ochii îi erau două rubine mari. Era logic – în Irlanda se găsesc nenumărate mlaştini şi ape, gazde ale lipitorilor, aşa că spada fusese modelată în chip asemănător cu această vietate.

Am apucat-o de mâner cu mâna stângă şi am cântărit-o. Părea să fie numai bună, aproape de parcă ar fi fost meşterită special pentru mine.

Apoi, am observat că lama propriu-zisă fusese făurită dintr-un aliaj de argint. O astfel de armă era capabilă să nimicească un demon. Cu toate că nu era eficientă împotriva unui Vechi Zeu, lama putea oricum s-o rănească pe Morrigan şi să ne aducă un preţios câştig de timp, în care eu să pot scăpa.

Deodată, am observat că din spadă picura sânge, care deja începea să formeze o mică băltoacă roşie pe pământ. Pentru o clipă, m-am gândit că mă tăiasem în lama ei ascuţită; pe urmă însă, spre marea mea uluire, mi-am dat seama că sângele picura din cei doi ochi din rubine.

Cuchulain mi-a zâmbit.

— Îi place de tine, băiete! A exclamat el. Îi place foarte mult de tine! Prima oară când am ţinut-o în mână, a vărsat un pic de sânge. Niciodată atât de mult ca în clipa asta! Tu îi *aparţii* spadei. Ea e *stăpâna* ta. Şi-i vei aparţine până în ziua morţii tale.

Cum ar fi fost posibil ca o armă să fie *stăpâna* mea? M-am întrebat atunci. Oare nu eu eram *stăpânul* ei? Cu toate acestea, nu era momentul potrivit ca să-l contrazic pe Cuchulain.

— Eşti gata, Tom? M-a întrebat el.

Am dat aprobator din cap.

— Trebuie să ne mişcăm repede. De îndată ce am ieşit din *sidhe,* coteşti scurt la stânga. După vreo cincizeci de paşi, ajungem la un vad. Traversarea nu e uşoară, însă de partea cealaltă se găseşte o peşteră. Fugi drept către ea şi intră fără să-ţi domoleşti goana. Peretele din partea cealaltă este poarta de întoarcere în lumea oamenilor, dar ca să poţi trece prin ea, trebuie să goneşti cât te ţin picioarele. Ai înţeles?

I-am făcut un nou semn de încuviinţare.

— Sunt gata, i-am zis apoi.

Atunci, Cuchulain şi-a înşfăcat suliţa şi a ieşit în fugă din *sidhe,* cu uriaşul lui dulău alături. Am alergat în urma lor, ţinându-mi spada pregătită. Din nou, eram scăldaţi în acea bolnăvicioasă lumină argintie. M-am forţat să mă concentrez, temându-mă să nu-mi pierd memoria.

Când am ajuns afară, nu se vedea nici urmă de Morrigan. Cuchulain şi dulăul se îndepărtau, aşa că m-am străduit să ţin pasul cu ei. Am zărit râul în faţă, ca un şarpe gras şi argintiu printre copaci. Deodată, m-am pomenit alături de Cuchulain. Izbutisem cumva să-mi iuţesc paşii sau şi-i încetinise el?

Privind spre dreapta, am observat că se clătina. Când ieşiserăm din *sidhe,* umărul şi braţul lui stâng îi fuseseră puternice, musculoase. Acum, erau ofilite, într-atât de slabe, încât de-abia mai putea ţine suliţa în mână. În timp ce-l priveam, şi-a trecut arma în mâna dreaptă şi a continuat să înainteze, împleticindu-se, încetinind cu fiecare pas, parcă gata să se prăbuşească în orice clipă. Mi-am amintit de povestea lui Shey: pe timpul vieţii, lui Cuchulain puterile îi fuseseră slăbite de blestemul unei vrăjitoare. Oare acum Morrigan îşi exercita magia asupra lui, reînnoind vraja?

Atunci, am auzit un zgomot nou: croncănitul aspru al ciorilor. Crengile copacilor din faţa noastră erau încovoiate de greutatea păsărilor negre. Oare Morrigan se afla printre ele? M-am întrebat. Şi răspunsul a sosit degrabă.

Nu! O cioară monstruoasă, mare cât Cuchulain, zbura drept spre noi, cu ghearele întinse şi pliscul căscat. În timp ce Morrigan săgeta printre copaci, eu am sărit brusc spre stânga; în schimb, Cuchulain şi-a săltat suliţa şi a împuns-o. Au zburat pene prin aer, iar zeiţa a scos un ţipăt. O rănise şi o făcuse să cadă greoaie la pământ, însă în clipa imediat următoare, ea deja zbura din nou spre el, şfichiuind cu ghearele.

M-am întors, pregătit să-i sar în ajutor lui Cuchulain, strângând cu putere mânerul spadei. Erau încleştaţi într-o luptă corp la corp, ghearele ei sfârtecându-i carnea, însă am văzut şi pene însângerate pe pământ.

Amândoi sângerau. Morrigan ţipa ca o vrăjitoare banshee, iar Cuchulain urla şi zbiera ca o fiară sălbatică.

M-am apropiat mai mult, aşteptând ocazia de a o străpunge cu spada. Am observat că şi dulăul urmărea lupta. De ce nu sărea să-şi ajute stăpânul? L-am privit mai cu atenţie pe

Cuchulain şi mi-am dat seama că începea să se transforme. Furia bătăliei se abătea asupra lui. Unul dintre ochi părea să-i iasă din orbită, iar părul i se ridicase vâlvoi, îngroşându-se precum acele ascuţite ale unui arici. Pielea de pe faţă îi fremăta, dantura i se dezgolise într-un mârâit, de parcă ar fi vrut să smulgă dintr-o muşcătură capul ciorii care-l înfrunta.

Am pornit în fugă înainte, ridicându-mi spada ca s-o lovesc pe zeiţă. Din fericire, n-am ajuns suficient de aproape pentru aşa ceva, căci mi-aş fi găsit sfârşitul. Turbat de furie, Cuchulain şi-a întins mâna stângă şi-a înşfăcat dulăul de ceafă. Cu tot braţul lui ofilit, furia dementă îi dădea forţă. Dintr-o zvâcnire, l-a repezit pe uriaşul câine în trunchiul celui mai apropiat copac. Masivul trunchi s-a cutremurat de forţa impactului, însă ţeasta dulăului s-a fărâmat precum coaja unui ou, împroşcând lemnul şi pământul cu bucăţi de creier şi cheaguri roşii de sânge.

Cuchulain a azvârlit cât colo trupul fără viaţă, după care şi-a rotit privirea feroce în jur. Pentru o clipă, ochii s-au oprit asupra mea şi groaza m-a făcut să încremenesc pe loc. Apoi, şi-a mutat privirea mai departe, însă în loc să se abată asupra lui Morrigan cu o furie reînnoită, a atacat un stejar vânjos! Şi-a avântat suliţa spre el, încă o dată, şi încă o dată, loviturile răsunând prin pădure. Crengile se frângeau şi cădeau sfărâmate pe iarba argintie. Pe urmă, a început să-şi înfigă vârful ascuţit al suliţei în trunchi. Cu fiecare lovitură, arma pătrundea tot mai adânc, făcând aşchiile să zboare prin aer. Însă acum privirea mea nu mai era îndreptată spre Cuchulain. Acum mă holbam la uriaşa cioară, care-şi preschimba înfăţişarea chiar sub ochii mei.

Încă o dată, Morrigan lua forma lui Scarabek. Zâmbindu-mi, a pornit spre mine. Distras de propria-i furie, Cuchulain nu mai reprezenta un pericol pentru ea. Acum, ea venea să mă atace pe *mine!*

M-am întors şi am rupt-o la fugă în direcţia râului, aşa cum fusesem învăţat. Când am ajuns la mal, am constatat cu mare necaz că apa era adâncă şi curgea cu iuţeală – era un torent argintiu pe care nu-l puteam traversa. Unde să fi fost vadul? Acum, Morrigan venea spre mine în pas de plimbare, aproape nepăsătoare, de parcă ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume...

Tot timpul din lume? Era exact ceea ce eu *nu* aveam. Se

apropia miezul nopţii şi de îndată ce clopotul avea să bată şi pentru a douăsprezecea oară, acasă, în lumea mea, treceau ani cu duiumul. Scrutând cu atenţie malul, am descoperit pietrele pe care puteai călca. Erau în stânga mea: opt la număr, partea lor superioară abia ieşind la iveală din apă.

Morrigan a văzut încotro mă îndrept şi a pornit în fugă spre mine, însă tot eu am ajuns primul la vad şi am făcut un salt mare spre cea dintâi piatră. Era umedă şi alunecoasă şi am fost cât pe ce să-mi pierd echilibrul. Cu toate acestea, am reuşit să sar până pe a doua, apoi pe a treia. Când am ajuns la a cincea, am privit înapoi. Morrigan sărea, la rândul ei, de pe o piatră pe alta. Sperasem întrucâtva ca ea să nu poată traversa apa curgătoare. Însă, cu toate că se deghizase sub înfăţişarea unei vrăjitoare, ea rămânea o zeiţă, aşa că torentul nu se dovedea un obstacol pentru ea. Nu mai aveam decât o piatră, după care puteam să sar pe celălalt mal al râului. Totuşi, Morrigan era acum prea aproape de mine.

N-aş fi avut cum să reuşesc. Aşa că m-am întors cu faţa spre ea şi mi-am înălţat spada, pregătit să mă apăr.

S-a aruncat asupra mea, cu mâinile întinse, cu ghearele sclipindu-i. Mi-am abătut spada cu toată puterea. Am lovit-o destul de tare în umărul stâng. A ţâşnit sânge, iar ea, scoţând un ţipăt, a căzut în apă, cu un plescăit formidabil. Aceasta era şansa mea! Am izbutit să sar până pe cea din urmă piatră alunecoasă, apoi pe mal, cu inima bubuindu-mi în piept.

Zăream în faţă intrarea în peşteră ca o gură larg căscată în faleza argintie. M-am zorit în direcţia ei. La un moment dat, am privit înapoi. Morrigan se ridicase şi pornise din nou în urmărirea mea. Nici măcar nu alerga. Oare credea că nu voi fi în stare să-i scap?

Peştera era întunecoasă, dar nu într-atât pe cât păruse la prima vedere; strălucea de acelaşi misterios licăr argintiu care ilumina toată Lumea cealaltă, în afară de *sidhe.* Am examinat peretele din fund. Părea să fie dur… şi solid. Am alergat spre el, aşa cum mă povăţuise Cuchulain, însă în ultimul moment am încetinit puţin şi-am şovăit, anticipând impactul.

M-am izbit de stânca solidă – o lovitură formidabilă, care m-a zguduit din cap până-n picioare. M-am tras înapoi, împleticindu-mă, iar spada mi-a zburat din mână şi am rămas întins pe loc, năucit. Mă dureau capul şi genunchii. Simţeam în

gură gust de sânge.

Unde greşisem? Poate că Morrigan întrebuinţase cine ştie ce soi de farmec, m-am gândit. Oare de-asta venise atât de nepăsătoare spre mine, fără să se sinchisească măcar să alerge? M-am ridicat în genunchi şi m-am târât spre locul în care-mi căzuse spada. Am apucat-o cu mâna stângă şi am reuşit să mă pun pe picioare, apoi am făcut câţiva paşi lenţi şi dureroşi către gura peşterii. Când am ajuns la ea, zeiţa era la numai vreo zece paşi distanţă, înaintând fără zăbavă.

Am tras aer adânc în piept, ca să-mi potolesc temerile, şi mi-am pregătit spada în mână. Însă cu cât Morrigan se apropia mai mult de mine, cu atât încrederea în propriile forţe îmi scădea. Am remarcat că rochia îi era neatinsă: nu se zărea nici urmă din rana pe care i-o provocasem. O zeiţă dotată cu o asemenea putere era capabilă să se vindece repede. Lama din argint putea s-o rănească şi să-i încetinească înaintarea, dar nu s-o nimicească. Tot ce puteam obţine era să câştig puţin timp…

Timp! Nici nu mi-a apărut bine gândul acesta în minte, că s-a şi auzit în depărtare prima bătaie a clopotului vestind miezul nopţii. Ştiam că atunci când o să răsune cea de-a douăsprezecea, timpul de acolo, de pe pământ, avea să zvâcnească înainte. Mă întrebam, cuprins de disperare, ce-aş putea să fac mai departe şi atunci mi-a revenit în minte ceea ce-mi spusese Cuchulain în legătură cu poarta.

S-a auzit răsunând cea de-a doua bătaie…

Să goneşti cât te ţin picioarele – trebuia să alergi din răsputeri, cu toată viteza, spre acel perete din fundul peşterii. Numai că eu încetinisem şi şovăisem în ultima clipă. Îmi venea greu să-mi imaginez un impact mai puternic decât cel suferit de mine, însă trebuia s-o fac. Era singura mea şansă de a ajunge înapoi, în lumea pe care o cunoşteam. Mai întâi însă, trebuia să mă ocup de Morrigan…

Acum, ea alerga spre mine cu ghearele întinse şi ochii arzând de o furie feroce. În timp ce se arunca asupră-mi, clopotul a bătut pentru cea de-a treia oară. M-am răsucit spre stânga şi ea nu m-a nimerit, iar ghearele ei au râcâit stânca în dreptul capului meu.

Pe urmă, am izbit-o cu spada, însă lovitura a fost dată cu stângăcie şi în grabă. Lama s-a lovit zăngănind de peretele

solid al stâncii, făcându-mi braţul să vibreze. Şi clopotul a bătut încă o dată…

Următoarele câteva secunde au trecut ca prin ceaţă şi ştiam că trebuie să închei mai repede lupta. Pe deasupra zgomotelor răsuflării mele chinuite, a mârâitului lui Morrigan şi a târşâitului tălpilor mele pe solul stâncos, puteam să aud şi bătăile lente, neabătute, ale clopotului. Numai că între timp le pierdusem şirul. Cât să mai fie până la cea de-a douăsprezecea bătaie?

Gândul mi s-a îndreptat iar spre peretele din fundul peşterii: trebuia să *cred* că pot trece prin el. Am început să-mi concentrez gândurile. Ciudat lucru: în timp ce făceam asta, am simţit spada vibrându-mi în mână şi o singură picătură de sânge a căzut din rubinul ochiului drept.

Când zeiţa a dat din nou buzna spre mine, am fentat spre stânga, după care am schimbat brusc cu o lovitură din dreapta, abătându-mi cu iuţeală tăişul spadei, aproape orizontal, spre ea. A fost o lovitură perfectă. Ca şi cum aş fi tăiat un calup de unt, spada i-a retezat capul de pe umeri. A căzut pe pământ cu un scrâşnet îngreţoşător, însă apoi a început să se sucească şi să se rostogolească la vale, către râul argintiu de jos.

Pentru o clipă, trupul decapitat al lui Morrigan a rămas pe loc, clătinându-se, cu gâtul împroşcând sânge. Apoi, în loc să cadă, a pornit împleticindu-se la vale, în urma propriului cap. Mi se părea puţin probabil să-l prindă înainte de a se rostogoli în apele râului.

Fără să mai pierd vremea, m-am zorit înapoi în peşteră. Am alergat din ce în ce mai repede drept spre peretele din stâncă solidă, care mă aştepta. Am avut nevoie de întreaga putere a voinţei ca să nu încetinesc, să nu ezit sau să mă abat din drum. Tot am simţit o izbitură colosală – după care totul s-a întunecat.

Am auzit în depărtare un ultim dangăt al clopotului. Pe urmă, tăcere.

CAPITOLUL 20

N-O SĂ TE-AUDĂ ŢIPÂND

Chiar înainte să deschid ochii, am simţit un vânt rece pe faţă

şi iarba sub trupul meu lungit pe jos.

M-am ridicat în şezut şi am privit în jur; mi-am dat seama că încă ţineam în mână spada însângerată. Acum era aproape întuneric. Mă aflam în centrul cercului alcătuit din pietre verticale de la Kenmare. Dar mă întorsesem oare la timp? Cât să fi trecut… un secol?

M-am ridicat în picioare şi am pornit în direcţia gropii. Era greu să-mi dau seama în lumina sărăcăcioasă, însă părea să arate la fel. Dac-ar fi fost abandonată, m-am gândit, chiar şi trecerea a doar câteva luni ar fi umplut-o de ierburi şi de buruieni.

Apoi, mi-am văzut toiagul zăcând pe pământ. Imaginea aceasta a fost ca o străfulgerare a adevăratei speranţe. Vraciul ar fi venit în căutarea mea. El ar fi găsit toiagul şi l-ar fi luat… nu l-ar fi lăsat să zacă în locul acesta.

Aşa că mi-am luat toiagul şi am pornit spre casa lui Shey. Când am ajuns la poartă, pe-acolo patrulau doi paznici, dar mi-au făcut semn să intru ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când am intrat în vestibul, Vraciul şi Grimalkin erau acolo. Vrăjitoarea asasină avea ţepuşele la ea, înfăşurate în pânza de sac, iar Vraciul îşi ţinea toiagul în mână. M-am simţit nespus de uşurat. Era limpede că aici trecuse mai puţin timp decât pe Lumea cealaltă. Amândoi m-au privit uluiţi.

— Eşti rănit, băiete? M-a întrebat magistrul meu.

Am clătinat din cap.

— Câteva tăieturi şi vânătăi, dar nimic serios.

— Ce s-a întâmplat? Unde ai fost? M-a luat el la rost.

— Ce spadă! A exclamat Grimalkin, făcând ochii mari de uimire, înainte ca eu să pot răspunde. Dă-mi voie s-o văd!

Şi-a lăsat jos bocceaua cu ţepuşe, iar eu i-am înmânat spada. Vrăjitoarea asasină a examinat-o îndeaproape, însă a evitat să-i atingă lama din aliaj de argint.

Apoi, şi-a întors privirea spre mine.

— Tu ştii ce-i asta? A strigat, privind încordată straniile însemne gravate pe gardă şi pipăind capul de lipitoare sculptat.

Am clătinat din cap. La ce se referea?

— Este o „spadă pentru eroi” făurită de unul dintre Vechii Zei, pe numele său Hefaistos, m-a informat ea. Numai trei au fost create vreodată, iar asta e cea mai bună dintre ele!

I-am răspuns cu un zâmbet.

— Eu l-am cunoscut pe erou! I-am confirmat. Am fost pe Lumea cealaltă şi el mi-a dăruit spada lui. Fără ea, n-aş mai fi fost aici. M-a atacat Morrigan, dar eu i-am retezat capul.

— Morrigan se va vindeca, m-a asigurat Grimalkin. Poţi să contezi pe asta. Însă eu mă gândesc la viitoarea noastră bătălie împotriva Diavolului. Arma asta ne dă şanse mult mai mari de reuşită. Mai are şi un alt nume specific – şi poate unul care-i defineşte mai bine menirea. A fost numită „Sabia Destinului”. Cel care o mânuieşte duce la îndeplinire scopul pentru care a fost născut.

— Eu nu sunt de acord cu asta, a întrerupt-o Vraciul. Noi ne modelăm viitorul cu fiecare dintre faptele noastre. Destinul nu există. Nu e decât o iluzie – ceva despre care ne închipuim că putem vedea retrospectiv.

— Te contrazic, a zis Grimalkin.

— Mda, m-am gândit că aşa o să faci, motiv pentru care propun să cădem de acord că avem opinii diferite, i-a replicat magistrul meu. Acum, băiatul e rănit şi istovit. Şi cu toţii avem nevoie să fim în cea mai bună formă, dacă vrem să-l legăm pe Diavol. În consecinţă, s-o lăsăm pe mâine.

Grimalkin şi-a exprimat încuviinţarea dând afirmativ din cap.

— Prin urmare, fuga în pat, băiete, mi-a poruncit Vraciul, privindu-mă cu severitate. Iar dimineaţă ne vei putea istorisi întreaga poveste.

M-am trezit, conştient de faptul că se afla cineva – sau ceva – la mine în cameră. Chiar zăream o siluetă înaltă profilându-se pe fundalul luminii cenuşii a zorilor, strecurate printre perdele. M-am ridicat repede în capul oaselor şi mi-am dat seama că era Grimalkin.

— Sus, băiete! Mi-a ordonat ea. Avem multe de făcut astăzi.

Adormisem deasupra cuverturii, încă îmbrăcat cu cămaşa şi nădragii mei. Am sărit în picioare, aşa cum îmi comandase ea. Vrăjitoarea s-a apropiat de mine; mă domina cu statura ei, fiind cu un cap mai înaltă.

— Scoate-ţi cămaşa.

Văzându-mă că ezit, Grimalkin a clătinat din cap şi a zâmbit, buzele ei vopsite cu negru depărtându-se suficient cât să zăresc dinţii ascuţiţi de dincolo de ele.

— Am mai văzut eu piele şi oase la viaţa mea! Mi-a zis pe un

ton zeflemitor.

Şi atunci am remarcat că ţinea în mâna stângă un veşmânt de culoare cenuşie.

Mi-am descheiat cămaşa şi am dezbrăcat-o. Grimalkin a început să-mi înfăşoare, cu mişcări experte, veşmântul în jurul pieptului. La un moment dat, s-a oprit, remarcându-mi semnul de pe braţ, din locul în care Alice îmi înfipsese o dată unghiile în carne.

— E semnul lui Alice, nu-i aşa? M-a întrebat.

Am încuviinţat, simţindu-mi inima grea la gândul că n-aveam să-mi mai văd niciodată prietena.

Mi-am îndreptat atenţia asupra veşmântului pe care mi-l aranja Grimalkin. Era un soi de cămaşă, însă părea să fie căptuşită la umeri. Mai exista o porţiune căptuşită, mergând pe diagonală de la umărul meu drept în jos, până la şoldul stâng. Vrăjitoarea mi-a încheiat repede nasturii cămăşii cu degetele ei agile, după care a scos o foarfecă dintr-o teacă fixată pe una dintre cureluşele de piele care-i brăzdau trupul.

Am tresărit şi am făcut un pas înapoi. Era foarfeca de care se folosea ca să reteze falangele degetelor mari ale duşmanilor săi. Unii spuneau că făcea asta cât ei încă respirau.

Însă nu oasele mele şi le dorea ea. Cu mişcări iuţi, a început să taie din materialul cămăşii, ajustând-o în partea de jos şi apoi la mâneci, scurtându-le până deasupra coatelor.

— Asta este o flanelă de corp căptuşită, mi-a explicat apoi. O porţi ca nu cumva să te roadă curelele şi tecile.

Acum, ţinea în mână o fâşie lungă de piele; de ea era prinsă o teacă asemănătoare cu cele purtate de ea. Imediat, s-a apucat s-o ajusteze. După ce i-a potrivit mai întâi lungimea cu foarfeca, a luat un ac cu aţă şi a însăilat-o de flanela de corp din doar două împunsături îndemânatice.

Când a fost gata, Grimalkin a luat spada şi mi-a întins-o.

— Pune-o în teacă! Mi-a ordonat.

— Trebuie s-o folosesc cu mâna dreaptă? M-am interesat eu.

— Îţi vei folosi oricare dintre mâini, dar din moment ce arma ta principală este toiagul, pe care-l mânuieşti cu stânga, va trebui să tragi spada cu cealaltă.

Mi-am strecurat spada în teacă.

— Acum, scoate-o cât poţi de repede!

I-am executat ordinul.

— Pune-o în teacă şi scoate-o iar…
După ce am făcut ceea ce-mi ceruse, Grimalkin a repoziţionat cureluşa de piele şi, de data asta, a prins-o mai bine de flanela de corp, folosind mai multe cusături.
— Şi-acum, m-a anunţat cu un zâmbet aspru, e timpul să coborâm în beci…
Beciul era situat mult dedesubtul spaţiilor pentru locuit ale casei. Ascultător, am urmat-o pe Grimalkin pe lunga spirală a treptelor de piatră. Înăuntrul beciului, podeaua acoperită cu lespezi era goală, excepţie făcând o masă împinsă până lângă cel mai apropiat perete. Suprafaţa era luminată de circa o duzină de torţe fixate în suporturile de pe pereţi. Arăta ca şi cum se măturase de curând.
Grimalkin a închis uşa masivă de lemn în urma noastră, după care a răsucit cheia în încuietoare, a scos-o de acolo şi a azvârlit-o pe masă.
— De ce-a trebuit să coborâm aici? Am întrebat-o, simţindu-mi brusc gura uscată.
— În primul rând, pentru că avem spaţiu din plin, mi-a răspuns ea. Dar nu numai de-asta: aici, jos, în beci, nimeni n-o să te-audă ţipând.
Am făcut un pas înapoi. Grimalkin a făcut unul spre mine.
— N-ai unde să fugi, Thomas Ward, mi-a zis ea cu o voce scăzută şi plină de răutate. M-ai străpuns odată cu toiagul tău. Ţi-am rămas datoare pentru asta – şi eu îmi plătesc totdeauna datoriile. Nu-mi va fi de ajuns nimic altceva decât viaţa ta, aşa că scoate-ţi spada şi apără-te… dacă eşti în stare!
Era adevărat că odată îi înfipsesem lama toiagului în umăr, ţintuind-o de un copac. Dar atunci acţionasem în legitimă apărare – ea mă hăituia, pregătindu-se să-mi ia viaţa. De atunci încoace însă, luptaserăm împreună, unul alături de celălalt; eu îmi închipuisem că suntem aliaţi şi că Grimalkin venise la Kenmare ca să ne ajute să-l legăm pe Diavol. Să fi fost totul doar o minciună? M-am întrebat. Oare nevoia ei de răzbunare să fie atât de importantă? Mă salvase din fort doar ca să-mi poată aduce sfârşitul aici, în beciul ăsta, cu mâinile ei?
Eram înfricoşat şi începuseră să-mi tremure genunchii. Abia am mai izbutit să-mi scot spada din teacă până să mă atace ea. Scoţându-şi două cuţite dintr-odată, Grimalkin s-a repezit

drept spre mine. Mi-am ridicat Sabia Destinului şi am reuşit să deviez arma din mâna ei stângă, răsucindu-mă în acelaşi timp astfel încât cealaltă lamă să-mi treacă pe lângă ureche la mai puţin de doi centimetri.

Până să-mi recapăt echilibrul aşa cum se cuvenea, s-a răsucit din nou spre mine. Cuprins de panică, mi-am avântat spada, căutând să-i retez capul, însă ea a parat lovitura şi mi-a zâmbit cu asprime înainte de a-mi ţinti umărul stâng. N-am fost îndeajuns de iute şi am simţit o durere ascuţită când lama mi-a pătruns în carne. Cât de grav m-o fi rănit? Am aruncat o privire spre rană şi am văzut sângele şiroindu-mi în jos, spre cot.

Faptul că am vrut să verific cât de gravă îmi era vătămătura a fost o greşeală prostească – una care era cât pe ce să mă coste viaţa. În clipa în care am privit în jos, Grimalkin a profitat de neatenţia mea şi a lansat un atac decisiv. Asaltul ei violent m-a dezechilibrat, dar lamele ei nu m-au nimerit.

M-am rostogolit într-o parte şi am sărit în picioare. Grimalkin s-a apropiat din nou de mine, cu ochii scânteindu-i şi gura larg deschisă, de parcă ar fi vrut să muşte din carnea mea. Dinţii aceia, pe care şi-i pilise până când le făcuse vârfuri ucigător de ascuţite, reprezentau una dintre cele mai înspăimântătoare caracteristici ale vrăjitoarei asasine.

Începeam să mă simt cuprins de disperare. Ce şanse aveam eu împotriva lui Grimalkin? Cum puteam să sper c-o voi înfrânge pe cea mai implacabilă asasină din clanul Malkin apărută vreodată? Mi-am dat seama că nu aveam decât o singură şi firavă speranţă. Cumva, în fierbinţeala încleştării, trebuia să-mi concentrez gândurile şi să încerc încetinirea scurgerii timpului. Darul acesta, moştenit de la mama, îmi salvase viaţa nu o dată. Trebuia să o fac şi acum.

Înainte să-mi pot duce planul la îndeplinire, Grimalkin a atacat. Un val brusc de mânie m-a străbătut. Ce tot făcea ea? Eu nu meritam să mor în beciul ăsta! Şi, dacă ea m-ar omorî acum, Diavolul ar fi la pândă, aşteptând să-mi tortureze sufletul. Cu o explozie de nou-descoperită încredere în forţele mele, am început să înaintez şi mi-am avântat spada spre ea din toate puterile, forţând-o să se lase pe spate la repezeală, după care să facă un pas în lateral. Am atacat-o din nou, de data asta schimbându-mi spada din mâna dreaptă în cea

stângă. Era un truc pe care-l învăţasem de la Vraci în timp ce exersam cu toiegele noastre. Aşa izbutisem s-o rănesc şi data trecută.

Cât pe ce s-o prind descoperită şi acum, însă a reuşit să se eschiveze, după care a înaintat din nou. Atunci, am inspirat adânc şi am început să mă concentrez, atrăgându-mi puterile care zăceau în adâncurile fiinţei mele.

Concentrează-te! Comprimă timpul. Încetineşte-l. Fă-l să se oprească!

Grimalkin venea spre mine, iar înaintarea ei aproape că lua forma unui dans. Se legăna pe degetele de la picioare şi-şi îndoia genunchii, făcând un salt spre stânga şi ridicându-şi braţul ca să-mi administreze o lovitură fatală drept în inimă. Însă mişcările i se încetineau din ce în ce mai mult, în timp ce eu eram tot mai iute. Spada mea i-a oprit pumnalul din mişcare şi i l-a făcut să-i zboare din mână.

Sclipind în lumina torţelor, pumnalul asasinei s-a învârtit prin aer o dată şi încă o dată, uşor ca fulgul, căzând lent spre lespezi. Deodată, s-a oprit de tot. A rămas nemişcat, încremenit în spaţiu, plutind deasupra podelei. Chiar izbutisem să opresc timpul!

Mi-am inversat atunci mişcarea spadei, spintecând aerul către gâtul vrăjitoarei. Grimalkin era neputincioasă – biruisem.

Mi-am privit spada repezindu-se spre gâtul ei lipsit de apărare. Însă chiar atunci am observat un alt amănunt. Grimalkin era încremenită în timp, neputincioasă, însă mă privea în ochi… şi zâmbea! Îmi zâmbea în timp ce tăişul spadei mele era la doar câţiva centimetri de gâtul ei!

În ultima clipă, am deviat mişcarea spadei în sus, astfel încât să n-o atingă. Pe urmă, m-am îndepărtat şi m-am lăsat pe vine. De ce n-am omorât-o atunci când avusesem ocazia? Ce se petrecea cu mine? Pe insula Mona, nu fusesem capabil s-o omor pe Osoasa Lizzie când avusesem ocazia. Mă reţinuse faptul că era mama lui Alice. Dar acum, care să fi fost problema? M-am întrebat eu.

Şi, deodată, am ştiut răspunsul. Destinzându-mă, i-am permis timpului să-şi reia scurgerea. Iar Grimalkin şi-a vârât repede celălalt cuţit în teacă şi a înaintat spre mine. Zâmbea încă.

Atunci, mi-am dat seama că totul fusese un fel de încercare. Ea mă verificase. Apoi, a început să vorbească.

— Am consultat-o odată pe Martha Ribstalk, pe atunci cea mai însemnată dintre prezicătoarele din Pendle, mi-a explicat Grimalkin, iar ea mi-a spus că tocmai ce se născuse un copil care reprezenta o forţă capabilă s-o contracareze cumva pe cea a Diavolului. Oricât de puternică ar fi fost însă Martha, cineva i-l ascundea vederii. Acum, cred că mama ta ţi-a fost protectoarea; tu eşti copilul acela… şi aliatul meu în lupta asta împotriva duşmanului meu de moarte. Împreună, vom reuşi. Aşa este sortit să fie. Destinul nostru este să-l nimicim pe Diavol.

Mâinile au început să-mi tremure uşor. Acum, că totul se terminase, m-am simţit inundat de un val de uşurare.

— Am vrut să bag frica în tine. Aveam nevoie să te pun sub presiune, astfel încât să te lupţi ca şi cum ţi-ar fi viaţa în joc. Acum am avut ocazia să-ţi studiez şi stilul de folosire a spadei şi ştiu ce ai nevoie ca să ţi-l îmbunătăţeşti. Am stat de vorbă cu John Gregory şi i-am explicat că-mi trebuie cel puţin o săptămână ca să te pregătesc. El a fost de acord. De îndată ce vei atinge standardul cerut, vom încerca să-l legăm pe Diavol. E cea mai bună şansă a noastră.

— Şi-o să mă lupt cu Diavolul cu spada asta?

Grimalkin mi-a zâmbit iar.

— Nu tocmai… însă ceea ce te voi învăţa eu va fi de o importanţă vitală, fiindcă toţi cetăţenii Întunericului, slujitorii Diavolului, te vor căuta mai apoi. Vor încerca să te vâneze, aşa că vei avea nevoie de pricepere în mânuirea spadei. Ea ar putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte. După cum ţi-am spus, arma mai poartă şi un alt nume – Sabia Destinului – şi, în ciuda celor afirmate de magistrul tău, fiecare dintre posesorii ei îşi împlineşte destinul, adică scopul pe care i-a fost dat să-l atingă în viaţă, cât timp o poartă cu el.

— Asta seamănă prea mult cu soarta, i-am zis; cu teoria conform căreia viitorul ne este prestabilit. Aici, sunt de partea Vraciului. Consider că fiecare dintre noi are, într-o oarecare măsură, liber-arbitru, o anume putere de a alege.

— Copile, poate că este adevărat, însă eu chiar cred că tu ai un destin: tu te-ai născut ca să-l nimiceşti pe Diavol. Şi eşti vânătorul Întunericului. Acum, că ai în stăpânire şi spada asta, Întunericul va începe să se teamă cu adevărat de tine! Îţi aminteşti cum i-ai retezat capul lui Morrigan?

Dintr-odată, am înţeles ce aştepta Grimalkin de la mine.

— Tu vrei să fac asta şi cu Diavolul?

— Îl străpungem şi apoi îl decapităm. Pe urmă, eu îi voi îngropa capul în alt loc. Asta îţi va da timpul necesar ca să descoperi o soluţie definitivă, prin care el să fie nimicit pentru totdeauna.

— Adineauri a fost cât pe ce să te omor, i-am zis. Încercarea a mers prea departe…

Grimalkin a clătinat din cap.

— Eu ştiu când mi-e dat să mor. Martha Ribstalk mi-a spus-o şi pe-asta. Nu mi-e scris să mor aici, de mâna ta.

Am încuviinţat. Ştiam că Vraciul ar fi considerat încrederea lui Grimalkin în această profeţie cu adevărat nesăbuită.

CAPITOLUL 21

ÎNCREMENIT ÎN TIMP

Bill Arkwright îşi petrecuse odinioară şase luni pregătindu-mă, punând accentul pe aspectele fizice ale meşteşugului de vraci, în mod special pe lupta cu ajutorul toiagului. Fusese un instructor aspru, ajungând uneori până la graniţa cruzimii, şi mă umplusem de vânătăi. Fusese o experienţă dureroasă şi epuizantă.

Totuşi, acea perioadă nu însemnase nimic în comparaţie cu cele prin care am trecut în săptămâna petrecută sub oblăduirea lui Grimalkin. O mare parte a suferinţelor mi-a fost provocată de groaza pură pe care o resimţeam, luptându-mă parte-n parte cu vrăjitoarea asasină. Pe lângă că avea înfăţişarea aceea de natură să te înfricoşeze, ochii îi dogoreau de o ferocitate menită să intimideze şi nu ştiam niciodată care armă o să iasă la iveală din numeroasele teci prinse de trupul său.

De asemenea, Grimalkin avea o forţă fizică pe care n-o puteam încă egala. Eram nevoit să mă menţin în afara razei ei de acţiune. Cum reuşea să pună mâna pe mine, mă pomeneam în mod invariabil trântit pe spate, cu tot aerul scos afară din plămâni şi un cuţit la beregată.

M-a şi tăiat, şi nu o dată; mi-ar fi prins bine acum s-o am la îndemână pe Alice, cu plantele şi prişniţele ei tămăduitoare. Durerea provocată de pierderea celei mai bune prietene nu se

domolise; tăişurile ascuţite ale lamelor lui Grimalkin nu însemnau nimic în comparaţie cu ea.

În scurt timp, am devenit îndemânatic în mânuirea spadei – pe care o simţeam acum ca pe o extensie a propriului corp –, însă vrăjitoarea asasină mi-a spus imediat că asta nu reprezenta decât începutul a ceea ce aveam nevoie să cunosc. Susţinea că o să devin tot mai bun de fiecare dată când luptam pentru propria viaţă cu un potrivnic care căuta să mă omoare – asta presupunând, evident, că scăpam cu viaţă din respectiva întâlnire.

Una dintre deprinderile pe care eram pus să mi le exersez iar şi iar era cea de a face să se oprească timpul într-o luptă. Pe măsură ce trecea săptămâna, controlul meu se îmbunătăţea. După cum demonstrasem deja, folosindu-mă de asta puteam să fiu pe potriva unui adversar redutabil ca Grimalkin.

Dar săptămâna aceasta de antrenamente intense şi-a aflat prea curând sfârşitul, iar acum eram pregătiţi să înfruntăm cu toţii cea mai mare provocare din câte întâlniserăm vreodată.

De cum a apus soarele, am plecat din casa lui Shey şi ne-am dus spre groapă. Nu eram decât noi trei: Vraciul, Grimalkin şi cu mine. Eu eram înveşmântat cu obişnuita pelerină, însă pe sub ea aveam Sabia Destinului, băgată în teacă. Urciorul cu sânge era în buzunarul nădragilor. Cât timp mă antrenasem cu vrăjitoarea, Vraciul mai făcuse adăugiri în Bestiarul lui, actualizându-l acolo unde era cu putinţă şi completându-l cu un nou capitol despre pregătirile noastre pentru legarea Diavolului.

În anii pe care-i petrecusem alături de Vraci, mă aşteptasem întotdeauna ca şi Alice să joace un rol în îndeplinirea acestei misiuni – însă acum nu mai era cazul. Acum, ea era pierdută pentru totdeauna, iar eu trebuia să învăţ să accept realitatea aceasta.

Maşinistul şi ajutorul lui ne aşteptau lângă un imens cadru de lemn pe care-l ridicaseră deasupra gropii. Amândoi arătau înfricoşaţi, însă până acum făcuseră treabă bună: atârnată de palan, suspendată în plan orizontal, era o enormă piatră turtită, care avea să astupe groapa. Într-o parte aştepta greul bolovan care urma să fie plasat deasupra. Introduseseră în el un belciug, ca să poată fi ridicat mai lesne.

Aproape de groapă era îngrămădit mormanul de pământ pe

care trudisem atât de mult să-l scot din groapă. În el fuseseră amestecate cantităţi mari de sare şi de pilitură de fier. Nu te puteai aştepta ca substanţele acestea să aibă cine ştie ce putere împotriva Diavolului, însă Vraciul considera că şi dacă nu făceau decât să-i slăbească oricât de puţin forţa, tot merita încercat; dacă reuşeam să-l legăm, amestecul acesta urma să umple groapa.

Dacă dădeam greş… Diavolul nu va întârzia să-şi ia revanşa pentru ceea ce i-am făcut; se va ocupa mai întâi de mine şi abia apoi îi va ucide pe Vraci şi pe Grimalkin. După aceea, sufletele noastre vor avea de înfruntat chinurile veşnice.

Am remarcat că Grimalkin ducea cu ea doi saci – unul conţinea ţepuşele şi piroanele, celălalt era confecţionat din piele şi părea să fie gol. Arăta destul de nou… oare să-l fi cusut ea însăşi? M-am întrebat. Şi-a lăsat ambii saci pe jos şi, purtând deja mănuşile ei de piele, a despachetat cu precauţie cele patru ţepuşe lungi. Pe lângă acestea erau mai multe piroane din aliaj de argint, lungi şi cu floarea lată, precum şi două baroase cu coadă scurtă, cu care să le poată bate în carnea Diavolului. Pe unul dintre ele i l-a înmânat Vraciului.

Deja căzuserăm de acord ca eu şi Vraciul să ne ocupăm poziţiile înăuntrul gropii, pregătiţi să-l atacăm pe Diavol de jos, în timp ce, de deasupra, Grimalkin va încerca să-i străpungă inima cu ţepuşa. Pe urmă, dacă ne reuşea totul, urma să-l batem în piroane de stâncă.

Între timp, soarele apusese şi lumina începuse să scadă, însă groapa era luminată de şapte felinare; trei dintre acestea erau suspendate de podul rulant de lemn, iar celelalte, aşezate pe pământ, aproape de fiecare dintre cele patru colţuri ale ei.

Vraciul a coborât în groapă, iar eu l-am urmat. În ciuda fundaţiei solide reprezentate de stânca din cauza căreia îmi oprisem săpăturile, era destul de adâncă, creştetul Vraciului abia ajungând până la buză. Vrăjitoarea asasină ne-a înmânat fiecăruia câte o ţepuşă. Acestea erau suple şi flexibile, cu vârfurile ascuţite. Pe urmă, eu şi Vraciul ne-am luat în primire poziţiile din două colţuri opuse ale gropii. Deasupra noastră, Grimalkin ţinea o a treia ţepuşă cu ambele mâini – cea de-a patra era pe pământ, lângă ea – şi privea concentrată în jos.

Vraciul a tuşit, dregându-şi glasul.

— Acesta este momentul pe care l-am aşteptat cu toţii, a

anunţat el cu solemnitate. Unul sau mai mulţi dintre noi ar putea să-şi piardă viaţa. Dar va merita cu vârf şi îndesat, dacă vom izbuti să-l legăm pe Diavol. Împărtăşim acelaşi ţel şi vă mulţumesc amândurora pentru faptul că-mi staţi alături!

Era o declaraţie uluitoare din partea magistrului meu. El chiar îi mulţumise unei vrăjitoare pentru faptul că lucra împreună cu el! Grimalkin i-a răspuns printr-un zâmbet abia schiţat şi şi-a înclinat capul spre el, semn că luase cunoştinţă de afirmaţie.

— A sosit timpul, ne-a zis Vraciul întorcându-şi faţa spre mine. Dă-mi urciorul cu sânge!

Aveam gura uscată şi-mi tremurau mâinile, însă eram hotărât să fac ceea ce era necesar. M-am concentrat ca să-mi controlez respiraţia şi să mă calmez. Emoţionat, mi-am scos urciorul cu sânge din buzunar, am traversat până de cealaltă parte a gropii şi i l-am înmânat Vraciului. Cât de ciudat era că eu şi cu Alice ne petrecuserăm atât timp făcându-ne griji cu privire la faptul că urciorul crăpat ar putea să-şi piardă puterea şi să-i permită Diavolului să ne înhaţe, iar acum Vraciul se pregătea să-l distrugă!

M-am întors repede la postul meu. Pentru o clipă, Vraciul a fixat micul urcior din lut cu o privire dezgustată, după care l-a ridicat.

— Crăpătura urciorului i-a permis Diavolului să se apropie de tine în mai multe rânduri, a rostit el. Bănuiesc că el se află totdeauna prin apropiere, aşteptând să vină şi să-şi ducă la îndeplinire răzbunarea. În consecinţă, mă aştept ca el să-şi facă apariţia încă din clipa în care urciorul va fi spart. Aşa că fii pregătit!

Cu o subită mişcare convulsivă, Vraciul l-a azvârlit în sus, afară din groapă, drept într-unul dintre solizii stâlpi de lemn care susţineau podul rulant. Scoţând un pocnet ascuţit, micul vas s-a sfărâmat, iar mie aproape că mi-au cedat genunchii.

Gata. Diavolul avea să sosească în câteva clipe. Alice susţinuse mereu că, dacă s-ar sparge urciorul, reacţia lui ar fi imediată.

Cu toate acestea, secundele s-au transformat în minute… şi tot nu s-a întâmplat nimic. Începeam să mă simt stânjenit. Poate că aveau să treacă zile întregi până la sosirea lui. Dacă aşa era, atunci ne va fi greu să ne menţinem vigilenţa. Nu ne aşteptaserăm la aşa ceva.

Apoi, deodată, am simţit o puternică vibraţie sub tălpi. Pământul se mişca. Brusc, luminile felinarelor au pâlpâit ameninţător şi au început să scadă. Au pierit aproape de tot, până la nivelul unui firav licăr, şi unul dintre maşinişti a scos un puternic ţipăt de spaimă. Drept deasupra noastră s-a auzit un sunet ca bubuitul tunetului şi pentru o clipă am fost cufundaţi într-o beznă desăvârşită.

Diavolul se apropia.

Am început să mă concentrez, adunându-mi toate forţele. Dacă opream timpul prea devreme, Diavolul n-ar mai fi putut să ajungă în groapă; dacă izbuteam prea târziu, el ar fi preluat controlul asupra situaţiei… iar eu aveam să devin prizonierul *lui,* captiv ca o muscă lipită de răşină, în vreme ce el şi-ar dezlănţui asupra mea toate relele.

Felinarele au mai strălucit puternic încă o dată şi, cu un răcnet îngrozitor, care părea capabil să zgâlţâie lumea întreagă, Diavolul şi-a făcut apariţia în groapă, între mine şi Vraci. Radia el însuşi o lumină de un roşu sângeriu. Cu toată groaza mea, m-am simţit şi inundat de speranţă. El venise. Se *putea* face.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească!

Diavolul era de trei ori mai mare decât Vraciul, avea pieptul lat, o coadă lungă, copitele despicate şi coarnele încovoiate, ca de berbec, şi era acoperit de o blană deasă, neagră. Pupilele îi erau două fante verticale şi emana o puternică duhoare de animal, care-mi întorcea stomacul pe dos. Însă, cu toată groaza resimţită, am constatat uşurat că groapa avea să fie suficient de mare.

Diavolul nu se mişca – acum, controlul asupra timpului îmi devenise ca o a doua natură –, însă acelaşi lucru era valabil şi pentru Vraci, şi pentru Grimalkin. Totul era nemişcat şi tăcut. Mie încă îmi bătea inima, încă respiram. Oprisem timpul încă o dată. Iar acum, trebuia să-l străpung cu ţepuşa…

M-am apropiat de el, vrând să-l înjunghii, însă ţepuşa mea se mişca prea încet. Ba, mai rău de-atât, bătăile inimii dădeau impresia că mi se încetinesc, fiecare bătaie trudită având nevoie de mai mult timp decât cea de dinainte ca să se audă. Diavolul riposta, încercând să mă încremenească pe *mine* în timp şi să se elibereze pe sine.

Să fi întârziat eu prea mult? Cum de sperasem să-i fiu pe

potrivă? Abia acum îmi puneam întrebările. Dar trebuia să încerc. Nu se putea să renunţ tocmai acum.

Scrâşnind din dinţi, mi-am îndreptat ţepuşa de argint către pântecul lui – însă am văzut-o că se mişcă din ce în ce mai încet. Dacă dădeam greş cu mişcarea asta, Diavolul avea să ne pună capăt vieţilor. Asta ar însemna sfârşitul a tot ce încercaserăm să facem. Mi-am repezit arma spre el din toate puterile, adunându-mi întreaga capacitate de concentrare în mişcarea aceasta, însă acum eu păream să fiu încremenit.

Grimalkin... mi-a trecut prin minte. Ea n-ar putea să-l facă dispărut prin puterea voinţei?

Speranţa aceasta mi-a fost imediat sugrumată. Cum ar fi putut? Ea se afla în exact aceeaşi situaţie ca mine, captivă într-o secundă a trecerii timpului, întrebându-se cu disperare ce ar mai putea fi de făcut. N-avea cum să şi-l dorească dispărut pe Diavol, fiindcă atunci ar fi scăpat de ţepuşele ei. Grimalkin avea încredere în mine; se baza pe capacitatea mea de a-l înfrânge pe Diavol. *Dar dacă nu eram în stare?*

Şi atunci, vederea a început să mă părăsească.

CAPITOLUL 22

SABIA DESTINULUI

Chiar în timp ce vederea mi se înnegura, am continuat să lupt, adunându-mi încă o dată toată puterea de concentrare. Nu se putea să renunţ. Nu acum. Mi-am amintit sfatul pe care mi-l dăduse Cuchulain: trebuie să lupt mai departe, oricât de disperată ar părea situaţia. Iar gândul la ce-i făcea Diavolul lui Alice m-a determinat să încerc o ultimă sforţare. Chiar dacă pe ea nu puteam s-o aduc înapoi, măcar puteam să-i fac lui rău, să-l pun să plătească. Şi dacă era să pierd, măcar să mă lupt până la amarul final.

Dar tocmai atunci, exact când toate speranţele păreau să se fi năruit, s-a produs o schimbare subită. Am simţit cum ceva se destinde extrem de uşor. Inima a început să-mi bată înfundat în piept – la început, mai cu încetineală, apoi din ce în ce mai repede! Deţineam din nou controlul, iar sângele îmi năvălea prin vene. Diavolul era în faţa mea, în picioare, masiv şi înfricoşător... dar nemişcat. Acum, el era cel încremenit, iar *eu* mă mişcăm!

I-am repezit în coaste ţepuşa de argint. Pentru o clipă, ceva a opus rezistenţă, după care a ţâşnit un şuvoi de sânge negru. Am împins şi mai tare, cât mai adânc prin blana lui stufoasă. Diavolul a scos un urlet, un zgomot care parcă mi-a perforat timpanele, un ţipăt de durere şi de mânie capabil să despice pământul în două sub noi şi să facă să sângereze până şi pietrele. M-a izbit într-atât de tare, încât mi-am pierdut concentrarea… şi controlul asupra timpului.

Dintr-odată, Diavolul a scăpat de sub stăpânirea mea; s-a răsucit spre mine şi şi-a trântit enormul pumn în jos, ca pe o coasă. M-am eschivat şi l-am simţit cum îmi atinge, în treacăt, părul.

Însă timpul curgea acum din nou liber, aşa că şi ceilalţi erau capabili să atace. Diavolul a scos un al doilea zbieret în clipa în care Vraciul i-a împlântat propria ţepuşă în pântecul păros, făcându-l să cadă în genunchi.

Deasupra noastră, un fulger înfurcat a brăzdat cerul, urmat imediat de huruitul profund al tunetului. Furtuna a izbucnit fără întârziere, o ploaie torenţială începând să răpăie pe pământ. Părea să fi venit de nicăieri.

Ridicându-mi privirea, am văzut-o pe Grimalkin stând în echilibru pe vârfurile picioarelor şi ţintind cu mare grijă. Vrăjitoarea asasină nu greşea ţinta niciodată… doar nu avea s-o rateze de data asta? Îmi simţeam inima în gât, însă nu era cazul să-mi fac griji. Mâna i s-a repezit în jos cu o mişcare energică, iar ţepuşa i-a străpuns Diavolului spinarea. I-a străbătut corpul dintr-o parte în cealaltă şi, într-o explozie de sânge negru închegat, vârful ei însângerat i-a ieşit la iveală prin piept. Grimalkin îi străpunsese inima cu argint. Dar oare avea să fie suficient?

Fulgerul a brăzdat din nou cerul, despicându-l în două, şi o ploaie furioasă s-a năpustit peste groapă în timp ce vrăjitoarea asasină azvârlea cea de-a doua ţepuşă, care i-a străpuns trupul Diavolului la vreo doi centimetri depărtare de prima. Inima lui era acum perforată de două ţepuşe de argint. Scoţând un geamăt puternic de durere, s-a aplecat în faţă, sângele şi saliva curgându-i din gura deschisă. Acum, Grimalkin a sărit în groapă, în stânga lui. Într-o mână ţinea barosul, în cealaltă, înmănuşată, un pumn de piroane din argint. Între timp, Vraciul s-a deplasat spre mâna dreaptă a

Diavolului.
Diavolul ajunsese acum să stea în patru labe, smucind din cap ca un taur rănit şi urlând de durere. Vrăjitoarea asasină, profitând de ocazie, i-a înfipt un piron în mâna stângă, după care i-a lovit floarea lată de trei ori cu barosul, făcându-l să treacă prin carne şi ţintuind laba aceea enormă şi păroasă drept de stâncă. Diavolul şi-a sucit capul, a căscat larg gura şi s-a avântat spre ea, ca şi cum ar fi vrut să-i desprindă capul de pe trunchi dintr-o muşcătură. Însă ea, cu sprinteneala unei pisici, s-a ferit de gura aceea ucigătoare şi şi-a repezit cu putere barosul în faţa lui, sfărâmându-i dinţii din faţă în mici bucăţele şi lăsându-i doar cioturile sparte, însângerate.
L-am urmărit cu privirea pe magistrul meu cum înfige la repezeală un piron în mâna dreaptă a Diavolului, toţi muşchii umărului încordându-i-se în timp ce-şi avânta barosul greu într-un ritm şi cu o forţă care nu-i trădau vârsta. Câteva clipe mai târziu, lucrând în echipă, Vraciul şi Grimalkin izbutiseră să străpungă fiecare, cu câte un piron, gleznele Diavolului. Printre răcnetele de durere ale acestuia, Grimalkin mi-a făcut un semn.
— Capul! Mi-a strigat ea. Acum! Taie-i capul! Fă-o imediat!
Am scos din teacă spada eroului şi m-am apropiat de Diavol; în timp ce mergeam, din ambele rubine în chip de ochi a început să picure sânge. Am ridicat-o cât am putut de sus, am inspirat adânc, mi-am încordat muşchii, după care am abătut tăişul spre gâtul lui. Sângele negru a ţâşnit în sus când lama i-a spintecat carnea, însă braţul mi-a tremurat când am dat peste oase şi tendoane. Diavolul a scos un zbieret, lama spadei mi s-a poticnit şi am avut nevoie de vreo două secunde până s-o pot elibera de acolo.
— Mai loveşte o dată! A strigat Grimalkin. Haide!
Încă o dată, mi-am repezit spada în jos, spre acelaşi loc din gât. De data aceasta, rezistenţa a fost mult mai slabă şi spada i-a retezat Diavolului enormul cap de pe umeri, lăsându-l să se rostogolească în groapă, ajungând până la urmă la picioarele lui Grimalkin.
I-am întâlnit privirea Vraciului, însă n-am zărit în ochii lui vreun semn de triumf. Doar mi-a făcut un semn aprobator.
Grimalkin a luat capul de coarnele lui răsucite şi l-a ţinut ridicat. Din el picura sânge negru, iar buzele umflate ale

Diavolului se mişcau peste dinţii sfărâmaţi, ca şi cum ar fi încercat să spună ceva. Însă ochii i se dăduseră deja peste cap; nu se mai vedea decât albul lor. Atunci, Grimalkin a sărit afară din groapă şi a îndesat capul în sacul ei nou de piele. După ce l-a legat bine la gât, s-a întors la groapă, unde trupul decapitat al Diavolului încă se cutremura şi se zvârcolea.

Eu şi Vraciul ne-am luat cazmalele şi am început degrabă să umplem groapa cu amestecul de pământ cu sare şi pilitură de fier. Mi-am ridicat privirea spre podul rulant. Maşinistul şi ajutorul lui nu erau de văzut pe nicăieri. Fugiseră.

Sub ploaia torenţială care cădea încă, am aruncat tustrei pământ în groapă cât am putut de repede. Uzi până la piele, munceam cu iuţeală, cuprinşi de frenezie, grăbiţi să ascundem monstruoasa bestie, fiindcă nu ştiam încă de ce-ar mai putea fi capabilă. Chiar m-am întrebat dacă şi aşa, decapitată, n-ar mai putea cumva să se elibereze. Dar, treptat, zbaterile i s-au mai domolit; gemetele capului din sac erau acum mai slabe.

Mai târziu, maşinistul şi ajutorul lui s-au întors. Între timp, acoperiserăm aproape de tot trupul decapitat al Diavolului, cu toate că pământul încă zvâcnea şi tresălta. Cu chipurile ruşinate, cei doi şi-au bălmăjit scuzele. Vraciul le-a răspuns simplu, bătându-i amical pe spate. Acum, cu mâna de lucru suplimentară, munca noastră a înaintat mai repede, cu toate că ne-a luat aproape încă o oră până ca, în sfârşit, să umplem groapa şi să bătătorim pământul cu picioarele. Treaba fiind încheiată, am rămas pe loc, privind în jos, piepturile tresăltându-ne încă de pe urma efortului. În sfârşit, venise vremea să coborâm lespedea grea peste groapă.

Între timp, ploaia încetase, însă pământul de sub picioare devenise alunecos, aşa că trebuia să avem mare grijă. În timp ce maşinistul se ocupa de scripete, eu şi Grimalkin am apucat lespedea de o parte, iar Vraciul şi ajutorul maşinistului ţineau de cealaltă. Piatra a coborât lin şi ne-am tras toţi mâinile în ultima clipă, lăsând-o să cadă la locul ei, unde s-a potrivit de minune.

Pe urmă, ajutorul maşinistului a tras lanţul mai aproape şi a fixat cârligul în belciugul bolovanului.

În scurt timp, acesta era ridicat în aer şi apoi lăsat la locul stabilit, în centrul lespezii. Pe urmă, treaba fiind terminată, maşinistul a deşurubat belciugul de fier. În cele din urmă, am

îngrămădit pământul rămas peste lespede şi în jurul bolovanului. De îndată ce va creşte iarba, nu va arăta decât ca o a treisprezecea piatră verticală, poziţionată în centrul celorlalte douăsprezece care o înconjoară. Iar lumea nu va şti niciodată că trupul decapitat al Diavolului zace acolo, îngropat înăuntrul cercului de pietre de la Kenmare.

Însă Grimalkin nu terminase încă. Pe lângă primejdia reprezentată de dragon, învăluise locul cu un farmec de-al ei, astfel încât să ascundă prezenţa Diavolului de slujitorii Întunericului. Vraciul s-a întors cu spatele cât timp şi-a desfăşurat ea ritualul, ocolind de trei ori prin exterior cercul din pietre; în timp ce mergea, îşi intona puternicul descântec.

La urmă, a venit lângă noi. Se părea că reuşiserăm. Uriaşa bestie era legată; în ciuda tuturor sforţărilor sale, nu reuşise să se elibereze. Am mai rămas un timp acolo, în picioare, fără să scoatem o vorbă, abia venindu-ne să credem ceea ce tocmai izbutiserăm.

— Diavolul nu e legat totuşi pentru veşnicie, aşa e? Am îndrăznit să întreb până la urmă, cu o voce abia şoptită. Într-un fel sau în altul, într-o zi tot va fi liber…

— Nimic nu dăinuieşte o veşnicie, băiete, mi-a răspuns Vraciul încruntându-se. Însă acum el nu-şi poate părăsi forma asta, din cauză că i-a fost străpunsă carnea cu argint şi că e legat de piatră. Iar despărţirea capului de trup face ca legarea să devină chiar mai puternică. Va rămâne aici până când vom găsi o cale prin care să-i aducem sfârşitul. Dar temerea mea cea mai mare este că altceva ar putea să-l elibereze. Asta e acum primejdia cea mai importantă.

— Aşa ceva n-o să se-ntâmple, l-a asigurat Grimalkin. După cum spui, atât timp cât capul şi trupul sunt despărţite, Diavolul va rămâne legat. La început, aveam de gând să îngrop capul în cu totul alt loc… poate chiar undeva, departe, dincolo de mare. Dar acum m-am gândit la o metodă mai bună. Grimalkin ne-a privit pe rând, apoi a continuat. Acum, capul îmi aparţine. Eu îi voi fi custode. Am de gând să mă întorc în Comitat şi să-l păstrez aproape de mine tot timpul. Locuitorii Întunericului vor vrea să mă vâneze. Vor veni după mine să-i recupereze capul şi să-l aducă înapoi aici, însă eu îi voi omorî unul câte unul. Îl voi păstra atât timp cât voi putea – rostind acestea, Grimalkin şi-a lăsat privirea în jos –, cu toate

că, e adevărat, nici eu nu pot să fug şi să mă ascund la nesfârşit. Vor fi prea mulţi şi până la urmă tot mă vor prinde. Şi-a întors faţa spre mine şi m-a privit drept în ochi. Cât timp îi ţin eu pe loc, tu găseşte o cale de a-l da gata o dată pentru totdeauna.

Am tras spada din teacă şi am întins-o spre ea, cu mânerul înainte.

— Ia spada, i-am propus. Îţi va fi de folos!

Grimalkin a clătinat din cap.

— Nu, am armele mele, iar nevoia ta va fi mai mare. Nu uita că slujitorii Diavolului te vor urmări şi pe tine. Ei vor şti ce s-a înfăptuit şi-ţi vor cunoaşte rolul jucat în toată întâmplarea. În plus, acum tu eşti păstrătorul Săbiei Destinului. Vei şti singur când va veni vremea să o dăruieşti altcuiva. În timp ce străpungeam trupul Diavolului cu ţepuşele de argint, înfigeam o aşchie de frică în toţi locuitorii de pe tărâmul Întunericului, oricât de puternici ar fi ei. Acum, ştiu cu toţii ce înseamnă să-ţi fie frică. Iar din momentul în care i-ai retezat capul Diavolului, destinul ţi s-a schimbat. Dacă odată ai fost vânatul, acum eşti vânătorul celor de pe tărâmul Întunericului!

Acestea fiind spuse, fără să mai arunce măcar o privire înapoi, Grimalkin şi-a ridicat sacul de piele, şi l-a săltat pe umărul stâng şi a pornit în fugă prin noapte.

Vraciul m-a fixat cu o privire cât se poate de serioasă.

— Ar fi de preferat să-i primeşti sfatul cu destule rezerve. Adevărul este că, după nesăbuitul tău pact, ai fost norocos că ţi s-a mai oferit o a doua şansă, băiete, mi-a zis clătinând din cap. Totuşi, ea are dreptate dintr-un punct de vedere: vom avea o ultimă socoteală de încheiat cu Diavolul; până atunci, ne-am câştigat dreptul la un mic răgaz. Şi trebuie să-l folosim cum se cuvine.

CAPITOLUL 23

PLINĂ DE SÂNGE

Am rămas în casa lui Shey până când mugurii măceşilor s-au desfăcut şi soarele a convins cele dintâi flori şovăielnice de primăvară să se deschidă. Vânturi turbulente încă aduceau din când în când rafale vijelioase de ploaie dinspre apus, însă atunci când soarele strălucea *de-a binelea* răspândea cu

adevărat căldură.
Veşti bune au sosit din Comitat. Aşa cum prezisese Grimalkin, atât scoţienii din ţinuturile joase, cât şi cei de la munte se alăturaseră unei coaliţii a comitatelor nordice libere. O mare bătălie se purtase la nord de Kendal. Inamicul fusese mânat spre sud, însă conflictul era, deocamdată, departe de a se fi încheiat. Oştile duşmane se regrupaseră în apropiere de Priestown şi o nouă încleştare devenise iminentă. În fiecare zi aşteptam cu nerăbdare, sperând că vor veni şi alte veşti. Îmi doream să merg acasă.
Numărul celor care păzeau în jurul casei a fost dublat de când unul dintre ei a dispărut în chip misterios, fără să lase nici cea mai mică urmă. Ţinusem minte sfatul lui Grimalkin, însă nu observasem vreun semn de slujitori de-ai Întunericului. Lungul război dintre magi şi proprietarii de pământuri ajunsese încă o dată în acea stânjenitoare situaţie de impas care dăinuia de secole. Cu toate sforţările noastre, nimic nu se schimbase cu adevărat.
Într-o dimineaţă, devreme, când soarele strălucea pe cerul complet lipsit de nori, mă plimbam pe-afară şi făceam exerciţii cu câinii. Avusesem o noapte proastă şi nu dormisem deloc bine. Mă tot gândisem la Alice. Pierderea ei era o durere care mă ţinea încă treaz.
Câinii au simţit primii că se întâmpla ceva. Tustrei au încetat să mai latre şi s-au oprit brusc din alergat… Priveau ţintă spre o pădure aflată la aproximativ un kilometru spre vest. Apoi, deodată, cu Gheară în frunte, s-au năpustit într-acolo, chelălăind agitaţi. I-am chemat înapoi, dar nu m-au luat în seamă, aşa că n-am avut de ales şi a trebuit să fug după ei.
M-am gândit că e destul de puţin probabil să fi fost doar un iepure. Gheară, Sânge şi Oase erau, de obicei, câini ascultători şi indiferent cât de puternic ar fi fost mirosul pe care-l prindeau, de îndată ce primeau comanda, veneau imediat la picior. Ce se petrecea acum cu ei?
Până să ajung eu în dreptul primilor copaci, câinii deja o luaseră cu mult înainte, afundându-se adânc în pădure. Le auzeam lătratul din ce în ce mai slab. Iritat, am încetinit la pas. Imediat, am remarcat că sub bolta de frunze verzi, proaspete, era foarte multă linişte. Vântul se oprise şi nu se auzeau păsări cântând. Nimic nu se clintea din loc. Şi atunci, l-

am auzit... îndepărtatul sunet al fluierului. Mai auzisem muzica asta. *Era Pan!*
Am reînceput să fug. Cu fiecare pas cu care înaintam, muzica se auzea din ce în ce mai tare. După câteva clipe, am dat buzna într-un luminiş. Zeul luase din nou înfăţişarea unui băiat înveşmântat în verde şi stătea pe o buturugă, cu un zâmbet pe faţă. În jurul lui se adunaseră în cerc numeroase animale fermecate: hermeline, dihori, iepuri, plus cei trei câini ai mei; toate îl priveau concentrate. Deasupra lor, crengile copacilor erau ticsite de păsări. Iar la picioarele lui stătea întinsă o fată într-o rochie albă, stropită de noroi.
Stătea întinsă pe spate, cu capul rezemat de buturugă. Deşi tânără, avea părul alb. Nu era de un blond-cenuşiu drăguţ, ci albul ca de scrobeală al bătrâneţii. În picioare avea pantofi cu botul ascuţit. Şocat, am recunoscut-o deodată: era Alice.
Pan s-a oprit din cântat şi şi-a lăsat fluierul în jos. Imediat, toate animalele, cu excepţia celor trei câini ai mei, au fugit printre copaci. Deasupra capului am auzit bătăi din aripi, păsările risipindu-se la rândul lor. Gheară, Sânge şi Oase au venit spre mine şi au început să scâncească încetişor. Acum, că muzica încetase, li se făcuse frică.
Am privit-o fix pe Alice în timp ce un amestec de gânduri şi de sentimente mi se învolbura pe dinăuntru. Pe de-o parte, eram plin de bucurie. Ea se întorsese, deşi nu mă mai aşteptasem s-o revăd vreodată. Însă se vedea limpede că era şi ceva în neregulă, iar asta mă făcea să mă simt alarmat.
Înainte să pot spune eu ceva, a vorbit Pan.
— N-am uitat nici de tine, nici de ce mi-ai cerut; prin urmare, în semn de recunoştinţă pentru faptul că m-ai eliberat din trupul ţapului, ţi-am adus înapoi prietena, mi-a zis el pe un ton săltăreţ. Atunci când l-ai legat pe Diavol, zidurile teritoriului i s-au şubrezit, aşa că am fost capabil să pătrund acolo. Ceea ce ai făcut tu a fost un act de vitejie, dar şi de nesăbuinţă. Slujitorii lui aleargă acum după capul *tău.* Mai devreme sau mai târziu, tot îl vor obţine.
Mai multe sentimente contradictorii se învârtejeau în mine: bucuria că Alice se întorsese; spaima pentru ceea ce-i făcuseră.
— Ce s-a întâmplat cu ea? Am murmurat, îngenunchind alături de Alice, cu fericirea domolită de schimbările pe care le

vedeam.

I-am mângâiat faţa, însă a tresărit la atingerea mea, îndepărtându-se ca un animal sălbatic, cu ochii plini de groază.

— A locuit pe teritoriul Diavolului şi a văzut lucruri pe care niciun muritor n-ar trebui să le vadă vreodată. Fără îndoială că a fost supusă şi la numeroase chinuri. Mă tem pentru sănătatea ei mintală.

— Îşi va putea reveni vreodată? M-am interesat.

— Cine poate şti? Mi-a răspuns Pan cu un zâmbet nepăsător. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Însă faptul că te-ai ocupat de Diavol e un alt motiv pentru care trebuie să-ţi mulţumesc. Practicanţilor magiei negre din întreaga lume le-au slăbit puterile din cauza a ceea ce ai izbutit tu. Iar acum, eu voi fi în măsură să-mi păstrez magia numai pentru mine!

Mi-a zâmbit din nou, după care a început să dispară încetul cu încetul. Timp de câteva secunde, a mai zăbovit, ca o siluetă fantomatic de transparentă; apoi, a dispărut de tot. După câteva clipe, păsările au reînceput să cânte şi o uşoară briză să foşnească printre copaci.

M-am întors spre fata de lângă mine.

— Alice! Alice! Sunt eu, Tom. Ce s-a întâmplat cu tine? Am strigat.

Ea însă nu mi-a răspuns – doar s-a holbat la mine cu ochii mari de frică şi de uimire. Am încercat s-o ajut să se ridice, însă ea şi-a smucit mâna şi s-a repezit să se ascundă în spatele buturugii. În afara părului alb, arăta exact ca Alice, prietena mea, aşa cum mi-o aminteam, însă mental părea să se fi schimbat în totalitate. Mai avea vreo amintire privitoare la mine? Îmi mai ştia măcar numele? Nu-mi dădea impresia.

M-am aplecat în faţă, am apucat-o de încheietură şi am încercat s-o ridic în picioare. Şi-a repezit spre mine unghiile mâinii stângi, zgâriindu-mă pe obrazul drept şi trecând milimetric pe lângă ochi. Am privit-o cu luare-aminte. Ce puteam să fac?

— Haide, Alice! Am îndemnat-o, arătându-i poteca dintre copaci. Nu poţi să rămâi aici. Hai să ne întoarcem la casa lui Shey. E bine acum… te-ai întors din lumea Întunericului. Acum eşti în siguranţă. Şi ascultă: am reuşit! Am izbutit să-l legăm pe Diavol!

Alice m-a fixat cu o privire posacă, dar n-a reacţionat nicicum. Afară de cazul în care o luam cu forţa, pe sus, nu mai aveam decât o metodă la dispoziţie. Aşa că m-am întors spre câini.

— Aduceţi-o acasă pe Alice! Aduceţi-o pe Alice! Le-am strigat, arătând mai întâi spre ea, apoi spre casa lui Shey.

Cei trei câini-lupi s-au furişat în spatele ei, după care au început să mârâie. Alice şi-a întors privirea spre ei şi faţa a început să i se crispeze, alarmată. Mă durea faptul că eram nevoit să-i fac tocmai ei una ca asta, însă nu prea aveam de ales. Nu puteam să-i explic logic şi trebuia s-o aduc cumva până la casă.

Pentru câteva clipe, a rămas pe loc, ca şi cum ar fi prins rădăcini. Abia când Gheară a scos un lătrat de avertisment şi şi-a dezvelit colţii a început şi ea să se urnească. Aşa că au mânat-o pe Alice până acasă ca pe o oaie rătăcită. A durat destul de mult timp, fiindcă ea tot încerca să scape şi era nevoie să fie readusă şi forţată să meargă mai departe în direcţia potrivită. N-a fost uşor pentru câini; ei înşişi înfruntau o oarecare primejdie. Din când în când, şi ea mârâia şi se avânta spre ei, cu unghiile ascuţite precum lama de brici.

A fost nevoie de mai mult de o oră până s-o aducem acasă: fusese un drum pe care altfel l-aş fi parcurs, în pas de plimbare, în nu mai mult de cincisprezece minute. Dar abia după ce am ajuns mi-am dat seama că necazurile mele abia începuseră.

— Mintea i-a luat-o razna, a decretat Vraciul, şi nimic nu ne poate garanta că va mai fi vreodată ea însăşi. Şi poate fi de mirare? Unii oameni au înnebunit de-a binelea după ce-au zărit doar pentru o clipă o creatură a Întunericului; sărmana fată chiar şi-a petrecut ceva timp pe teritoriul Diavolului. Mă tem că perspectiva nu e prea bună.

Alice se ghemuise într-un colţ al curţii, înconjurată de cei trei câini. Din timp în timp, câte un licăr viclean îi fulgera în ochi şi atunci încerca să lovească. Gheară avea deja o zgârietură însângerată imediat deasupra ochiului drept.

— Trebuie să existe vreo metodă prin care s-o facem să se simtă mai bine, am insistat.

Vraciul a ridicat din umeri.

— Shey a trimis după doctorul din partea locului, însă

bănuiesc că se va dovedi inutil, băiete. Ce ştiu doctorii despre Întuneric şi despre forţele lui?

— Dar o vrăjitoare nu ne-ar putea ajuta? Am propus, anticipând deja reacţia Vraciului – un fulger de mânie care i-a traversat chipul. Mă refer la o vrăjitoare benignă, o tămăduitoare, am continuat degrabă. Sunt câteva la noi, în Comitat. E şi mătuşa ei, Agnes Sowerbutts.

— Pentru asta, ar trebui mai întâi să ne întoarcem în Comitat, mi-a atras atenţia Vraciul.

Am încuviinţat. Încă nu ne era cu putinţă. Doar speram ca rezultatul bătăliei despre care se spunea că ar fi iminentă va fi în favoarea noastră şi că vom putea reveni curând.

După cum mă prevenise Vraciul, am constatat că doctorul n-a fost de niciun folos. Doar ne-a dat câteva medicamente, ca s-o ajute pe Alice să doarmă. La lăsarea serii, am încercat să-i administrăm medicamentele, dar nu ne-a fost uşor. Am avut nevoie de ajutorul a trei dintre cameristele lui Shey ca s-o ţină pe pat. Cu toate acestea, în primele trei rânduri a scuipat tot din gură. Atunci, cineva a ţinut-o de nas, forţând-o să înghită. Cum am văzut c-a adormit, am pus-o în pat şi am încuiat-o în cameră pe dinafară.

M-am trezit brusc, conştient de faptul că se întâmplase ceva. Imediat, am auzit zgomotul scos de pantofii cu bot ascuţit în timp ce traversau pardoseala de lemn şi am ţâşnit în capul oaselor. Camera lui Alice era vecină cu a mea.

Am sărit repede jos din pat şi mi-am tras pe mine cămaşa, nădragii şi ghetele. Am ciocănit la uşa lui Alice înainte de a răsuci cheia, care fusese lăsată în încuietoare. Patul era gol, iar fereastra fusese larg deschisă, aşa că un curent rece umfla perdelele, pătrunzând drept în cameră.

M-am repezit la fereastră şi am privit cu atenţie afară. Nici urmă de Alice. Dormitorul era doar la primul etaj, aşa că am ieşit pe fereastră, m-am lăsat să cad pe poteca din zgură de dedesubt şi am traversat în fugă grădina. I-am strigat încetişor numele lui Alice, ca să nu trezesc pe toată lumea. Starea ei de sălbăticie deja tulburase îndeajuns atmosfera şi nu voiam să întind şi mai mult coarda ospitalităţii lui Farrell Shey.

Apoi am zărit în depărtare silueta unei fete... însă nu se găsea acolo unde m-aş fi aşteptat eu să fie. Alice nu se

îndreptase spre poartă. Se căţărase pe zidul grădinii, iar acum aproape că trecuse peste el!

Am dat fuga spre ea, însă trecuse de partea cealaltă şi dispăruse din vedere cu mult înainte să pot ajunge eu acolo. Încotro s-o duce? M-am întrebat. Oriunde, numai să fie cât mai departe? Ajungând la zid, am început să mă caţăr la rândul meu. Cea dintâi tentativă a fost lipsită de succes. Erau prea puţine puncte de sprijin pentru mâini, iar ploaia făcuse ca piatra să devină alunecoasă, aşa că tot cădeam înapoi şi aterizam stânjenitor pe spate. Alice făcuse ca totul să pară atât de simplu! A doua oară, am reuşit să mă aburc până pe coama zidului. Tocmai fusesem la un pas de a-mi scrânti glezna, aşa că nu mai eram dispus să-mi asum riscuri: m-am întors cu grijă, ţinându-mă bine, şi mi-am lăsat încet trupul în jos, abia apoi dându-mi drumul pe prundişul curţii. Tot m-am rostogolit o dată, dar m-am pus repede pe picioare şi am început să scrutez întunericul, străduindu-mă să-i dau de urmă lui Alice.

Nu se zărea luna, aşa că eram nevoit să mă bizui pe lumina stelelor. Dar chiar dacă puteam să văd în întuneric mai bine decât majoritatea celorlalţi oameni, tot nu observam nici urmă de Alice. În consecinţă, m-am concentrat, am închis ochii şi am început să ascult.

Drept înaintea mea, am auzit un ţipăt strident, urmat de un soi de învălmăşeală şi fâlfâit de aripi. M-am repezit spre direcţia dinspre care veneau sunetele. S-au mai auzit ceva cârâieli, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că veneau dinspre coteţul în care-şi ţinea Shey găinile.

Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât zgomotele izbucnite dinspre ţarcul păsărilor erau mai puternice. Acestea zburătăceau de colo-colo, cuprinse de panică.

Străbătut de o puternică senzaţie de nelinişte, mi-am amintit de o întâmplare tristă din copilărie. Într-o noapte, un vulpoi dăduse iama prin ţarcul găinilor tatei. Când ajunsesem noi acolo, cu ochii cârpiţi de somn, smulşi din paturile noastre de o cumplită cacofonie sonoră, cinci găini erau deja moarte. Pretutindeni se vedeau sânge şi fulgi.

Numai că, de data aceasta, nu un vulpoi era cel care teroriza găinile… ci Alice. Nu puteam s-o văd, însă chiar şi printre cârâielile păsărilor puteam să aud un sunet atât de grotesc,

încât la început mintea mea a refuzat să-i accepte explicaţia. M-am lăsat pe vine, aproape de cuşca de lemn, încremenit pe loc. Pe urmă, am auzit strigăte şi bubuit de cizme grele alergând spre noi. Următorul lucru pe care-l mai ştiu este că a ţinut cineva o torţă ridicată şi ne-a dezvăluit oroarea dinăuntru.

Alice era îngenuncheată în mijlocul coteţului; era înconjurată de păsări moarte sau muribunde. Unele dintre ele aveau capetele sau aripile smulse. O găină decapitată alerga încă de colo-colo. Alice ţinea în fiecare mână câte o pasăre moartă. Le mânca în stare crudă şi avea gura plină de sânge.

CAPITOLUL 24

BIETUL TOM

Alice era un animal de pradă, cu nimic superioară unei fiare sălbatice însetate de sânge. M-am simţit zguduit până în străfundurile fiinţei s-o văd comportându-se astfel. Vraciul avea dreptate: mintea ei era total dezechilibrată. Oare mai rămăsese neatinsă vreo parte din Alice cea pe care o cunoscusem, sau acum nu era altceva decât o persoană complet străină?

Paznicul care ţinea torţa a scos o înjurătură. Un altul, ridicând o bâtă, a pătruns în coteţ. Alice s-a ridicat clătinându-se în picioare şi, pentru o clipă, am crezut că intenţionează să-l atace. Dar apoi a sărit. A fost un salt neverosimil, care a făcut-o să se înalţe şi să plutească drept pe deasupra capului lui, după care să aterizeze în noroiul de afară. Fără să mai privească înapoi, a rupt-o la fugă prin întuneric.

Am privit pe rând chipurile uluite ale paznicilor, după care le-am întors spatele şi am pornit în goană pe urmele ei. Se îndrepta acum spre porţile rămase nepăzite şi, cu toate că sprintam, dorind cu disperare s-o pot prinde, ea îmi dădea impresia că ar fi sub stăpânirea cine ştie cărei forţe supranaturale. Alice se depărta de mine cu fiecare pas, iar zgomotul pantofilor ei cu botul ascuţit în contact cu iarba se auzea din ce în ce mai slab.

În scurt timp, răsuflarea a început să-mi râcâie gâtul şi oboseala să mă răpună. Încetinind, am continuat să merg în aceeaşi direcţie. M-am gândit că nu poate să menţină acelaşi

ritm pentru prea mult timp. Din când în când, mă mai opream şi stăteam să ascult. Însă nu era nimic de auzit – numai oftatul vântului printre copaci şi, uneori, câte un ţipăt sinistru al cine ştie cărei vietăţi nocturne. Dar apoi, în sfârşit, a apărut secera lunii în ultimul pătrar şi am putut să-mi pun în aplicare unele dintre cunoştinţele despre citirea urmelor deprinse de la Vraci. Foarte curând, am descoperit amprentele tălpilor lui Alice la marginea unui crâng, ceea ce mi-a confirmat faptul că încă nu-i pierdusem urma.

N-a trecut mult până când am început să am o senzaţie de tulburare. În mod normal, nu m-aş fi hazardat niciodată să plec fără toiagul meu, însă fusesem într-atât de îngrijorat pentru Alice, încât pornisem instinctiv în urma ei, fără să mă mai gândesc. Cât despre Sabia Destinului, pe ea o lăsasem în teaca meşterită de Grimalkin. Lanţul meu de argint îmi rămăsese în sac şi nici măcar nu-mi umplusem buzunarele cu sare şi cu pilitură de fier. Eram complet neînarmat şi-mi era şi frig, îmbrăcat doar în cămaşă şi-n nădragi. Eram complet nepregătit şi fiecare pas cu care mă îndepărtam de casă putea să sporească primejdia. Oare nu fusesem prevenit în legătură cu faptul că locuitorii de pe tărâmul Întunericului mă vor căuta ca să se răzbune pentru rolul jucat de mine în legarea Diavolului?! Cât timp îi luasem eu urma lui Alice, era posibil să fi fost vânat şi *eu* de ceva anume.

Alarmat de această posibilitate, m-am oprit pe loc şi m-am întors cu încetineală, descriind un cerc complet şi cercetând împrejurimile. Nu reuşeam nici să văd, nici să simt ceva. Nici măcar o senzaţie de frig, care să mă prevină că prin apropiere s-ar afla ceva venit din Întuneric. Aşa că, rămânând încă neliniştit şi extrem de vigilent, mi-am continuat drumul. Nu puteam s-o las pe Alice singură aici, oricare-ar fi fost riscurile.

A mai trecut o oră şi am descoperit noi indicii care mă înştiinţau că mă aflu pe pista corectă. Pe lângă o nouă serie de urme, am mai găsit o bucată ruptă din rochia lui Alice, de când trecuse drept printr-un rug de mure. Forma şi adâncimea urmelor de paşi mă informau că nu mai alerga, aşa că m-am grăbit să merg mai departe, sperând s-o prind în sfârşit din urmă. Şi am continuat aşa până când am ajuns la poalele unui deal împădurit.

Următoarea serie de urme mi-a făcut inima să-mi plonjeze

drept în ghete. Erau unele care nu-i aparţineau lui Alice. Mai erau şi dovezi că avusese loc o încăierare, pământul fiind frământat până se prefăcuse în nămol… şi pătat de sânge. După semne, estimam că Alice fusese răpită de mai multe persoane.

Mă simţeam total neghiob – un ucenic de vraci fără nicio armă la el! —, însă cum aş fi putut s-o părăsesc pe Alice tocmai acum? Aşa că m-am strecurat prudent printre copaci, m-am oprit acolo şi am stat să ascult. Era o tăcere profundă, desăvârşită. Parcă tot ce era viu şi-ar fi ţinut respiraţia. Încetişor, străduindu-mă să nu fac nici cel mai mic zgomot, am mai înaintat câţiva paşi, după care am ascultat iar. Tăcere. Mă simţeam din ce în ce mai îngrijorat.

Eram obligat să gândesc repede. Aveam nevoie să improvizez. Pe pământ, la stânga mea, zăcea o creangă ruptă. Am ridicat-o şi mi-a făcut plăcere să constat că era zdravănă şi cu foarte puţin mai groasă şi mai lungă decât toiagul meu; tot era mai bine decât nimic. Apoi m-am grăbit să merg mai departe, panta devenind tot mai abruptă cu fiecare pas pe care-l făceam.

În timp ce mă apropiam de vârful pantei, am simţit că sunt urmărit de o persoană nevăzută. Cu toate acestea, cele dintâi perechi de ochi pe care le-am zărit n-au fost omeneşti. Mi-am ridicat privirea. Copacii de deasupra mea erau plini de ciori. Le-am remarcat pliscurile ascuţite, penajul negru, lucios, şi ghearele tăioase ca lama de brici înfipte în crengi. Inima a început să-mi bată mai repede. Oare o fi şi Morrigan pe-aici? M-am întrebat. Păsările stăteau nemişcate, însă când mi-am coborât privirea, am văzut ceva care a făcut să mi se usuce gura de teamă.

Drept în faţa mea era un bărbat aşezat pe pământ şi rezemat cu spinarea de trunchiul unui copac. Părea să mă privească fix, însă ochii nu-i erau altceva decât două orbite goale. Am făcut un pas spre el, apoi un altul. Şocat, mi-am dat seama că era mort. Veşmintele umede, mucegăite, îi erau de culoare verde, ceea ce-l distingea ca fiind unul dintre paznicii lui Shey. Sigur era cel care dispăruse acum aproximativ o săptămână. Fusese legat de copac, şi ciorile îi ciuguliseră ochii. Ele se ospătaseră deja.

Cel puţin, bărbatul acesta era mort acum şi nu mai suferea.

Nu resimţeam nici cea mai mică senzaţie de frig, care să-mi spună că spiritul lui ar mai zăbovi prin preajmă. Nu, frigul m-a prins în ghearele lui abia după ce am trecut de el, către copacul următor. Alice stătea acolo, în aceeaşi poziţie, cu spatele lipit de trunchi, iar mâinile îi erau legate de el cu sfoară, ridicate în sus într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Legăturile erau foarte strânse – le şi vedeam cum îi intrau în carne. În plus, părul ei alb ca neaua îi fusese răsucit într-un coc şi bătut în cuie de copac, ceea ce făcea ca şi gâtul să-i fie întors într-un unghi incomod. Gemea încetişor.

M-am repezit spre ea şi i-am zărit sângele închegat pe sfoară. Atunci, şi-a ridicat privirea spre mine. Ochii îi erau încă în orbite, însă nu vedeau mai mult decât găvanele goale ale bărbatului mort. Privea drept prin mine, ca şi cum nici n-aş fi existat. Când m-am lăsat în genunchi în faţa ei, a scâncit. Întregul trup îi tremura. I-am atins cu blândeţe fruntea. Cum aş putea să-i dezleg mâinile fără s-o rănesc?

— Alice, i-am zis încetişor. Îmi pare foarte rău. O să încerc să te ajut, dar s-ar putea să te doară puţin…

Dintr-odată, senzaţia de frig de pe şira spinării mi s-a intensificat. Se apropia o creatură a Întunericului.

— Ce-ar fi să-ţi pară rău pentru *tine,* băiete! Am auzit un strigăt din spatele meu. Foarte curând, şi pe *tine* o să te doară!

M-am răsucit pe călcâie, recunoscând vocea, şi m-am pomenit faţă în faţă cu Scarabek, vrăjitoarea; pe Konal îl purta acum prins cu hamuri în spinare, iar chipul lui cu trăsături ce păreau ciudat de bătrâne mă privea lacom peste umărul ei. În spatele ei se vedeau şase magi bărboşi, înarmaţi cu spade. Am auzit apoi zgomote venind din stânga şi din dreapta mea: alţi şi alţi bărbaţi înarmaţi se îndreptau spre mine, ieşind dintre copaci. Eram complet încercuit.

— Prindeţi-l! A ordonat vrăjitoarea.

Magii s-au năpustit spre mine şi am izbit spre cel mai apropiat dintre ei cu băţul, agitându-l frenetic, astfel încât să-l oblig să păstreze distanţa. Însă un simplu băţ nu putea să fie de vreun folos în faţa unor bărbaţi înarmaţi cu spade. Numai două lovituri au fost necesare şi m-am pomenit ţinând în mână doar un ciot scurt de lemn.

— Lasă-l jos, dacă nu vrei ca următoarea lovitură să-ţi reteze

braţul! M-a avertizat magul aflat cel mai aproape de mine.
M-am supus şi am aruncat deoparte ciotul. Am fost imediat înşfăcat cu brutalitate, braţele fiindu-mi răsucite dureros la spate. Pe urmă, am fost târât spre copacul aflat faţă în faţă cu cel al lui Alice şi împins jos, în poziţia şezând, astfel încât să mă uit direct la ea. Apoi, Scarabek s-a oprit lângă mine, privindu-mă de sus.
— Zeiţa Morrigan e furioasă! A strigat ea. Ai dat dovadă de prea multă îndrăzneală! I-ai slăbit puterile în Dealurile scobite, iar ea nu te va uita pentru asta. De atunci, l-ai legat pe Diavol – o faptă care le face rău tuturor slujitorilor Întunericului. Pentru asta, a poruncit să ai parte de o moarte lentă şi dureroasă. Nu va fi o moarte rapidă, ca a credinciosului meu soţ, Shaun. Te vom lega de copacul acesta şi vom lăsa ciorile lui Morrigan să-ţi ciugulească ochii. Pe urmă, te vom tăia în bucăţele, începând cu degetele de la mâini. Îţi vom reteza falangă cu falangă, câte o îmbucătură pentru fiecare plisc flămând care aşteaptă deasupra! Îţi vom sfârteca toată carnea de pe oase până când îţi va mai rămâne doar scheletul! Legaţi-l de copac! A poruncit ea.
M-am împotrivit din toate puterile, însă erau, pur şi simplu, prea mulţi. Mi-au sfâşiat mânecile cămăşii, după care m-au lipit cu spinarea de trunchi şi mi-au imobilizat braţele la spate, în jurul lui. Mi-au înfăşurat foarte strâns cu sfoară ambele încheieturi şi aproape că mi-au smuls braţele din umeri atunci când au tras de cele două capete şi le-au înnodat pe după trunchi. Am avut nevoie să-mi concentrez întreaga voinţă ca să nu urlu în gura mare. Nu voiam să-i ofer lui Scarabek satisfacţia de a şti că sufăr.
Ridicându-mi privirea, am văzut că vrăjitoarea rămăsese în faţa mea.
— Shaun al meu a murit din cauza ta, mi-a zis mârâind.
Ţinea braţul stâng ridicat, la fel ca un dresor de şoimi. Numai că nu un şoim stătea cocoţat acolo, ci o uriaşă cioară neagră, cu privirea lacomă şi pliscul căscat.
— Vom începe cu ochiul stâng, a anunţat ea.
Dar atunci, din spatele ei s-a auzit o altă voce. A lui Alice.
— Bietul Tom! A strigat ea. Bietul Tom e rănit!
— Da, fato, a aprobat-o Scarabek, întorcându-se şi rânjind batjocoritoare spre ea. E rănit, sigur că da, dar ăsta e numai

începutul.

Cioara şi-a desfăşurat aripile şi a zburat până pe umărul meu stâng. I-am simţit apăsarea ascuţită a ghearelor în timp ce ochii ei cruzi priveau drept în ai mei. Am încercat să întorc capul, însă a ţopăit şi mai aproape şi a împuns cu pliscul spre ochiul meu stâng.

CAPITOLUL 25

ŞI CAD TOŢI DIN SENIN

Am strâns pleoapele cât am putut de tare şi m-am aplecat cât mai mult cu putinţă, sucindu-mi capul astfel încât să-i îngreunez ciorii ajungerea la ţintă. Cu toate acestea, ştiam că strădaniile nu-mi sunt de folos. Peste doar câteva clipe, aveam să fiu orb.

Deodată, Scarabek a scos un ţipăt strident şi am simţit cum cioara îşi slăbeşte strânsoarea ghearelor ascuţite asupra umărului meu. Apoi, apăsarea a dispărut. M-am întrebat dacă oribila pasăre şi-o fi luat zborul de pe mine. Deschizând ochii cu prudenţă, am văzut-o zăcând pe pământ, lângă mine. Nu se mişca. Avea ochii larg deschişi, însă păreau ca din sticlă. Dar ce păţise? Era moartă?

— Tom e rănit! A strigat din nou Alice. Nu-l mai răniţi!

Vrăjitoarea se holba la cioara moartă de la picioarele ei, nevenindu-i să creadă. Deodată, s-a întors spre Alice.

— Tu! I-a strigat. *Tu* ai făcut asta!

— Nu-i corect să-i faci rău lui Tom, a ripostat Alice. El nu merită asta. De ce nu încerci să te iei în schimb de mine?

Atunci, Scarabek a scos un cuţit de la cingătoare şi a făcut un pas spre Alice.

— Exact asta o să fac, fato! A replicat. Şi mă ocup personal de tine!

— Mie nu poţi să-mi faci rău, i-a atras atenţia Alice. Nu eşti destul de puternică.

Vreo doi dintre magi au izbucnit în râs, însă nu hohoteau chiar din toată inima. Cum stătea acolo, legată de trunchiul copacului, neputincioasă, luând în derâdere o vrăjitoare înarmată cu un cuţit, Alice părea că vorbeşte în dodii. Numai că trăsăturile ei drăgălaşe erau acum schimonosite într-un rânjet dispreţuitor – acea expresie pe care o văzusem pe

chipul mamei sale, Osoasa Lizzie, înainte de a arunca vreun descântec sumbru, malefic.

Apoi, l-am simţit. A fost de parcă mi-ar fi înfipt cineva o aşchie de gheaţă drept în şira spinării. Răceala aceea mă avertiza întotdeauna de apropierea a ceva ţinând de Întuneric – o resimţisem şi atunci când se apropiaseră de mine vrăjitoarea şi magii. Însă de data aceasta avea o forţă şi o intensitate mai presus de orice cunoscusem eu până atunci.

Şi apoi, spre marea mea uimire, Alice şi-a smuls mâinile, eliberându-le din sforile care o legau de copac, după care le-a ridicat şi şi-a desfăcut părul din cuie. Sculându-se în picioare, s-a oprit faţă în faţă cu vrăjitoarea. Sângele îi picura din încheieturile mutilate, însă ea nu dădea impresia că ar resimţi vreo durere. Zâmbea, însă nu era nicidecum un zâmbet plăcut. Era plin de răutate. La vederea ei, Scarabek a ezitat şi şi-a lăsat arma în jos.

Pe urmă, Alice s-a întors înapoi, aplecându-şi capul spre trunchiul copacului. Ce tot făcea? Dar, când şi-a întors din nou faţa către vrăjitoare, era încruntată.

Scarabek a scos un ţipăt brusc de furie şi s-a năpustit drept spre ea, ţinând cuţitul ridicat. N-am văzut ce s-a petrecut mai departe, fiindcă ea nu mă lăsa s-o zăresc pe Alice. În schimb, am remarcat că şi-a azvârlit deodată mâna în sus şi a scos un ţipăt de durere, după care s-a împleticit şi a căzut în genunchi. Alice a izbucnit într-un hohot de râs isteric când Scarabek s-a răsucit spre mine şi s-a ridicat din nou, nesigură, în picioare.

Vrăjitoarea părea să fi uitat complet de prezenţa lui Alice. Acum se apropia de mine cu paşi foarte înceţi şi instabili. Însă ţinea încă pumnalul în mână, iar intenţiile îi erau cât se poate de limpezi. I-am observat pe magi privind-o cu expresii de pură oroare pe feţe. Avea să mă ciopârţească – fără îndoială că-şi va opri şi pentru ea o falangă a degetului mare. Eram de-a dreptul îngrozit.

Însă apoi, când mi-am ridicat privirea spre faţa ei, mi-am dat imediat seama de ce ţipase. În ochiul ei stâng, cel verde, avea împlântat un cui, şi sângele îi şiroia pe obraz. Alice probabil că scosese cu dinţii cuiul din trunchiul copacului, după care îl scuipase drept în ochiul vrăjitoarei, cu mare forţă şi precizie.

Scarabek s-a clătinat din nou, încă înaintând bălăbănindu-se spre mine. Atunci, Konal a scos un ţipăt înfiorător, din cele

care-ţi îngheaţă sângele în vine. Fie că era rănită de moarte, fie că nu, vrăjitoarea încă avea suficientă viaţă în ea încât să-şi poată mânui arma. Din câte se părea, nimic nu mai putea să mă salveze.

Şi atunci, am auzit un huruit de undeva, din adâncul pământului, şi dintr-odată întreaga lume a început să se mişte. Deasupra capului meu, crengile zvâcneau şi se zvârcoleau, ca şi cum trunchiul copacului ar fi fost răsucit şi zgâlţâit de mâna unui uriaş. Privirea vrăjitoarei s-a abătut de la mine, ridicându-se temătoare spre cer. Însă primejdia pentru ea venea din direcţia opusă.

Brusc, o uriaşă crăpătură a despicat pământul în două. Cu un muget scrâşnit, înfricoşător, s-a căscat şi mai mult, îndreptându-se spre Scarabek cu o viteză mai mare decât cea cu care ar fi putut să alerge oricine. În chiar ultima clipă, ea a încercat să sară într-o parte, însă era prea târziu. Pământul a înghiţit-o cu totul, după care s-a închis la loc cu un bufnet profund, răsunător, lăsându-i la vedere numai degetele de la mâna stângă.

Scoţând ţipete aspre, stolul de ciori şi-a luat degrabă zborul; apoi, pământul de sub picioarele mele a început să se onduleze şi să tremure, suprafaţa devenind la fel de fluidă precum cea a unui ocean, cu valuri rostogolindu-se pe solul pădurii. Valurile acestea păreau să radieze din locul în care se afla Alice şi chiar cu tot zgomotul acela, puteam s-o aud intonând un descântec în Vechiul Grai. Magii şi slujitorii lor alergau acum în toate direcţiile.

Copacii erau înclinaţi în unghiuri demente, rădăcinile fiindu-le dislocate de violenţa mişcării. Apoi, dintr-odată, totul a redevenit nemişcat şi tăcut, de parcă întreaga lume şi-ar fi ţinut respiraţia, îngrozită de ceea ce se întâmplase. Acum, un singur lucru se mai mişca – un singur sunet care să umple tăcerea.

Alice se rotea ca un titirez, dănţuind prin iarbă cu braţele întinse şi sângele încă picurându-i din încheieturi. Ţinea ochii închişi, zâmbea şi murmura ceva ca pentru sine. După câteva clipe, a început să se învârtească mai repede şi să cânte exact atât de tare cât să-i pot auzi cuvintele:

Un cerc, un cerc de roze şi pumnul plin de spini,

Un cerc, un cerc de roze şi-o poală de ciulini.
Râd mai întâi, şi-apoi o să mă-ncrunt puţin
Şi cad toţi din senin!

Chicotind, a repetat cel din urmă vers, de parcă ar fi încântat-o:

— *Şi cad toţi din senin!*

Aici, Alice a părut că-şi pierde echilibrul şi a căzut, izbindu-se cu putere de pământ, dar fără să înceteze cu chicotitul. Apoi şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în hohote răsunătoare – a trecut destul timp până să se potolească. În cele din urmă, a rămas tăcută şi o expresie solemnă i s-a aşternut pe chip. A început să se târască spre mine, apropiindu-se într-atât, încât feţele aproape că ni se atingeau.

— Pot să-i fac pe toţi să cadă, Tom. Nu-i aşa? Pân’ şi pe Grimalkin, care-i a mai tare dintre toţi… şi ei aş putea să i-o fac! Ce, nu mă crezi?

Mă privea drept în ochi, concentrată. Am dat aprobator din cap doar ca s-o binedispun. Încheieturile mâinilor încă mă usturau şi-mi zvâcneau de durere; simţeam că, dintr-o clipă în alta, era posibil să mi se facă rău, să mi se ridice fierea până în gât.

Pe urmă, Alice şi-a ridicat capul şi şi-a apropiat gura de mâna mea stângă. A apucat cu dinţii sfoara care-mi lega încheietura şi a muşcat din ea. Am icnit de durere. Apoi, a procedat întocmai şi cu încheietura mea dreaptă.

Mi-am lăsat braţele în jos, simţindu-mă uşurat pentru că le am libere. Nu mai avea importanţă ce fel de magie neagră folosise Alice; în momentul acela, chiar că nu mă interesa. Îmi recăpătasem viaţa tocmai când crezusem că am pierdut-o.

Pe urmă, Alice mi-a cuprins încheietura mâinii stângi cu degetele ei. Am resimţit o bruscă durere ascuţită, urmată de o senzaţie de furnicături radiind din degetul ei mare către degetele mele şi urcându-mi apoi, prin încheietură, pe braţ. Zvâcnetele de durere au început să se domolească. La fel mi-a făcut şi la încheietura dreaptă, după care s-a aplecat şi mi-a petrecut un braţ pe după spate, ajutându-mă să mă pun pe picioare.

— Crezi că eşti în stare să mergi, Tom? M-a întrebat.

Am încuviinţat.

— Atunci, cel mai bine ar fi s-o ştergem de-aici. Cei care au plecat nu rămân înfricoşaţi pe veşnicie. Sunt magi şi-s obişnuiţi să aibă de-a face cu Întunericul.

Am privit-o stăruitor pe Alice. Dacă n-ar fi fost culoarea părului, aproape ai fi avut impresia că şi-a revenit la normal.

— Dar tu eşti mai bine, Alice? Am întrebat-o.

A clătinat din cap, muşcându-şi buza de sus. Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Mai bine? De-acum, n-o să fiu niciodată mai bine, Tom. Dar vreau să fiu cu tine. Îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume. Asta-i ceea ce tocmai ne-a salvat pe amândoi.

Am oftat, clătinând la rândul meu din cap.

— Trebuie să stăm de vorbă despre toate astea. De unde ai căpătat atâta putere cât să faci aşa ceva?

— Nu acum, Tom. Am nevoie de ceva timp. Nu vom avea parte de linişte când vom ajunge înapoi – în niciun caz, după tot ce s-a întâmplat –, dar vino mâine seară în camera mea şi-o să-ţi spun ce pot să fac. E adevărat ce mi-ai zis ieri? Chiar aţi reuşit să-l legaţi pe Diavol? M-a întrebat ea.

— Da, e adevărat, am încuviinţat. Suntem din nou liberi, Alice.

Mi-a zâmbit şi mi-a luat mâna într-a ei.

— Prin urmare, avem un pic de timp, Tom… un mic răgaz în care să ne gândim la o cale de a-l da gata o dată pentru totdeauna.

M-am încruntat.

— Dar prima noastră problemă este să ne întoarcem acasă la Shey, i-am zis. După toată povestea din coteţul găinilor, mă îndoiesc că am mai fi bine-veniţi acolo. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat…?

Alice a încuviinţat întristată.

— Îmi amintesc totul, mi-a răspuns. O să încerc să-ţi explic mâine.

În timp ce porneam la drum, am mai privit o dată înapoi. Vreo patru-cinci ciori ciuguleau ceva din iarbă. Una dintre ele şi-a luat deodată zborul, planând destul de jos, deasupra noastră, înainte de a se înălţa şi a poposi pe o creangă. În plisc ţinea unul dintre degetele vrăjitoarei moarte.

I-am strâns mai tare mâna lui Alice. Ce bine era să fim din nou împreună!

Ajungând înapoi la casa lui Shey, am avut nevoie de întreaga mea putere de convingere ca să abat furia gazdei de la Alice; totuşi, cu ajutorul Vraciului, el şi oamenii săi au fost în cele din urmă lămuriţi că ea se aflase sub influenţa unei vrăji, însă acum îşi revenise la vechea ei personalitate.

Această primă situaţie de criză fiind depăşită, ne-am hotărât ca deocamdată să nu-i spunem nimic Vraciului. Ştiam că se întreba ce anume s-a petrecut în realitate, însă îşi dădea seama că nu era momentul să ne interogheze mai în amănunt.

N-am mai avut de înfruntat nici problema explicării motivului pentru care aveam încheieturile mâinilor sfârtecate. Până am ajuns acasă, erau deja aproape complet vindecate; nici măcar cicatrice nu rămăseseră, ca să depună mărturie despre ce ni se făcuse. Tămăduirea era o faptă de magie benignă, însă exercitarea unei puteri atât de extraordinare nu putea proveni decât de pe tărâmul Întunericului. Oricât eram de istovit, am dormit destul de puţin în ce mai rămăsese din noaptea aceea.

Dimineaţă, am avut veşti despre război, aduse de un curier călare din Dublin.

Vraciul a venit să mi le comunice personal.

— Veşti bune, băiete, veşti într-adevăr bune. Inamicul a fost înfrânt într-o mare bătălie purtată la nord de Priestown şi a fugit, în dezordine, până tocmai la graniţa sudică a Comitatului. Acum, se află în plină retragere. Putem să ne întoarcem acasă, băiete, putem să ne întoarcem în Comitat. Eu pot să-mi reclădesc casa şi să încep colectarea şi scrierea cărţilor pentru o nouă bibliotecă!

În ochi îi vedeam sclipind lacrimi; lacrimi de speranţă şi de bucurie.

Totuşi, în ciuda acestor veşti bune, mă îngrozea apropiata mea discuţie cu Alice. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea cât timp fusese pe tărâmul Întunericului? Ce anume devenise? De ce nu ar mai putea niciodată să fie mai bine? Ajunsese, până la urmă, o vrăjitoare malefică? Felul în care-i omorâse pe duşmanii noştri în noaptea precedentă mă determina s-o privesc astfel.

După ce toată lumea a mers la culcare şi casa întreagă s-a cufundat în tăcere, m-am dus să stau de vorbă cu Alice. De data asta, nu m-am mai obosit să bat la uşa dormitorului ei. Mă aştepta şi nu-mi doream să risc ca Vraciul să se trezească, fiindcă avea camera doar puţin mai încolo, pe coridor.

Alice stătea pe marginea patului, privind fix pe fereastră, în întuneric. Când am intrat în cameră, închizând uşor uşa în urma mea, şi-a întors faţa spre mine şi mi-a zâmbit. Am luat lumânarea de pe măsuţa de toaletă şi am aşezat-o pe pervazul ferestrei. Pe urmă, mi-am tras un scaun şi m-am aşezat cu faţa spre ea.

— Cum te simţi? Am întrebat-o.

— Foarte bine, Tom. Sau, mai degrabă, nu foarte rău, atât timp cât nu mă gândesc la ce s-a întâmplat.

— Vrei să discutăm despre asta? Crezi că ţi-ar fi de ajutor sau n-ar face decât să-ţi înrăutăţească situaţia?

— Nu contează dacă vreau sau nu să discut despre asta, Tom. Tu meriţi să ştii totul. După care va trebui să te hotărăşti dacă mai vrei să-mi fii prieten.

— Indiferent ce mi-ai spune, eu tot îţi voi fi prieten, am asigurat-o. Am trecut prin prea multe împreună, ca s-o pornim acum pe drumuri diferite. Şi avem nevoie unul de celălalt ca să supravieţuim. Dacă nu erai tu, eu aş fi fost mort acum… tăiat în bucăţele de vrăjitoarea aia şi dat drept hrană ciorilor.

— Nu pot desface ce-am făcut. Şi n-aş vrea chiar de-aş putea – altfel, te-aş fi pierdut pentru totdeauna şi mi-aş fi pierdut şi propria viaţă. *Dar mi-a plăcut, Tom.* Aici e oroarea. Am savurat nimicirea vrăjitoarei ăleia. Altă dată, ori de câte ori răneam sau omoram ceva legat de Întuneric, mă simţeam rău, dar nu şi de data asta. Mi-a plăcut să-mi pun forţa la încercare cu a ei. Mi-a plăcut să înving. M-am schimbat. Acum, sunt ca Grimalkin. Aşa simte şi ea. Adoră lupta! Am omorât… şi nu mi-a păsat!

— Asta să fie din cauză că ţi-ai petrecut atât de mult timp pe tărâmul Întunericului? Am întrebat-o, străduindu-mă să-mi păstrez tonul scăzut. Asta te-a făcut să te schimbi?

— Mai mult ca sigur, Tom, şi n-am ce să fac. Când m-am întors de pe tărâmul Întunericului, la început n-am crezut că e adevărat. Eram sigură că sunt încă acolo. De-asta eram înspăimântată şi mă chirceam de frică în faţa ta. Cei care-l

slujeau pe Diavol îmi jucau adesea astfel de renghiuri. O dată, am şi crezut că m-au trimis înapoi în lumea noastră. Te-am văzut pe tine la marginea unei păduri. Ba chiar am crezut că eşti tu. Mi-ai zâmbit şi mi-ai strâns mâna. Dar n-a fost decât o păcăleală. Tu te-ai transformat treptat într-un demon. Am văzut cum ţi se schimonoseşte faţa sub ochii mei şi cum încep să-ţi răsară pe frunte coarne încovrigate. Şi atunci mi-am dat seama că nu părăsisem nicidecum tărâmul Întunericului. Aşa că am crezut că şi vorbele lui Pan nu erau decât o nouă înşelătorie şi că o să se-ntâmple acelaşi lucru ca data trecută. Am crezut că tu nu eşti decât un demon cu chip omenesc.

Am dat aprobator din cap. Crezusem că Alice căzuse pradă nebuniei, însă ceea ce spunea acum era perfect logic. Aceea ar fi fost reacţia firească a cuiva care are impresia că lumea în care se află nu este reală; că nu e decât o iluzie creată de Întuneric, ca s-o tortureze pe ea.

— Dar de data asta cum de ai ştiut că sunt eu? Am întrebat-o. Chiar dacă m-au legat de copac şi se pregăteau să mă omoare, tot ar fi putut să fie o înşelătorie.

— Când am fost prizoniera Întunericului, demonul care pretindea că ai fi tu avea braţele acoperite. Dar aici, imediat cum ţi-au sfâşiat mânecile, mi-am văzut semnul pe braţul tău, Tom. Semnul acela e foarte special pentru mine şi pentru tine... n-ar putea fi falsificat nici măcar de Diavolul însuşi!

Cicatricele pe care mi le lăsase ea pe braţ nu se ştersesem câtuşi de puţin. Era marcajul ei special, care mă însemna ca aparţinându-i ei, şi niciunei alte vrăjitoare.

Am încuviinţat, însă deodată mi-a venit altceva în minte.

— Dar ce-a fost cu coteţul găinilor, Alice? Acolo ce-a mai fost? De ce-ai făcut asta?

Alice s-a cutremurat, aşa că m-am aplecat în faţă şi i-am petrecut braţul pe după umeri. A trecut mult timp până ca ea să-mi răspundă.

— Nu mă gândisem decât cum să evadez şi mă îndreptam spre zid. Dar tocmai atunci am simţit sângele cald pulsând prin vene şi nu m-am mai putut stăpâni. Am avut un impuls cumplit de puternic să beau sânge. Faptul că am locuit în lumea Întunericului m-a transformat, Tom. Nu mai sunt aceeaşi, nu-i aşa? Cred că de-acum îi aparţin Întunericului. Dacă n-o să mai pot traversa o apă curgătoare? Nu-i aşa că

Moş Gregory şi-ar da seama imediat ce sunt?

Era, într-adevăr, o întrebare extrem de îngrijorătoare. Dacă magistrul meu ar avea dovada fermă a faptului că Alice era vrăjitoare a Întunericului, ar lega-o într-o groapă pentru tot restul vieţii ei. Indiferent cât de bună prietenă se dovedise, el avea să facă doar ce credea de cuviinţă că ar fi de datoria lui, ca Vraci.

Gândul mi-a zburat în trecut, la cuvintele rostite odinioară de mama despre Alice:

Ea s-a născut cu suflet de vrăjitoare şi nu are încotro decât să-şi urmeze acea cale.

Dar apoi mama continuase, spunând că existau mai multe tipuri de vrăjitoare: era posibil să se dovedească până la urmă că Alice este o vrăjitoare benignă, şi nu una malefică. O a treia posibilitate era ca ea să ajungă undeva între bine şi rău.

Fata asta ar putea deveni nenorocirea vieţii tale, o năpastă, o otravă pentru tot ceea ce faci, îmi spusese mama. *Sau este posibil să se dovedească până la urmă cea mai bună şi mai trainică prietenă din câte vei avea vreodată.*

În mintea mea, nu exista nici urmă de îndoială că ultima variantă era şi cea adevărată. Era oare posibil ca Alice să fi devenit o vrăjitoare malefică, dar să-mi rămână *în continuare* aliată? Nu aşa se întâmplase şi cu Grimalkin?

Totuşi, mai aveam o ultimă întrebare.

— Alice… de unde ai dobândit tu toată puterea asta? Ai căpătat-o pentru că ai stat atât de mult timp pe tărâmul Întunericului?

Alice a dat aprobator din cap, însă pe chip i se citea îndoiala. Pentru o clipă, am crezut că încearcă să-mi ascundă ceva, însă tocmai atunci a început să vorbească încet.

— Cred că am adus cu mine puteri din lumea Întunericului – s-a întrerupt şi m-a privit în ochi –, dar la fel de adevărat e că am avut mereu mai multă putere faţă de cât ţi-am arătat ţie, Tom. Cineva m-a prevenit să n-o folosesc – s-o îngrop cât mai în adâncul meu şi să încerc să uit de prezenţa ei acolo. Şi ştii de ce, Tom?

Am clătinat din cap.

— Din cauză că ori de câte ori întrebuinţezi astfel de puteri ale Întunericului, te schimbi. Pic cu pic, te apropii din ce în ce mai mult de Întuneric, până când, în cele din urmă, ajungi să

faci parte din el. În momentul acela, eşti pierdut şi nu te mai poţi întoarce niciodată la ce-ai fost.
Înţelegeam ce voia să spună. Acesta era şi motivul pentru care Vraciul se temea atât de mult pentru noi doi. Şi mi-am mai amintit ceva ce-mi spusese mama odată, când îi mărturisisem cât de singuratică se dovedea a fi viaţa mea ca vraci.
Cum poţi să fii singur? Te ai pe tine, nu-i aşa? Dacă vreodată te-ai pierde pe tine, abia atunci ai fi cu adevărat singur.
Atunci nu-i înţelesesem pe deplin cuvintele, însă acum, da. Ea se referea la integritate, la acea scânteie de bunătate din interiorul tău care te face să fii ceea ce eşti în realitate. De îndată ce ea s-a stins, eşti pierdut şi cu adevărat singur, neavând drept companie decât Întunericul.

* * *

Din nou, am transcris din memorie cea mai mare parte din toate acestea, întrebuinţându-mi carneţelul doar atunci când am considerat de cuviinţă.
Mâine ne începem călătoria de întoarcere în Comitat. Prima etapă este să traversăm Irlanda. Numai că în calea noastră se aştern numeroase fluvii şi râuri. Va fi Alice capabilă să le traverseze? Numai timpul ne va da răspunsul.
Vraciul nu ştie nimic despre asta şi îmi dă impresia că este mai energic, mai plin de putere şi mai voios decât în oricare altă clipă din ultimii doi ani. Încă avem în posesia noastră cea mai mare parte din banii pe care i-am câştigat ocupându-ne de năhoadele din Dublin. Magistrul meu afirmă că-i va folosi ca să-şi înceapă reconstrucţia casei, pornind cu acoperişul, bucătăria şi biblioteca.
În ceea ce-o priveşte pe Grimalkin, până acum n-am mai primit nici cea mai mică ştire despre ea. Nu putem decât să sperăm că a izbutit să evite sau să-şi omoare urmăritorii şi că are capul Diavolului încă în siguranţă la ea.
Pe lângă toiagul şi lanţul meu de argint, acum am o a treia armă: spada care mi-a fost dăruită de Cuchulain, Sabia Destinului. Voi avea nevoie de tăişul ei ascuţit ca să mă apăr împotriva locuitorilor Întunericului care mă vor urmări, căutând răzbunare pentru faptul că l-am legat pe Diavol.
Se apropie cu repeziciune vremea când eu nu voi mai fi ucenic, ci voi deveni vraci, şi sunt hotărât să ajung la fel de

bun ca magistrul meu. În plus, sunt fiul mamei mele, cu tot cu darurile speciale pe care mi le-a transmis ca moştenire. Chiar dacă Întunericul mă urmăreşte, va sosi vremea când prevestirea mamei se va adeveri. Şi, aşa cum au profeţit atât mama, cât şi Grimalkin, *eu* voi deveni vânătorul, iar ei vor fugi de *mine.* Vine vremea mea, iar ziua aceea nu este chiar atât de departe.

Războiul a schimbat Comitatul pentru totdeauna, însă tot voi avea de luptat împotriva Întunericului. Nu pot decât să sper că familia mea i-a supravieţuit.

În ciuda tuturor celor întâmplate, eu încă sunt ucenicul Vraciului şi ne întoarcem în Chipenden. În sfârşit, mergem acasă.

Thomas J. Ward